

Владимир Мегре

Кои сме ние?

ДВЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

Ние все бързае нанякъде, все към нещо се стремим. Всеки от нас желае да изживее щастлив живот, да срещне любовта си, да създаде семейство. Но на много ли от нас се удава да постигнат желаното?

От какво зависи нашето удовлетворение или неудовлетворение от живота, нашият успех или провал? В какво е смисълът на живота на всеки човек и на цялото човечеството изобщо? Какво ни очаква в бъдеще?

Тези въпроси съществуват отдавна, но никой не им е дал разбираем отговор. А би било добре да знаем в каква страна ни предстои да живеем след пет или десет години? В какъв свят ще живеят нашите деца? Но ние не знаем, да, навярно и не сме много способни да си представим бъдещето си, защото всички ние нанякъде бързае, но накъде?

Удивително, но е факт: за пръв път ясна представа за бъдещето на нашата страна аз получих не от учените-аналитици или от политиците, а от отшелницата от тайгата Анастасия. И тя не просто показва картина на прекрасно бъдеще, но и аргументирано доказва, че то е възможно, още за нашето поколение. Фактически тя представи свой проект за развитието на страната.

Когато вървах из тайгата от полянката, на която живее Анастасия към реката, у мен се появи твърда увереност: нейният проект може много неща да измени в света. Ако се вземе предвид, че всичко моделирано в нейните мисли, след това винаги се въплъщава в реалния живот, то фактически ние вече живеем в страна, бъдещето на която може да бъде само прекрасно. Вървах през тайгата и мислех над думите на отшелницата за прекрасното бъдеще на страната, в която може би ще успее да поживее и нашето поколение. В страна, където няма да има регионални конфликти, бандитизъм и болести, няма да има бедни. И макар че не всички нейни мисли ми бяха понятни, но този път нищо от казаното от Анастасия не ми се искаше да поставям под съмнение. Напротив, искаше ми се да докажа на всички нейната правота.

Твърдо реших да направя всичко, което е по силите ми за въплъщението на проекта. Външно той изглеждаше съвсем прост: необходимо е всяко семейство да получи хектар земя за пожизнено ползване и да устрои на нея свое родово място, свое късче Родина. Но детайлите на този проект завладяха мислите ми. Те бяха пределно прости и в същото време невероятни.

Ама че работа! Не учените-агрономи, а отшелницата от тайгата доказа, че при правилно разположение на насажденията върху участъка само след няколко години няма да е необходимо да се наторява земята, нещо повече, даже неплодородната почва ще започне да се подобрява.

Като основен пример Анастасия използва тайгата. От хилядолетия съществува тайгата, всичко расте в нея, а никой не тори земята в тайгата. Анастасия казва, че всичко растящо на земята се явява материализирана мисъл на Бога, и Той всичко така е устроил, че на човек да не му се налага да се затруднява с проблеми по добиването на храната. Трябва само да се постарее да разбере мисълта на Създателя и да твори прекрасното с Него.

А и аз мога да приведа свой нагледен пример. На остров Кипър, където ми се случи да отида, почвата е камениста. Но не винаги е била такава. Преди много векове на острова са расли прекрасни кедрови гори, плодни дървета, в многото реки е текла прясна и най-чиста вода, и островът приличал на земен рай. Римските легиони превзели острова, започнали да изсичат кедрите и да строят от тях своите кораби, така изсекли кедровите гори на острова. Сега на по-голямата част от острова има съвсем рядка растителност, трева изгаряща още през пролетта, летните дъждове са станали рядкост и не достига прясната вода. На кипърците им се налага да доставят плодородна почва по море със своите баржи. Ето какво се получава: не е подобрил човекът създаденото, а с варварското си вмешателство го е развалил.

Анастасия, детайлизирайки своя проект, казваше, че на участъка задължително е нужно да се посади родово дърво и да се погребва починалият човек не в гробище, а на облагороденият от самия него прекрасен участък родова земя. Никакви надгробни паметници не са нужни. Споменът за човека трябва да е живото, а не мъртвото. Спомен за роднините ще бъдат живите творения на човека, тогава ще може и Душата му отново да се възплъти в материя, в земната райска градина.

Погребаните в гробище не ще могат да попаднат в рая. Душите им не могат да се възплътят в материя, докато съществуват мислите на родини и приятели за тяхната смърт. Надгробната плоча е паметник на смъртта. Ритуалът на погребението е измислен от тъмните сили и целта му е поне за известно време да се заточи Душата човешка. Никакви страдания и даже скръб нашият Отец не е измислил за своите любими деца. Всички Божествени творения са вечни, самодостатъчни, сами себе си възпроизвеждат. Всичко живеещо на Земята, от външно простата тревичка до човека, представлява само по себе си хармонично единно и

вечно цяло.

И тук аз мисля, че тя е права. Вижте какво се получава, сега учениците казват: човешката мисъл е материална, – но ако това е така, то получава се, че роднините на починалия, мислейки за него като за мъртъв, с това го държат в неговото мъртво състояние, мъчат Душата му. Анастасия твърди, че човекът, по-точно човешката Душа, може да живее вечно. Тя може постоянно да се въплъщава в ново тяло, но само при определени условия. Родовото място, устроено по нейния проект, създава такива условия. Аз просто повярвах в това, а да докажат или опровергават по-квалифицирано твърденията на Анастасия за живота и смъртта, навярно ще могат учените-езотерици.

„Ох, много опоненти ще имаш“, – казвах аз на Анастасия. А тя в отговор само се смееше: „Всичко сега ще стане много просто, Владимир. Мисълта на човека е способна да материализира, да видоизменя предметите, да предопределя събитията, да строи бъдещето, затова и опонентите, които ще се опитват да докажат тленността на човешката същност, сами себе си ще унищожат, тъй като ще произведат своята кончина със собствените си мисли.

Успелите да разберат своето предназначение и същността на безкрая, ще заживеят щастливо, превъплъщавайки се вечно, тъй като те със своите мисли ще произведат сами щастливата своя безкрайност.“

Освен това много ми хареса нейният проект, когато започнах да пресмятам неговата икономическа целесъобразност и се убедих, че всеки човек с помощта на основаното от него родово имение по проекта на Анастасия, може да си осигури безгрижно съществуване, както и за своите деца и внуци. Работата не е само в осигуряването на децата с качествени продукти за хранене и с жилище. Анастасия казваше, че оградата трябва да се направи от живи дървета и четвърт хектар трябва да заеме гората. Това са около триста дървета. След осемдесет-сто години е възможно те да бъдат отсечени. От тези дървета ще се получат около четиристотин кубика дъски, а добре изсушения и обработен дървен материал сега струва, най-малко сто долара за кубичен метър, а общо се получава четиридесет хиляди долара. Разбира се не бива да се изсича цялата гора, може да се вземе необходимата част от дърветата и на тяхно място веднага да се посадят нови. Общата стойност на родовото имение, уредено по проекта на Анастасия, може да се оцени на милион долара и повече, а да го построи може всяко семейство дори със средни доходи. Къщата, като начало може да бъде повече от скромна, главното богатство ще представлява правилно и красиво уредения участък земя.

Състоятелните хора и сега плащат много пари на фирми, занимаващи се с дизайн на ландшафта. В Москва има около четиридесет такива предприятия и не стоят без работа. Правилното и красиво подреждане на сто квадратни метра земя около къщата струва хиляда и петстотин долара и нагоре.

Посаждането на едно иглолистно дърво високо шест метра струва петстотин долара, и който иска да живее в красиво уредено място, плаща тези пари. Плаща защото на родителите не им е дошло на ум да подготвят за своите деца родово имение. А пък за това не е нужно да си богат, а е необходимо само правилно да се подредят приоритетите в главата. Как можем да възпитаваме своите деца, ако сами не разбираме такива прости неща? Права е Анастасия като казва, че възпитанието трябва да започнем от себе си.

Много ми се прииска и на мен самият да имам свое имение: да взема хектар земя, да построя къща, а най-главното, да посадя наоколо различни растения, да облагородя своето късче Родина така, както го обрисова Анастасия, и да го обкръжават също прекрасно уредени участъци на други хора. И Анастасия със сина ни би могла да се засели там, или да идва на гости, а после внуците, правнуците. Може правнуците да поискат да работят в града, но тогава ще могат да идват в своето родово имение, за да си починат. А веднъж в годината, на празника на цялата Земя, може всички роднини да се събират в къщата. Мен, разбира се, няма да ме има вече по това време, но ще остане направеното от мен имение, растящите в него дървета, градини. Езерце малко ще изкопая, ще завъдя риба. Дърветата ще са посадени по специална планировка, както казваше Анастасия. Нещо ще се хареса на потомците, нещо ще поискат да преправят, но и в единия и в другия случай ще си спомнят за мен.

Ще бъда погребан в своето имение и ще помоля изобщо да не открояват гроба ми. Нека никой не лицемери над него със скръбен вид. А и въобще, нека няма никаква скръб. Нека няма гроб с плоча, а просто да израсте от тялото ми свежа трева и храсти, а може и плодове някакви, полезни за потомците ми – родственици. Каква полза от надгробните плочи? Само скръб. Нека ме помнят не с тъга, а с радост, като идват в имението направено от мен. Ех, аз там всичко така ще разположа за тях, така ще посадя...

Мислите ми се преплитаха в някакво радостно предчувствие за нещо грандиозно. Трябва по-бързо да се започне, да се действа, по-бързо да стигна до града, а имам още десет километра само до реката да вървя из тази гора. И тук изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, в паметта ми

изплува информацията за горите на Русия, не всички цифри си спомних, ще приведа данните, които веднъж прочетох в статистическа справка.

„Горите са основния тип растителност в Русия, те заемат 45% от нейната територия. Русия притежава най-големите в света запаси от гори. През 1993г. площта на горският фонд е бил 886,5 милиона хектара, а общият запас дървесина – 80,7 милиарда, което представлява съответно 21,7 и 25,9% от световните запаси. Това, че втората цифра превишава по стойност първата говори за това, че Русия разполага с по-зрели и по-продуктивни гори, от останалата планета като цяло.

Горите играят огромна роля в газовия баланс на атмосферата и за регулирането на планетния климат на Земята. Общият баланс за горите на Русия, изчислен от Б.Н.Моисеев, съставлява за въглеродния газ 1789064,8 хиляди тона, а за кислорода-1299019,9 хиляди тона. Ежегодно в горите на Русия се депонират 600 милиона тона въглерод. Тези гигантски обеми на миграцията на газовете съществено стабилизират газовият състав и климата на планетата.“

Ето каква е работата! Някои хора говорят, че на Русия е определена някаква особена мисия, а тя не предстои, а вече се изпълнява.

Хората от цялата планета, кой в по-голяма степен, кой в по-малка, дишат въздуха на Русия. Кислород дишат, който се произвежда от тази гора, а аз сега просто си вървя из нея. Интересно само кислород ли дава на всички живущи на планетата хора или, може би и още нещо по-важно?

Сега тайгата из която вървах сам, не предизвикваше у мен, както по-рано, чувство на тревога. Усещането беше такова, както когато вървиш из безопасен парк. Разбира се в тайгата няма паркови пътечки, а пътят понякога преграждаха ту паднали дървета, ту гъсти храсти, но този път те не ме дразнеха.

Мимоходом аз откъсвах горски плодове и за пръв път с интерес разглеждах колко са различни по външен вид даже еднородните дървета. Как различно е разпределена растителността – няма две еднакви картини.

За пръв път внимателно гледах тайгата и тя ми се струваше по-добра. Навярно това чувство възникваше от съзнанието, че в тази тайга се е родил и живее на своята полянка моят малък син и Анастасия – жената, от срещата с която се промени целият ми живот.

В тази безкрайна тайга е малката полянка на Анастасия, която тя не иска задълго да напуска и която не би заменила и за най-шикозния апартамент. Сякаш обикновено празно място е тази полянка: нито къща,

нито колиба, нито приспособления необходими за бита, а тя се радва още щом доближи до нея. И у мен, не знам защо, при третото ми посещение на полянката на Анастасия също се появи чувство, подобно на това, когато се връщаш в къщи, след труден път.

Странни изобщо работи стават в нашия свят. Хилядолетия човешкото общество уж се бори за щастието, за благосъстоянието на всеки човек, а ако помислиш, този същият човек, живеещ в центъра на обществото, в центъра на съвременния цивилизован град, все по-често се оказва беззащитен. Ту в пътно-транспортни произшествия попада, ту го ограбват, болести постоянно се лепят по него, без аптеки вече не може да живее, а заради някаква неудовлетвореност някои свършват живота си със самоубийство. Броят на самоубийствата именно в цивилизованите страни, с висок жизнен стандарт, нараства. По телевизията се изказват майки от различни региони, говорят, че няма с какво да хранят децата си, семейства гладуват.

Анастасия живее с малко дете в тайгата, сякаш в друга цивилизация. Нищо не иска от нашето общество, нито милиция, нито вътрешни войски са й нужни за охрана. Създава се впечатление, че на тази полянка нито с нея, нито с детето, може да се случи нещо лошо.

Да, разбира се, ние имаме различни цивилизации, и тя предлага да се вземе най-доброто от двата различни свята. И тогава ще измени начина на живот на много хора на земята, ще се роди ново щастливо човешко общество. Интересно ще бъде това съобщество, – ново, необикновено. Ето например...

ОПИТАЙТЕ ВСЕЛЕНАТА НА ВКУС

Дълго време не можех да се съглася с това, че Анастасия съвсем спокойно оставя кърмачето само. Ту просто на тревата под някое храстче ще го сложи, ту редом с почиващата си мечка или вълчица. Вече се убедих, че не ще го пипне нито един звяр. Те, напротив, ще го защитават до последно. Само че от кого? Ако обкръжаващите зверове са като бавачки, то от кого да го защитават? Но все пак непривично е, когато кърмачето се оставя само, и аз се опитвах да убедя Анастасия да не прави така, казвах й:

– Ако зверовете не докосват детето, то това не значи че не може друго нещастие да се случи с него.

А тя в отговор:

– Не мога да си представя Владимир, за какво нещастие мислиш.

– За много неща, които могат да се случат с безпомощните деца. Например ще изпълзи на хълмчето, а после ще се изтъркала от него, краче или ръчичка ще си изкълчи.

– Тази височина, която детето само преодолее няма да му причини вреда.

– Ами ако се наяде с нещо вредно. Той е глупавичък, всичко в устата си пъха, така е лесно и да се отрови, а после стомаха кой ще му промива? Лекарите наблизо няма никакви, ти даже клизма нямаш, за да промиеш червата на детето ако нещо се случи.

Анастасия само се смееше в отговор:

– За какво му е клизма Владимир? Червата може и по друг начин да се промият и много по-ефективно, отколкото с клизма.

– Как така?

– Искаш да опиташ ли? Няма да ти навреди, ей сега ще ти донеса някои тревички...

– Чакай, не е нужно, разбрах. Искаш да ми дадеш нещо, от което разстройство на стомаха ще получа.

– Разстройство на стомаха ти отдавна си получил. А тревичката ще изгони всичко непотребно от стомаха ти.

– Разбрах, при нужда ти ще дадеш на детето трева. Но защо да се докарва работата до такава екзекуция над детето?

– Ами няма и да се докара дотам. Нищо непотребно нашият син няма да изяде. Децата, особено кърмачетата, привикнали към майчиното

мляко, никога нищо друго в голямо количество не ядат. И нашият син може да опита някоя ягодка или тревичка. Ако вредна, горчива се окаже тя, непотребна за него, той сам ще я изплюе. Ако изяде малко и тя почне да дразни стомаха му, той ще я запомни и занапред няма да я яде. Но ще познава цялата земя не по нечии разкази, а на вкус. Нека нашият син опита Вселената на вкус.

Тя навярно е права, нищо лошо с детето нито веднъж досега не се е случило. Освен това аз забелязах едно интересно обстоятелство: зверовете, обкръжаващи полянката на Анастасия, сами дресират или учат своето потомство на взаимоотношения с човека. По-рано мислех, че с това се занимава самата Анастасия, но после се убедих, че тя не губи от времето си за това.

Ето какво видях веднъж: ние седяхме на края на полянката на слънчице, Анастасия тъкмо беше накърмила сина ни и той блажено лежеше на ръцете ѝ. Отначало леко подремна или поспа, после с малката си ръчичка започна да пипа косите на Анастасия и да се усмихва. Анастасия гледаше сина ни и също се усмихваше, шепнеше му разни думи с нежен глас.

Видях, че вълчицата излезе на поляната със своето котило, – четири съвсем малки вълчета. Вълчицата вървеше към нас, но на десет метра от нас легна на тревата. Ситнещите след нея вълчета веднага се наредиха до търбуха ѝ. Анастасия видя лежащата вълчица с вълчетата, стана от тревата със сина ни на ръце, доближи се до нея на два метра и с усмивка разарглежда вълчото котило. При това тя ласкаво говореше:

– О, какви красавци е родила нашата умница. Единият непременно ще стане водач, а това момиченце е съвсем като майка си, радост ще ѝ донесе, достойно ще продължи рода.

Вълчицата сякаш дремеше, очите ѝ се притваряха, дали от дрямка или от ласкавия глас на Анастасия. Вълчетата оставиха на мира корема на майка си и загледаха Анастасия, а едно от тях, все още неуверено пристъпвайки, се насочи към нея.

Вълчицата, която уж дремеше, изведнъж скочи, хвана със зъби вълчето и го отхвърли при останалите. Същото се случи и другото вълче, и с третото, и с четвъртото, когато се опитаха да се доближат до Анастасия. Глупавичките вълчета продължаваха опитите си, но вълчицата не ги допускаше дотогава, докато не прекратиха своите походи. Две вълчета започнаха да се борят, останалите седнаха мирно и ни гледаха. Детето в ръцете на Анастасия също видя вълчицата с вълчетата, започна да ги наблюдава, после нетърпеливо зарита с крачета и произнесе някакъв

призивен звук.

Анастасия протегна ръка към вълчицата с вълчетата. Две вълчета малко неуверено се насочиха към протегнатата човешка ръка, но този път вълчицата не ги спря, напротив, тя подбутна двете играещи вълчета по посока на протегнатата ръка. И скоро те се озоваха редом с Анастасия. Едното започна да хапе пръста на протегнатата ѝ ръка, второто стъпи с лапки на ръката, другите две припъзляха към крака ѝ. Синът ни се задърпа от ръцете на Анастасия, явно стремейки се към вълчетата, Анастасия го пусна на тревата, и той веднага забравил за всичко, започна да играе с тях! Анастасия се доближи до вълчицата, ласкаво я помилва по гривата и се върна при мен.

Разбрах, че научената никога самостоятелно да не безпокои Анастасия вълчица, доближава до нея само при определен жест, и сега тя учеше на същото и своето потомство. Вълчицата навярно я е учила нейната майка, и така от поколение в поколение зверовете са предавали правилата на отношения с човека. И трябва да се каже на уважително отношение, тактично. Но кой и как ги е научил на другото – на нападението над човека?

Изобщо при запознаването с живота на отшелниците от сибирската тайга възникват много въпроси, за които по-рано и да се предположи беше невъзможно. Анастасия не смята да променя начина си на живот на отшелница. Но, стоп! Когато мисля за Анастасия като за отшелница, от думите „отшелник, отшелница“ у мен възниква всеки път асоциация за човек изолиран от обществото, от съвременната система за информация, а всъщност какво се получава? Всеки път след като съм бил на гости на нейната полянка аз издавам нова книжка. Нея я обсъждат различни хора, стари и млади, учени и лидери на духовни обединения. Излиза, че не аз ѝ нося информация от нашето информизирано за всичко общество, а тя ми дава информация, интересна за обществото.

Та кой тогава е истинския отшелник? Не сме ли се заплели ние в паяжината на изобилието или, по-вярно, на привидното изобилие от информация, а всъщност сме се уединили, или сме се откъснали от истинския извор на информация. Та ето какво се получава в действителност, – забутаната в тайгата полянка на Анастасия е като информационен център, като космодрум към други измерения на битието. И кой съм тогава аз, ние, коя е Анастасия? Впрочем, толкова ли е важно това сега? Главното е в друго – в нейните последни изказвания за възможността да се преобразува към по-добро животът на отделния човек, на страните и човешкото общество като цяло, посредством изменения в условията на

бита на отделния човек.

Невероятна простота: трябва на човека да се даде поне хектар земя, и тя казва, какво трябва да се прави на тази земя и тогава... Невероятно, такава простота... И с човека винаги ще бъде енергията на любовта. Ще има любещи един друг съпрузи. Ще има щастливи деца, ще изчезнат множество болести, ще се прекратят войните и катаклизмите. Човекът ще се доближи до Бога.

Фактически тя предложи да се построят множество, подобни на нейната, полянки край големите градове. При това тя не отрича използването на достиженията на нашата цивилизация: „Нека и негативното за благо да поработи“, – казва тя. И аз повярвах в проекта ѝ. Повярвах в това прекрасното, което трябва да се случи от неговото претворяване в живота ни. И много неща от него ми бяха понятни. Само че трябва още веднъж всичко по ред да се провери, да се обмисли. Трябва да се адаптира нейния проект за всяка местност.

Завладя ме идеята на Анастасия относно земята и нейното устройство. Искаше ми се по-бързо да се добера до дома, да видя, какво казват за подобните селища учените, има ли в света нещо подобно? Искаше ми се в детайли отначало да проектирам новото селище, а после да започне построяването му със съвместните усилия на желаещите да вземат участие в строителството. Разбира се, нито аз, нито някой друг сам не би могъл да поеме отговорността еднолично да проектира това прекрасно селище на бъдещето, – трябва заедно!... Трябва заедно да се обсъди информацията и да се проектира своето, като се отчетат грешките на другите.

МЕЧТИТЕ НА АУРОВИЛ

Първите месеци след завръщането си от Анастасия аз интензивно събирах и изучавах информацията за екологичните селища. Повечето източници разказваха за чуждестранни аналози. Събрах информация по тази тема за 86 селища от 19 страни, такова като Белгия, Канада, Дания, Англия, Франция, Германия, Индия и др. Но тя не ме зарадва особено. Нито в една страна нямаше достатъчно мащабно движение, нямаше достатъчно селища способни да окажат съществено влияние на социалното положение в тези страни. Едно от най-големите и известни селища беше в Индия – това е градът Ауровил. За него ще разкажа по-подробно.

Ауровил бил основан през 1968 г. от жената на създателя на Интегралната йога Шри Ауробиндо – Мирра Ришар. Предвиждало се е на отпуснатата от индийското правителство земя недалеч от град Пандичери, където от четиридесетте години действал ашрама Шри Ауробиндо-център на привържениците на Интегрална йога, да възникне селище, и да израсне град с петдесет хилядно население. „Ауровил“ – в превод „Град на Зората“ или „Град на утринната зора“ – трябвало да реализира идеята за обединение на хора свързани с общата цел за построяване на хармоничен материален свят, който не е в противоречие с духовния свят. Мирра Ришар, в написания от нея документ казвала: „Ауровил – това е център за духовни и материални изследвания, подготвящи живото въплъщение на действителното човешко единство.“

Идеята за създаване на град, в който да живеят хора в хармония със света на природата, в хармония между духа и любовта, била одобрена от индийското правителство, лично от Индира Ганди и ЮНЕСКО, получила и подкрепа от индийското правителство и от многочислени спонсори. На церемонията на основаването присъствали представители от 121 страни и 23 индийски щата. Прекрасният град, навярно мечта за мнозинството „духовни“ по света започнал да се строи.

Обаче след смъртта на Мирра Ришар през 1973г. ученикът на Ауробиндо, Сатпрем, се изказал рязко против Ауровил, наричайки го просто „търговско предприятие“. Ашрамът Шри Ауробиндо, контролиращ голямата част от финансите на „предприятието“, претендирал за власт над всичко ставащо в града, но заселниците смятали, че тяхната комуна принадлежи на целия свят и Ашрамът не е техният водач. Започнала остра конфронтация между духовния Ашрам и духовните ауровилци. Тя била

не само в духовен план, а все повече и повече преминавала и във физическия. През 1980 г. правителството на Индия било принудено да излезе с решение за изваждането на Ауровил от контрола на обществото Шри Ауробиндо. В селището се появил постоянен полицейски участък. Положението с Ауровил допринесло и за общата криза в движението и учението на Шри Ауробиндо.

В Ауровил сега живеят около 1200 жители вместо 50 000 и повече, както предвиждали организаторите. В района се наброяват, заедно с местните жители от 13 села, всичко 30 000 човека. Може би причината за краха на Ауровилската мечта се крие в следната ситуация: ауровилецът, при наличието на разрешение, има право да си построи къща, но юридически земята, на която се строи къщата, принадлежи и в бъдеще на Ауровил. Земята се придобива със средствата на ауровилеца, но на името на Ауровил. По такъв начин излиза, че пълно доверие се оказва на Ауровил, но на нито един от неговите жители пълно доверие нямало. Всеки жител бил зависим. А с проекта са се занимавали хора, считащи себе си за високодуховни. Очевидно духовността има и обратна страна.

Днешното положение на Ауровил крайно ме разстрои и огорчи. Съмнения относно проекта на Анастасия не възникнаха, но в главата ми се промъкнаха отрицателни мисли. Щом не се е получило нормално селище в Индия – страната, считаща се едва ли не за лидер в духовното разбиране на човешкото битие, щом не се е получило при финансовата поддръжка от страна на индийското правителство, ЮНЕСКО, спонсори от различни страни, то как може Анастасия сама да предвиди всички „подводни скали“? Е, дори да не е сама, дори и много от читателите, споделящи възгледите ѝ да се опитат да пресметнат, да обмислят, да предвидят, пак може да не се получи, защото никой няма опит.

Ако някой знаеше крайъгълния камък, около който може да се построи щастливото битие на отделния човек и съобществото в цялост, навярно то вече щеше да е построено някъде. А него го няма! Няма го в нито една страна. Само отрицателен опит има. А къде да се търси положителния?

„В Русия!“ – отговори Анастасия.

ПРЕДВЕСТНИЦИ НА НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

„Кълновете на новото прекрасно бъдеще са в руските дачници!“ – тези думи прозвучаха вътре в мен от само себе си, Анастасия в този момент я нямаше наблизо. В един миг си спомних, с какво възхищение и радост говореше тя за руските дачници още преди четири години. Тя смята, че именно благодарение на дачниците на земята не се е случила планетна катастрофа през 1992г. Така се случи, че именно в Русия е започнало това удивително движение, приласкало част от земята... Аз си спомних как тя говореше за това:

„... Милиони човешки ръце в любов се докоснаха до земята. Именно ръце, а не механизми. Руснаците докоснали ласкаво земята на своите малки дачни участъци земя. И тя почувства. Земята почувства докосването на всяка човешка ръка поотделно. Земята макар и голяма, е много-много чувствителна. И Земята намери в себе си сили да издържи още“.

Тогава, преди четири години, аз не приех на сериозно това изказване, но сега, след като се запознах с множеството опити на хора от различни страни по света да създадат духовно-екологични селища, изведнъж разбрах... В Русия, без гръмки изявления, призови, реклама и помпозност е внедрен в реалността най-широко мащабния проект, имащ значение за цялото човечество. На фона на множеството руски дачни общества, информацията от различни страни на света за създаването на екологични селища изглеждаше просто смешна.

Съдете сами: Пред мен лежи купчина статии и разни сборници, където сериозно се обсъжда проблема, колко човека трябва да живеят в екоселищата, съветват да не бъдат повече от 150. Голямо значение се придава на органите на управление, на духовното наставничество.

А дачните кооперативи в Русия съществуват вече от години и наброяват по 300 семейства, че и повече. Всеки от тях е управляван от един-двама човека, често пенсионери. А и може ли да се нарече управляващ председателя на руския дачен кооператив? Той прилича по-скоро на някакъв регистриращ орган или на управляващ, който изпълнява волята на мнозинството.

Дачното движение в Русия няма изобщо централизирани органи на управление, а между другото данните на Държавния комитет за статистика още за 1997 г. гласят: 14,7 милиона семейства имат градински и 7,6 милиона – зеленчукови участъци. Заеманата от тях площ земя е 1

милион 821 хиляди хектара. Населението самостоятелно отглежда 90% от картофите, 77% от плодовите култури, 73% от зеленчуците.

Навярно теоретичите занимаващи се от години с проектите за еко-селищата ще се опитат да ми възразят, че дачният кооператив не е еко-селище. На което аз искам веднага да отговоря: работата не е в названието, а в същността.

Преобладаващото множество от дачните кооперативи в Русия съответстват на принципите на екоселищата. Нещо повече, без да правят гръмки изявления за духовно усъвършенстване, за необходимостта от грижливо отношение към природата, дачниците със своя начин на живот не на думи, а на дело показват и своя духовен ръст. От тях са засадени милиони дървета. Благодарение пак на техните усилия на стотици хиляди хектари, смятани за пущинаци и негодни земи, сега цъфтят градини. Слушаме, че сега в Русия населението едва ли не гладува. Стачкуват ту учителите, ту миньорите, а политичите са заети с търсенето на път за извеждане на страната от кризата. Не веднъж през периода на перестройката Русия беше на косъм от мащабен социален взрив. Но той не се случи. А сега да се опитаме мислено да махнем от съвсем неотдавна миналите години от живота ни тези 90% картофи, 77% плодове и 73% зеленчуци. Хайде вместо тези проценти да добавим нивото на нервност на милиони хора. Това задължително ще трябва да направим, ако изключим от миналите години успокояващия хората фактор на дачите, не е необходимо да си психолог, за да видиш как се успокояват дачниците при съприкосновението си със своите лехи. По такъв начин какво бихме получили за 1992, 1994 или 1997 г? Във всяка една от тези години би могъл да се случи колосален социален взрив. До какво може да доведе той претъпканата със смъртоносно оръжие планета?

Но катастрофата не се случи. Анастасия твърди, че катастрофата от планетен мащаб през 1992г. не се случила само благодарение на руските дачници, и сега запознавайки се с информацията, изсяняваща ситуацията, аз ѝ вярвам.

Сега не е толкова важно в коя умна глава на ръководството на страната е възникнало решението да се даде зелена улица на дачното движение в Русия, тогава още в Съветски съюз. Или, може би, на провидението, по-висше от земното правителство е било угодно да се внедри това именно в Русия? Сега важно е съвсем друго-то съществува! И се явява най-яркото доказателство за съществуването на възможността да се достигне стабилност в човешкото съобщество, може би на тази стабилност, към която са се стремили хилядолетия и не са успели да

постигнат много народи на различни континенти.

Анастасия казва, че дачното движение в Русия представлява най-големия повратен етап в развитието на човешкото съобщество. „Дачниците са предвестници на прекрасното, идващо след тях.“ – тя има предвид обрисувания от нея проект на бъдещите селища. И на мен самият ми се прииска да живея в едно от тези прекрасни селища и то да се намира в процъфтяваща страна, и да се нарича тази страна Русия.

ТЪРСЕНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВА

Бъдещата Русия... Тази прекрасна страна в която ще имат възможност да живеят щастлив живот мнозина от днешното поколение.

Бъдещата Русия – това е страната, която ще насочи към щастливия живот човешкото съобщество на планетата. Аз видях прекрасната разцъфтяваща Русия. Тя, Анастасия, ми показа бъдещето на нашата страна. И стана абсолютно маловажно и не значимо това, как тази пламенна и неуниваща отшелница, живееща наред сибирската тайга, може да осъществява пътешествия на други планети, в бъдещето или в миналото. По какъв начин тя с невидими нишки свързва Душите на хората, живеещи в различни страни, в единен вълнуващ порив към творчество. Важно е друго: това, че този порив съществува. И нима има значение, откъде тя има всевъзможна информация и знания за нашия живот, неизмеримо поважен е резултатът от тези знания – това, че хората в различни градове, докоснали се до нейната информация, засаждат кедрови алеи, че започнаха да произвеждат кедрово масло и все повече песни и стихове се появяват за прекрасното.

Ето такава работа! Тя мечтае за нещо, аз написвам, и то се сбъдва! Фантастика някаква! Но се въплъщава фантастиката пред очите на всички в реалния живот. Сега мечтае за прекрасна страна. Нима и това ще се сбъдне? Трябва да се сбъдне! Трябва да се помогне някак!

Пресмятайки и анализирайки казаното и показаното от Анастасия аз все повече се убеждавах в реалността на прекрасното бъдеще и вярвах в него.

Започвах да вярвам на всички думи на Анастасия, но да допиша и да публикувам главата за бъдещето на Русия не можех. Не влезе тя в предната книга „Сътворение“. И излизането на тази книга се забавяше заради нея. Искаше ми се всичко казано да изглежда достатъчно убедително и реално. За да може не само аз, но и много други хора да повярват и да започнат да действат, да творят прекрасното бъдеще. А да бъде до край убедителен не се получаваше, заради някои изказвания на Анастасия.

В книгата „Сътворение“ аз публикувах твърдението на Анастасия за това, че цялата обкръжаваща ни природа е не нещо друго, а материализираните мисли на Бога. Ако човек може макар и частично да ги разбере, няма да му бъде нужно да хаби много усилия за добиване на

храна, за подобряване на земята, тъй като тя сама ще може да възстановява своето плодородие, да не губи сили за борба с разните вредители и плевели. Неговата мисъл ще се освободи от ежедневните битови проблеми, и човекът ще може да се заеме с по-присъщото на неговото съществуване – сътворението на прекрасни светове съвместно с Бог. Искаше ми се на думите ѝ да повярват и много други хора. А как могат хората да ѝ се доверят, ако цялата агротехнология, и не само в нашата страна, не минава без торове?

Множество заводи в различни страни по света са заети с производството на всевъзможни химикали за почвата. Няколко пъти се обръщах с този въпрос към разни учени-агрономи, и винаги получавах приблизително един и същ снизходителен отговор: „Райска градина, разбира се, може да се устрои на един хектар земя, но да се работи в тази градина ще е необходимо от сутрин до вечер. Без да се наторява почвата добра реколта няма да се получи. Без обработка с отрови също няма да се мине, защото множеството вредители ще унищожат реколтата.“ На приведенят от мен довод на Анастасия, че в тайгата всичко си расте и без помощта на човека, учените заявяваха: „Да допуснем, че расте. Но ако вярваме на твоята отшелница, то програмата на тайгата е дадена непосредствено от Бог. На човека е необходимо не само растящото в тайгата. Например овощна градина в тайгата няма. Защото градината се нуждае от грижите на човека. Сама тя не може да расте.“

Няколко пъти посещавах магазини от типа „Всичко за вашата зеленчукова градина“, „Градинар“, „Дачник“, стоях в тези магазини и наблюдавах, колко много хора купуват разни торбички с химикали. Гледах тези хора и мислех, че няма никога да повярват те на това, което казва Анастасия, а значи и да пиша за бъдещето на Русия е безсмислено: няма да повярват те в него. Няма да повярват защото това бъдеще е свързано преди всичко, с ново съзнание, с друго отношение към земята, към обкръжаващото ни. Но няма нито един съвременен човек, който би могъл да потвърди казаното от нея, нито един реален пример, потвърждаващ думите ѝ. В действителност, напротив – всичко ѝ противоречи. И работят заводите, произвеждащи отровни химикали за различните вредители. Съществува верига от магазини за продажба на торове и химикали. Има наука за земята, и са заети с научни изследвания множество хора. Отсъствието на значими доказателства за твърденията на Анастасия така силно ми повлия, че не можех повече изобщо нищо да пиша. Затова и се съгласих да замина в Австрия, в Инсбрук. Позвъни ми издателя от Германия и каза, че директорът на института по биоенергетика Леонард

Хошененг ме кани да разкажа за Анастасия пред водещи лечители от Европа. Институтът ми плащаше пътя, престоя и беше готов да плати по хиляда марки за всеки час от изказването ми. Не заради парите заминах за там, а да търся убедителни и разбираеми за мнозинството аргументи „за“ или „против“ проекта на Анастасия, на нейното твърдение за бъдещето на Русия.

Доктор Хошененг, който ме покани да говоря пред лечителите, сам беше професионален лекар и известен потомствен лечител. Неговият дядо лекувал семейството на японския император и много други високопоставени особи. В негово лично владение, освен зданията на института, бяха и няколко малки уютни хотели, в които се настаняваха многочислените болни, пристигащи от европейските страни, както и ресторант, парк, и още някакви здания в центъра на града. Той беше милионер, но въпреки създадената у някои руснаци представа за начина на живот на западния богаташ, аз узнах, че Леонард върши сам цялата отговорна работа по лечението на хората. Той лично приема всеки пристигнал при него човек. А броят на пациентите понякога достигаше до 50 на ден, и му се налагаше да работи по 16 часа. Само понякога той поверява приема... на лечител от Русия.

Говорих пред събралите се в Инсбрук лечители, разбирайки, че тях ги интересува, на първо място, Анастасия. За нея им разказвах през по-голямата част от изказването си, а в края малко разказах и за нейния проект, тайно надявайки се да чуя от събралите се потвърждение или опровержение на нейния проект за бъдещето на Русия... Но те нищо не потвърдиха или опровергаха, само постоянно задаваха уточняващи въпроси.

Вечерта Хошененг даде банкет в ресторанта. Бих го нарекъл просто вечеря. Всеки можеше да си поръчва каквото поиска, но всички бяха скромни, предпочитаха салатите, никой не пиеше алкохол и не пушеше. Аз също не си поръчах пиене. Не защото се боях да изглеждам на техния фон като бяла врана, а защото не ми се искаше нито месо, нито алкохол. На тази вечеря отново говорихме за Анастасия. Там се и роди фразата, не помня от кого за пръв път произнесена: „Прекрасното бъдеще на Русия е свързано със сибирската Анастасия.“ Думите бяха подхванати, и в различни интерпретации ги повтаряха лечители от Италия, Франция, Германия...

Аз очаквах нещо конкретно. Защо и как ще се случи това прекрасно, но конкретни доказателства никой не предлагаше. Лечителите се основаваха на своята интуиция, а на мен ми бяха нужни доказателства:

може ли земята да храни човека без особени усилия от негова страна, само ако човек разбира правилно мислите на невидимия за никого Бог.

Като се върнах в Русия си спомнях думите на европейските лечители, и отново без особена надежда, се опитвах да намеря конкретни доказателства, заради които бях готов да отида където и да било. Но не се наложи да ходя далече. Невероятната случайност, сякаш нарочно устроена от някого, ми представи не просто теоретични доказателства, а се яви като живо реално потвърждение на думите на Анастасия. Стана следното.

ВЕЧНАТА ГРАДИНА

Заедно със сътрудници на Владимировския фонд за култура „Анастасия“ излязохме извън града. Разположихме се на брега на малко езеро. Жените подреждаха някакви салати за обед, мъжете се занимаваха с огъня. Аз стоях на брега, гледах водата и си мислех за свои неща. Нямах никакво настроение. И изведнъж Вероника, жителка от близкото село, ми казва:

– Владимир Николаевич, на седем километра оттук, на сред ливадите се намират две бивши дворянски имения. И следа от постройките не е останала, а са се запазили само овощните градини. Никой не се грижи за тях, а те дават плод всяка година. Повече плодове дават, отколкото селските, за които се грижат хората. През 1976 г. по тези места имаше голям студ, загинаха овощните градини на хората, нови се наложи да садят, но тези две градини сред полето не ги докосна мразът, нито едно дръвче не загина.

– Защо не ги е пипнал студа? – питам. – Особен, студоустойчив сорт ли са?

– Обикновен сорт. Но в тези бивши имения всичко така е уредено, така е посадено на един хектар... Разбирате ли, там всичко много прилича на това, за което говори Анастасия във Вашите книги. Около тези градини хората преди двеста години са посадили сибирски кедри и наши дъбове... Освен това и сеното от тревата, която расте там е по-сочно. И дълго не се разваля... Ако искате да видите, веднага можем да отидем, дотам води полски път, но джипът ще мине.

Не вярвах на ушите си. Кой? Как? В нужното време, на нужното място ми поднася такъв подарък? Случайни ли са случайностите, които се случват с нас?

– Да тръгваме!

Пътят вървеше през полето на бивш совхоз. Казах – поле, но то приличаше повече на ливада, буйно обраснала с трева.

– Посевните площи сега са намалели, за торове няма пари в агрофирмата, – изкоментира Евгений, мъжът на Вероника. – Затова пък земята си отдъхва. Че и не само земята. Птици запяха тази година. Порано не цвърчаха така весело. На какво се радват? Може би на това, че сега на полето няма химия по тревата. Преди революцията по тези ливади селца е имало, баба ми е разказвала за тях. Сега и следа няма от тези

селца. Ето го, вижте, там, отдясно на пътя, -бившето дворянско имение.

В далечината, на площ от около един хектар нагъсто растяха високи дървета. Това място приличаше на зелен, случайно образувал се горски остров наред полята и ливадите. Когато се приближихме, видях сред гъсто растящите двестагодишни дъбове и храсталаци вход към вътрешността на горския оазис. Ние влязохме през този вход и... Вътре... Разбирате ли, вътре, стари, със закоравели стволоче ябълки простираха в пространството своите клонки. Клони, необикновено гъсто обсапени с плодове. Некопани наоколо, растящи сред треви, не пръскани срещу вредители, старите ябълки раждаха, и плодовете им не бяха червиви. Някои ябълки бяха съвсем стари, клоните им се чупеха под тежестта на плодовете. Съвсем стари – те навярно раждаха за последна година.

Скоро ще загинат, но редом с всяка прекалено стара ябълка, вече избиваха от земята филизите на ново дърво. „Навярно няма да умрат тези дървета, помислих си, – няма да умрат, докато не видят свежите и укрепнали фиданки от своите семена.“

Вървах из градината, опитвах от плодовете, бродех сред дъбовете растящи около тях, и сякаш виждах мисълта на човека, създал прекрасният оазис. Сякаш чувах, как той е мислил: „Ето тук около градината е нужно дъбова гора да се посади. Той ще опази градината от студа и от зноя в сушава година. Птици ще свият гнезда по високите дървета, няма да позволят на гъсениците на се развъждат. Тук, на брега на езерцето, сенчеста алея от дъбове ще посадя. Короните си отгоре ще съединят дъбовете когато праснат, а отдолу просторна ще бъде алеята и сенчеста.“

И внезапно някаква мисъл, още неясна, накара кръвта ми по-бързо да тече по жилите. Какво иска от мен тази мисъл? И... като проблясък... Разбира се, Анастасия! Разбира се, че си права ти като казваш: „Бог можеш да почувстваш, като се докосваш до Неговите творения и като продължиш творенията Му“. Не чрез кривене, подскачане и новоизмислени ритуали, а като се обръщаш непосредствено към Него, към Неговите мисли, може навярно и да разбереш Неговите желания и своето предназначение. И ето, стоя аз сега на брега на направеното от човешки ръце езерце под дъбовете, и сякаш чета мислите на човека създал живото творение. А той, този човек, този русин, живял преди двеста години, навярно и повече от другите е чувствал мисълта на Създателя, затова е успял да сътвори райско творение. Своя градина, свое родово гнездо. Умрял е този русин, а то е останало и ражда своите плодове, и храни дечурлигата от съседните села, прииждащи през есента да се насладят на плодовете, а някой ги събира и ги продава. А ти, русино, навярно си искал тук

да живеят твоите внуци и правнуци. Разбира се, че си искал! Затова си сътворил не някаква тленна постройка, а вечност. Само че къде ли са те сега, твоите внуци и правнуци? Пустее твоето родово имение, с трева се покрива, езерцето пресъхва, а алеята, не знам защо не се е покрила с бурени, само тревичка има по нея, като килим. Навярно още чака твоите внуци сътвореният от теб райски кът, твоето родово имение. Десетилетия минават, столетия, а то чака. Къде ли са те? Кой са те сега? На кого служат, на кого се кланят? Кой ги е изгонил оттук?

Революция е имало у нас, може би тя е виновна за всичко? Разбира се, че тя. Само че революцията я правят хора, когато у мнозинството качествено се променя съзнанието. Какво се е случило в умовете на твоите връстници, русино, че е опустяло твоето родово имение?

Старите местни жители разказват, как предотвратил кървавата разправа в своето имение руският дворянин.

Когато се събрали революционно настроените, разгорещени от домашна бира хора от двете съседни села, и на тъпва тръгнаха да разграбват родовото му имение, той излязъл насреща им с кошница ябълки и загинал от изстрел от двуцевка. Още в навечерието той знаел, че се канят да разграбят дома му, но уговорил внука си, руски офицер, да напусне имението. Заминал внукът, фронтовак, Кавалер на Георгиевски орден, заминал заедно със земляците си. Навярно е станал емигрант, и сега неговите внуци вече растат.

Растат твоите внуци, русино, в друга страна, а в Русия, в твоето родово имение се полюшват на вятъра листенцата на дърветата, и раждат плод всяка година старите ябълки, поразяват околните жители с изобилния си урожай. И следа не е останала от твоя дом, от дворните постройки – всичко са разнесли, а градината живее напук на всичко, навярно живее от надеждата, че ще се върнат твоите внуци, ще опитат най-хубавите в света ябълки. А внуците все не идват и не идват.

Защо така става и кой ни заставя да търсим собственото си благополучие в ущърб на себе подобните? Кой ни заставя да дишаме въздух наситен с вредни газове и прах, вместо цветен прашец и благотворни аромати? Кой ни заставя да пием умъртвена от газове вода? Кой? Кой сме ние сега? Защо не се връщат внуците твои, русино, в своето родово гнездо?

* * *

А ябълките във второто имение бяха още по-вкусни, отколкото в първото. Около тази градина бяха посадени сибирски красавци-кедри.

„По-рано имаше повече кедри, сега останаха само двадесет и три, разказваха местните жители. След революцията, когато още имаше трудови дни, за работата даваха кедрови орехи на хората. Сега орехи събира който поиска. Само че понякога силно брулят кедрите с пръти, за да падат шишарките.“

Посадените преди двеста години от човешка ръка двадесет и три сибирски кедъра стояха в редица, като воители, заслонявайки със себе си от мразовити ветрове и вредители прекрасната градина. Били повече, но един след друг загивали те, защото в Сибир около кедрите винаги растат високи борове. Сам кедърът не може да устои на поривите на ветровете, неговата коренова система не е голяма. Кедърът се храни не само чрез корените, той и с короната си приема от околното пространство. Затова го охраняват борове или по-малки кедри. А тук те стояха в редица. Първите сто и петдесет години се държали, после когато короните им се разраснали, кедрите започнали да падат, един след друг.

Никой за петдесет години не се досетил да посади редом борче или брезичка, и затова противостояли сибирските кедри със своя единствен ред на злите ветрове, опазвайки градината. Един от тях, навярно през изминалата година започнал да пада, но се опрял на короната на съседа си. Гледах силно наклонения ствол на дървото, короната на което се беше преплела с редом стоящото. Те бяха сплели короните си, и падащият не загинал. Двете дървета бяха зелени и даваха плод. Останали са двадесет и три. Още стоят, поддържайки се един друг, дават плодове и пазят градината.

Дръжте се, моля ви, още малко, сибиряци. Аз ще напиша...

Ех, Анастасия, Анастасия, ти ме научи да пиша книги, но защо не ме научи на такива думи, с които разбираемо да е написаното наведнъж за много хора? За много, много хора! Защо не се получава написаното понятно за мнозина? Защо се обърква мисълта ми? Защо падат кедрите, а хората само стоят и ги гледат, а нищо не правят?

Недалече от бившите имения, запазили и до ден днешен своите прекрасни градини и сенчести алеи, има села. Видът им разваля целият околел ландшафт. Ако ги гледаш от далеч се създава впечатление сякаш някакъв червей се е завъдил, и всичко е развалил, и е изровил цъфтящите ливади. Мръсните задни дворове на селските къщи, пристройките, изградени от разни гниещи материали, калта по разбитите от колелата на машините пътища създават това впечатление. Питам местните жители: „Били ли сте в градините, разположени сред кедрите и дъбовете?“ Мнозина са ходили там, опитвали са ябълките, младежите ходели там на

пикници. „Там е красиво...“, – казват и по-младите и старците. На въпроса: „Защо тогава никой не е уредил своят дом по такъв образ и подобие?“ – следваше примерно такъв отговор: „Нямаме толкова пари, колкото са имали господарите, създали тази красота“. Старците разказват, че кедровите фиданки дворянинът от самия Сибир е докарал. А на въпроса: „Колко пари са нужни, за да се вземе кедров орех, от тези, които раждат кедрите, и да се посади в земята?“ – мълчание.

Това безмълвие ме навежда на следната мисъл. Не отсъствието на външна възможност и средства, а нашите вътрешни някакви кодировки са виновни за нашите си неуредици.

Сега много вили са построени от тези, които имат пари. Редом с тези къщи земята е или изровена или покрита с асфалт. След двадесет – тридесет години вилата ще иска ремонт, видът ѝ няма да блести като нов. И няма да е нужна на децата тази рушевина. Няма да им е нужно такова родово имение, такава Родина, затова и ще се разотидат да търсят нова. Но ще отнесат със себе си тази загадъчна кодировка, останала от родителите, и ще повторят живота на временно пребиваващи на земята, а не на съзидатели на вечното. Кой и как може да я премахне, тази загадъчна кодировка за безизходност?

Може би поне някак за това ще помогне разказаното и показаното от Анастасия бъдеще на Русия. А за да разсея съмнението на скептиците, аз поместих на вътрешните страници на обложката снимки на удивителните руски градини, протегнали своите клони обсипани с плодове към бъдещата Русия.

РУСИЯ НА АНАСТАСИЯ

Когато Анастасия разказваше за бъдещите селища, състоящи се от родоци и имена, аз я помолих:

– Анастасия, покажи ми моля те бъдещата Русия. Ти можеш да го направиш.

– Мога. Кое място от бъдещата Русия искаш да видиш Владимир?

– Ами, Москва например.

– Сам ли искаш да отидеш в бъдещето, Владимир, или заедно с мен?

– С теб е по-добре, ще ми обясниш, ако видя нещо непонятно.

Топлото докосване на дланта на Анастасия веднага започна да ме потапя в сън, и-аз видях...

Анастасия ми показва бъдещето на Русия по същия начин както показваше живота на другата планета. Някога учените, навярно ще разберат как го прави, но в дадения случай самият начин няма никакво значение. Според мен, най-главното е информацията за това, с помощта на какви конкретни действия може да се влезе в това прекрасно бъдеще.

Москва на бъдещето беше съвсем не такава, каквато предполагам. Градът не беше увеличил площта си. Нямахме ги очакваните от мен небостъргачи. Стените на старите къщи бяха боядисани във весели цветове, на много от тях бяха нарисувани картини, пейзажи, цветя. Както после се изясни, с това се занимавали чуждестранни работници. Те отначало покривали стените с някакъв укрепващ разтвор, а после художници, също чуждестранни, ги изрисували. От покривите на много къщи се спускаха по стените стъблата на виещи се растения, листенцата помръдваха на вятъра и изглеждаше сякаш приветстват минавачите.

По почти всички улици и булеварди бяха засадени дървета и цветя. Направо по средата на Калинински проспект, където е Новия Арбат, се простираше зелена ивица. Нейната ширина беше около четири метра. Бетонен бордюр се издигаше над асфалта на около половин метър и беше засипан с пръст, от която растяха треви и полски цветя. На малко разстояние едни от други се редуваха дървета: офика с червени гроздове, брези, тополи, храсти с касис и малини и множество други растения, които се срещат в естествените гори.

Такива зелени ивици разделяха много московски проспекти и широки улици. На стеснената пътна част на улиците и булевардите почти

нямаше автомобили. Основно вървяха автобуси, в които седяха, на външен вид не приличащи на руснаци, хора. И по тротоарите вървяха много, не руски на външен вид хора. Дори ми се мярна мисъл – да не са превзели Москва по-развити в техническо отношение страни? Но Анастасия ме успокои, като каза, че сега виждам не нашественици, а чуждестранни туристи.

– И какво толкова ги привлича в Москва?

– Атмосферата на сътворение велико, живителните въздух и вода. Виж колко хора има край Москва река, стоят и черпят си вода, с връвчица съдове потапяйки от крайбрежната улица висока във водата, и речната вода с радост велика пият.

– Но как възможно е направо от реката вода непреварена да се пие?

– Ти виж Владимир, колко е чиста и прозрачна водата на Москва река. Водата в нея жива е, не умъртвена от газове, както в бутилките, които в цял свят в магазините продават.

– Фантастика, да се повярва в туй е невъзможно!

– Фантастика? Но в годините на твоята младост, ти и твоите връстници измислица бихте нарекли ако чуехте, че скоро водата ще се продава.

– Е да, в това, в годините на моята младост едва някой би могъл да върва. Но как в град толкова голям, като Москва, може в реката, водата чиста да се направи?

– Като не се замърсява, като не се изхвърлят разни отпадъци, боклуци по бреговете на реката.

– Така ли просто всичко е?

– Именно така, а не фантастично, просто е на дело всичко. Сега Москва река дори от текли по асфалта води е оградена, и е забранено на мръсни кораби по нея да вървят. Реката Ганг, която в Индия тече, се смятала свещена, сега цял свят се поклони и пред Москва река, пред нейната вода, пред хората, възвърнали живителността и първоначалния ѝ вид. И идват хора от страни различни, да погледнат чудото дивно, на кус да пробват и да се изцерят.

– А московчаните самите къде са, защо автомобили има по улиците съвсем малко?

– В столицата сега живеят постоянно около милион и половина московчани и над десет милиона туристи пристигат от различните страни в света – ми отговори Анастасия и добави: – Автомобилите са малко затова, че московчаните, които са останали, редят деня си по-рационално, и нямат нужда от много придвижване. Работата им по правило е

близо, пеша до нея може да се стигне. Туристите придвижват се с метрото и на автобуси.

– А къде са се дянали останалите московчани?

– Живеят и работят в прекрасни свои родови имения.

– А кой в заводите, във фабриките кой работи, туристите кой обслужва?

И Анастасия разказа следното. – Когато завършвала двехилядната година, по приетото на земята календарно изчисление, ръководството на Русия все още определяло избора на път за развитие на страната. По-голямата част от русите не се вдъхновявали от пътя, по който се развивали считаните за благополучни западни страни.

Русите вече опитали хранителните продукти от тези страни и те не им харесали. Станало ясно, че наред с развитието на така наречения научно-технически прогрес, в тези страни се появяват разни болести на плътта и душата. Растат престъпността и наркоманията, жените все по малко желание имат да раждат деца.

Условията, в които живеели хората от считаните за развити западни страни, не привличали русите, към старото социално устройство също не искали да се върнат, а нов път още не виждали. В страната нараствало депресивното състояние, то обхващало все по-голяма част от човешкото общество. Населението на Русия стареело и умирало.

В началото на новото хилядолетие, по инициатива на президента на Русия, бил утвърден Указ за безвъзмездно отдаване на всяко желаещо руско семейство по един хектар земя за устройване на родово имение. В този Указ се казвало, че земята се отдава за пожизнено ползване с право да се предава по наследство. Произведената в родовото имение продукция не се облагала с никакви данъци.

Законодатели подкрепили инициативата на Президента, и в Конституцията на страната била внесена съответната поправка. Основната цел на Указа, както смятали Президентът и законодателите, било намаляването на безработицата в страната, обезпечаването на жизнения минимум на малоимотните семейства и решението на проблема с бежанците. Но това, което се случило впоследствие, никой до край не могъл дори да предположи.

Когато бил отдаден първият парцел земя за организиране на селище с население над 200 семейства, участъци за устройване на родово имение върху него започнали да вземат не само малоимотни, останали без работа хора и попаднали в беда преселници. Първи от тях взели семейства със средни доходи и състоятелни предприемачи измежду

твоите читатели Владимир. Те се готвили за това събитие. И не просто го чакали, а мнозина от тях в своите апартаменти вече отглеждали посадените от семена в глинени саксийки родови дървета, и своите все още малки кълнове издигали бъдещи могъщи кедри и дъбове.

Именно по инициатива на предприемачите и с техни средства бил създаден проектът на селището с инфраструктура, необходима за удобното съществуване, както го описа ти в книгата „Сътворение“. В проекта били предвидени магазин, медицински пункт, училище, клуб, път и много друго. От общото количество хора, изявили желание да устроят своя бит, своя живот в първото ново селище, предприемачите били около половината.

Всеки от тях си имал свой бизнес, свой източник на доходи. За осъществяване на строителството и устройството на участъците им трябвала работна сила. Идеалното се оказало да се привлечат за строителството и благоустройството като работници, съседите от средите на малоимотните. По такъв начин, част от семействата получили работа и, следователно източник на финансиране на собствено строителство. Предприемачите разбирали, че по-старателно и по-качествено от тези, които сами ще живеят в селището, никой няма да изпълни работата, и затова отвън канели само специалисти, ако такива нямало сред бъдещите жители на новото строящо се селище.

Само полагагането на основите на бъдещата градина, гора и засаждането на родовите дървета всеки се стремял да направи самостоятелно.

У мнозинството все още нямало достатъчно опит и знания за това как по-добре да устрои своя участък, и затова с особено уважение сред бъдещите жители се ползвали възрастните хора, съхранили тези знания. Не на тленни строежи, не само на къщите, а именно на поддръждането на околната среда се отделяло особено внимание. Самото здание, в което се събирали да живеят хората, било само малка част от големия жив Божествен дом.

След пет години на всички участъци били построени къщи за постоянно живеене. Различни били те по големина и архитектура, но скоро хората видели, че големината на къщата съвсем не е главното им постижение. Главното било друго, и то започнало да се обрисова в прекрасните линии на ландшафта на всеки участък поотделно, и на селището като цяло.

Още били малки дъбчетата и кедрите, посадени на всеки участък. Още имала да расте живата ограда на именията. Но през всяка нова пролет старателно цъфтели още малките ябълки и вишнички в младите

градини, цветята в лехите и тревата се стремели да приличат на жив килим. Пролетният въздух се пълнел с благотворни аромати и цветен пращец. Живителен станал въздухът. И всяка жена, живееща в новото селище искала да роди деца. Такова желание възниквало не само у младите семейства, но и смятаните за възрастни хора също си родили деца. Хората искали, ако не те, то техните деца да видят в бъдещето прекрасно, сътворено от техните ръце късче Родина, да видят за своя радост, и да продължат започнатото от родителите им сътворение.

В началото на новото хилядолетие като първи кълнове на прекрасното, щастливо бъдеще на цялата Земя се явили всички живи кълнове във всяко имение. Хората, които положили начало за вековете на първите родови имения, още не чувствали до край значимостта на направеното от тях, те просто започнали по-радостно да гледат обкръжаващия ги свят. Те още не съзнавали, каква велика радост са донесли със своите действия на Небесния Отец. Сълзички на радост и умиление сред капчиците дъжд ронел Отецът на Земята. И се усмихвал със слънчицето, и с клончетата на младите дръвчета тайничко се стараел да помилва внезапно осъзналите вечността и завърнали се при Него свои деца.

За новото селище започнали да пишат в руската преса и много хора поискали да видят прекрасното, за да сътворят и те самите подобно. А може би и по-хубаво.

Вдъхновено желание за прекрасно сътворение обхванало милиони руски семейства. Подобни на първото селища започнали да се строят едновременно в различни райони на Русия. Започнало всеобщо движение, подобно на днешното на дачниците.

Девет години след излизането на първия Указ, даващ възможност на хората самостоятелно да устроят своя живот, да го направят щастлив, повече от тридесет милиона семейства били вече заети със сътворението на свои родови имения, на свое късче Родина. Те подреждали своите прекрасни участъци използвайки при това жив вечен материал, сътворен от Бог. С това те творели заедно с Него.

Всеки превръщал своя, получен за пожизнено ползване, хектар земя в райско кътче. За обширните простори на Русия съвсем малко късче изглеждал хектарът земя. Но такива късчета имало много. Именно от тях се състояла и голямата Родина. Чрез тези късчета, сътворени от добри ръце, разцъфтяла като райска градина голямата Родина! Тяхната Русия!

На всеки хектар земя се засаждали иглолистни и широколистни дървета. Хората вече разбирали, как те ще обогатяват земята и че

съставът на почвата ще бъде балансиран от тревата, растяща наоколо. И никому в главата не идвала мисъл да използва химически торове и отровни химикали.

Изменил се съставът на въздуха и водата в Русия. Те станали лековити. Напълно бил решен продоволствения проблем. Всяко семейство с лекота и без особени усилия не само обезпечавало себе си с продукти от посаденото в тяхното имение, но могло и да продава излишъка.

Всяко руско семейство, имащо свое имение ставало свободно и богато, и цялата Русия, в сравнение с другите съществуващи в света държави, ставала най-мощната и богата държава.

НАЙ-БОГАТАТА ДЪРЖАВА

– Почакай Анастасия, не ми ясно по-какъв начин държавата изведнъж е забогатяла. Нали ти самата каза, че произведената в родовите имения продукция не се е облагала с никакви данъци, тогава от какво е забогатяла държавата?

– Как – от какво? Помисли сам по-внимателно, Владимир. Нали си предприемач.

– Точно защото съм предприемач и знам: винаги държавата се е стремела повече данъци да събира от всекиго. А тук изобщо е освободила от данъци тридесет милиона семейства. Тези семейства, разбира се, са могли да забогатеят, а държавата при тези условия би трябвало задължително да се разори.

– Но тя не се разорила. Отначало изцяло изчезнала безработицата, тъй като човекът, който не намерил реализация в обичайната за днешния ден промишленост или друга търговска или държавна структура, можел изцяло или частично да се посвети на работа, или по-точно казано, на съзидание в своето имение. Отсъствието на безработни веднага е освободило паричните ресурси за тяхната издръжка. Осигуреното производство чрез тези семейства е избавило държавата от всякакви разходи за селскостопанското производство. Но това не е главното. Руската държава благодарение на множеството семейства, устроили в съответствие с Божествените предначертания своите имения, получила доход, значително по – голям отколкото днес й носят продажбата на нефт, газ и други ресурси, традиционно смятани за основни източници на доходи.

– Че какво би могло да донесе по-голяма печалба от нефта, газа и търговията с оръжие?

– Много неща Владимир, например въздухът, водата, ароматите, докосването до енергията на съзиданието, съзерцанието на приятното.

– Не ми е много ясно Анастасия, конкретно го кажи. Откъде са се взели тези пари?

– Ще се постарая. Необикновените промени в Русия привлекли вниманието на много хора от всички страни на света. За значителните изменения на начина на живот на мнозинството руси започнала да пише пресата във всички страни на света. Тази тема станала главна за повечето хора по цялата планета. В Русия нахлул огромен поток от туристи. Те били толкова много, че да се приемат всички се оказал невъзможно и на

мнозина се налагало да чакат по няколко години своя ред. Наложило се правителството на Русия да ограничи и срокът на престоя на чуждестранните туристи на територията на страната, тъй като много от тях, особено възрастните, се стремели да стоят в Русия по няколко месеца, и понякога и години.

Правителството на Русия наложило по – големи такси за всеки пристигащ в страната чужденец, но това не намалило изобщо количеството на желаещите.

– А защо им се е искало лично да дойдат у нас, след като е било възможно всичко да видят и по телевизията? Ти нали казваше, че пресата от целия свят е представлява живота на нова Русия.

– На хората от различните страни им се искало и да подишат станалия лечебен въздух на Русия. Да пият жива вода. Да опитат плодовете, каквито нямало в целия свят. Лично да пообщуват с хората прекрачили в Божественото хилядолетие и с това да подсладят своята Душа, да излекуват страдащата си плът.

– А какви такива плодове са се появили, необикновени? Как се наричат?

– Названията им са предишните, но качеството – съвсем различно. Ти вече знаеш Владимир, как се отличават към по-добро домати или краставицата, отгледани на открита почва под преки слънчеви лъчи, от тези отгледани в парниците. Още по-вкусни и полезни са зеленчуците и плодовете, отгледани на земя, в която не са вкарвани вредоносни химикали. Още по-лечебни стават те, когато край тях растат различни треви и дървета. Има значение и настроението, отношението на отглеждащите ги хора. Много голяма полза за човека има и в ефирите, които се съдържат в плодовете.

– Какво е това „ефири“?

– Ефирът – това е аромат. Неговото наличие усилва мисловната енергия и подхранва Душата. Само в руските имения се отглеждали такива плодове, и най-голяма полза имало от тях, когато се употребявали от човека в деня на откъсването им, затова и хора от различни страни пътували към Русия, покрай другото и да опитат тези плодове.

Отгледаното в именията веднага изместило не само вносните зеленчуци и плодове, но и тези, които още растели на големите общи поля. Хората започнали да разбират, да усещат разликата в качеството на продуктите. Сегашните популярни пепси-кола и други напитки били заменени от сокове от натурални горски плодове. А днешните, дори най-елитни и скъпо струващи спиртни напитки, не издържали

конкуренцията с ликьорите, приготвени в имененията от натуралните плодове.

Тези напитки също съдържали благотворни ефири, тъй като приготвящите ги в своите именения знаели, че само няколко минути трябва да минат от момента на събирането на плодовете до слагането им в настойката или ликьора.

Друг голям източник на доходи за семействата, живеещи в своите именения, станали лечебните растения, които те събирали в своите горички, огради или по околните ливади.

Събраните в Русия лекарствени треви били предпочитани пред най-скъпоструващите лекарства, произведени в другите страни. Но само тези треви, които се събирали в имененията, а не отгледаните в специализираните стопанства по големите поля. Не може тревичката растяща на голямото поле сред себе подобните, да вземе от земята и пространството всичко необходимо и полезно за човека. Стойността на продукцията от имененията превишавала няколко пъти продукцията, отгледана по така наречения промишлен способ, но въпреки всичко хората по света я предпочитали.

– А защо собствениците на имененията са надували цените?

– Долната граница на цените определяло Руското правителство.

– Правителството? А за него каква е била ползата? То не е взимало данъци от реализацията на тази продукция. Защо да се стреми да обогатява всяко семейство поотделно?

– Но нали цялата държава Владимир се състои точно от отделните семейства, които при необходимост финансирали строителството на инфраструктура в своите селища – например училища за децата, пътища. Понякога влагали пари и в общодържавни проекти. Политиците и икономистите публикували своите програми, но минавали само тези, в които хората били съгласни да вложат парите си.

– А какви програми например се смятали за най-популярни сред мнозинството?

– Покупката на химически концерни извън пределите на Русия и заводи за производство на оръжия, както и научни центрове.

– Ето това е поврат. Ти казваше, че Божествена осъзнатост и доброта се е появила у тези семейства. Цялата земя започнала да се превръща в райска градина благодарение на тях, а изведнъж – изкупуване на химически производства и концерни, произвеждащи оръжия.

– Но целта на тези проекти е била не да се произвеждат вредоносни химикали и оръжия, а унищожение на предприятията, които ги

произвеждали. Руското правителство се занимавало с преориентацията на световния паричен поток. Подхранващата смъртоносна за човечеството енергия на парите, се насочвала към неговата ликвидация.

– И какво, да не би Руското правителство да е имало пари за такива разточителни проекти?

– Имало е. Русия станала не просто най-богатата страна в света, тя била неизмеримо по-богата от всички останали страни. Целият световен капитал се стичал в Русия. И хората със средни доходи, и богатите се стремили на пазят капитала си само в Руските банки. Много състоятелни хора просто завещавали спестяванията си за развитие на руските програми: това били тези, които разбирали зависимостта на бъдещето на цялото човечество от тяхното изпълнение. Чуждестранните туристи, идвали вече в Русия и видели новите руси, не могли да живеят с предишните ценности. Те с възхищение разказвали на своите познати и приятели за видяното, и потокът от туристи се увеличавал, носел още повече печалба на руската държава.

– Кажу Анастасия, а тези хора, които живеят в Сибир, с какво са могли да се заемат, за да така богати както тези от централния район? В Сибир нали лятото е по-кратко и от отгледаното в градината не можеш да забогатееш.

– В Сибир, Владимир, семействата също започнали да устройват свои имения. Сибирияците отглеждали на земята си присъщото за климата, но те имали и голямо преимущество пред живеещите в по-южните райони хора. На сибирските семейства държавата дала земи в тайгата, и всяко семейство се грижело за своите имоти и събирало даровете им. От Сибир постъпвали лечебни горски плодове и треви. И масло от кедров орех...

– А каква е била цената на кедровото масло в чужбина, в долари?

– Четири милиона долара за тон.

– А така, най-после са го оценили по достойнство, осем пъти е нараснала цената в сравнение в предишната. Интересно колко масло са произвеждали сибирияците за един сезон?

– В годината, която виждаш сега, са били произведени три хиляди тона.

– Три хиляди!? Та това са дванадесет милиарда долара, които са получили само за реколтата от кедров орех.

– Повече, забравяш, че от стрития орех се получава и прекрасно брашно.

– И тогава колко доход в долари, поне средно, е имало едно

сибирско семейство от своята дейност?

– Средно три-четири милиона долара.

– Охо! И те какво, не са ли се облагали с данъци?

– Не са облагани.

– Че къде там биха могли те да използват толкова пари? Аз, когато още работех в Сибир видях: в сибирските села, този който не е мързелив, можеше и само от лов да се издържа. А тук са толкова много пари.

– Те, както и другите руси, участвали със своите пари в общодържавните програми. Например, в началото, когато хората в Русия все още не са могли да коригират движението на облаците, сибиряците са давали много пари за покупка на самолети.

– Самолети? За какво са им били самолети?

– За не пропускаат облаците съдържащи вредоносни вещества. Тези облаци се образували над страните, където още имало вредоносни производства. Авиацията на сибиряците им противостоела.

– А дали само в определите им родови имоти са ловували?

– Да ловуват, да убиват зверове, сибиряците изобщо са престанали.

Много от тях построили в своите парцели летни жилища, в които живели през лятото по време на събирането на тревите, горските плодове, гъбите и орехите. Раждащите се зверове, още като малки виждали хората, които не им причинявали вреда, и привиквали към тях, като към неотделима част от тяхната територия, започнали да общуват с хората, да другаруват с тях. Сибиряците научили много от зверовете, дресирали ги да им помагат. Например катеричките хвърляли на земята шишарките със зрели орехи, и това им доставяло огромно удоволствие. Някои научили мечките да влачат кошове и чувалите с орехи, да разчистват съборените от бурите дървета.

– Хайде де, и мечките започнали да помагат.

– Нищо чудно няма в това Владимир. Във времената, които съвременните хора смятат за древни, мечката е била един от незаменимите помощници в стопанството. Тя с лапи изкопавала от земята ядивните корени, слагала ги в кошове и сама влачела коша за връвчица към изровената в близост до човешкото жилище избена яма. Сваляла от дърветата, растящи в гората питите с мед и ги примъквал пак към жилището на човека, децата за вкусни малини водела в гората и много друго в стопанството правела.

– Е, тя и плуга е заменяла, и трактора, и бавачка била!

– А през зимата спяла, без да изисква ремонт и грижи. През пролетта пак идвала до жилището на човека, и човекът угощавал мечката с

есенните плодове.

– Ясно, каква е работата, значи у тези мечки такъв рефлекс е бил изработен, сякаш човекът специално за тях е съхранявал запаси.

– Може да е рефлекс, ако това понятие изяснява за теб нещата, а може така да е било замислено от Отеца. Само ще ти кажа, че не храната е била главна за мечките през пролетта.

– А какво тогава?

– Проспала зимата в бърлогата си в самота, пробудена през пролетта, веднага към човека мечката се устремявала, за да усети ласка, да чуе похвала, а ласката човешка нужна е на всички.

– Ако съдим по котките и кучетата – е нужна. Е, а другите зверове от тайгата какво са правели?

– Постепенно намирали приложението си и други обитатели на тайгата. А висша награда за опитомените обитатели на тайгата било ласкавото слово, жест или помилване, почесване за отличилите се много. Само че те понякога ревнували по малко, ако някому човекът предпочитанието си отдавал, и могли да се поскарат за това.

– А през зимата с какво се занимавали сибиряците?

– С преработката на орехите. Те не белели шишарките веднага след събирането им, както това се прави сега за облекчаване на транспортирането им, а го пазели в смолистите шишарки. Така орехът може да се запази няколко години. И още, през зимата жените се занимавали с ръкоделие. Например, много скъпо струвала риза ръчна изработка, изтъкана от влакната на копривата и бродирана на ръка. Сибиряците приемали през зимата хора от различни страни, лекували ги.

– Анастасия, но ако Русия е станала такъв благодатен за живота на човека край, значи у много държави е трябвало да възникне желание да завоюват Русия. Още повече че ти казваше, че произвеждащите оръжие заводи са били закрити. Значи Русия е станала фактически аграрна страна, не защитена от външен агресор.

– Русия се превърнала не в аграрна страна, тя станала световен научен център. А заводите произвеждащи вредоносно оръжие, в Русия започнали да се закриват едва след като била открита енергия, пред която най-съвременните видове оръжие се оказали не просто безполезни, но и представляващи заплаха за тези страни, които ги съхранявали.

– Що за енергия е това? От какво се добива и от кого е направено това откритие?

– Тази енергия владеели Атлантите. Те я усвоили преждевременно, затова и изчезнала от лицето на Земята Атлантида. А отново я открили

Кои сме ние?

децата на нова Русия.

– Децата!? По-добре всичко по ред разкажи Анастасия.

– Добре.

А НА ЗЕМЯТА ЩЕ БЪДЕ ДОБРОТО

В едно от руските имения живеело задружно семейство. Мъж и жена, и си имали две деца. Момче, Константин, на осем години, и момиченце Даша на пет години. Баща им бил смятан за един от най-талантливите програмисти на Русия. В кабинета му имало няколко модерни компютъра, на които той съставял програми за военното ведомство. Понякога, потънал в работа, той се засеждал на компютъра и по вечерно време.

Привикналите да се събират вечер заедно членове на семейството отивали при него в кабинета и там тихичко се занимавали всеки със своята работа. Жената седяла в кресло и бродирала. Синът, Константин, четял или рисувал, изобразявайки ландшафта на новите селища. Само петгодишната Даша не винаги си намирала занимание по душа, и тогава тя седяла в креслото така, че да вижда всички свои близки и дълго и внимателно разглеждала всеки от тях. Понякога затваряла очи, а лицето ѝ изразявало цялата гама от чувства.

И в тази, външно обичайна вечер, семейството седяло в кабинета на бащата, където всеки се занимавал със своята работа. Вратата на кабинета била отворена, и затова всички чули достигащото от детската стая, разположена до кабинета на бащата, кукане на старинния степен часовник с механична кукувичка. Обикновено кукувичката кукала само през деня, но било вече вечер. Затова бащата се откъснал от заниманието си и погледнал вратата, и другите членове на семейството удивено погледнали натам, откъдето току що се дочул звука. Само малката Даша седяла в креслото със затворени очи, и нищо не забелязвала. На устните ѝ играла ту едва забележима, ту откровена усмивка. Изведнъж звукът се повторил, сякаш в детската стая имало някой, който премествал стрелките на часовника, заставяйки механичната кукувичка непрекъснато на кука, оповестявайки настъпването на поредния час. Иван Никифорович, така наричали бащата на семейството, се обърнал на своето въртящо се кресло към сина си и казал:

– Костя, иди, моля те, опитай да спреш часовника или го поправи. Толкова години ни е служил дявовият ти подарък. Странна някаква повреда... Странна... Костя опитай се да я оправшиш.

Децата винаги слушали. Правели го не от страх от наказание, защото никога не ги наказвали. Костя и Даша обичали и уважавали своите

родители. За тях било най-голямо удоволствие нещо да правят заедно с тях или да изпълнят родителска молба. Чул думите на баща си, Костя веднага станал от мястото си, но за учудване на майката и бащата, не тръгнал към детската стая. Стоял и гледал седящата в креслото със затворени очи по-малка сестра. Както и преди се чувало кукането откъм детската стая. Но Костя стоял и без да откъсва очи гледал своята по-малка сестра. Галина, майката на семейството, гледала обезпокоено замрелият на място син. Изведнъж тя станала и уплашено викнала:

– Костя... Костя, какво ти става?

Осемгодишният син се обърнал към майка си, учуден от уплахата ѝ и отговорил:

– Всичко е наред с мен мамичко, бих искал да изпълня молбата на татко, но не мога.

– Защо? Не можеш да мръднеш ли? Не можеш да влезеш в твоята стая?

– Мога да се движа, – Костя за доказателство размахал ръце и разтъркал краката си, – но няма защо да ходя в стаята, тя е тук и е по-силна.

– Кой е тук? Кой е по-силен? – Все повече започвала да се безпокои майката.

– Даша, – отговорил Костя, – и посочил седящата в креслото със затворени очи и усмихваща се малка сестричка. – Тя върти стрелките. Аз се опитах да ги върна на предишното им място, но не успявам, когато тя...

– Какво говориш, Костенка? И ти, и Даша сте пред нас, как можете да бъдете тук, и в същото време да движите стрелките на часовника в другата стая?

– Е да, тук сме, – отговорил Костя, – а мисълта е там, където е часовника. Само че нейната мисъл е по-силна. И ето че кукаат, докато нейната мисъл ускорява стрелките. Тя в последно време често си играе така. Аз ѝ казвах да не прави така. Знаех, че може да се безпокоите, а Даша все едно, щом се замисли, веднага започва нещо да прави...

– За какво се замисля Даша? – включил се в разговора Иван Никифорович. – И защо по-рано нищо не си ни казал за това Костя?

– Ами че вие и сами виждате как тя се замисля. Стрелките са нещо маловажно, тя просто се развлича. И аз мога да правя така, да движа стрелките, когато никой не ми пречи. Само че не мога да се замислям като Даша. Когато тя изпадне в замисленост, не може да се възпрепятстват нейните мисли.

– За какво се замисля тя? Ти, Костя знаеш ли, за какво?

– На зная. Ами че сами я попитайте. Аз сега ще прекъсна мисленото й, за да не направи още нещо.

Костя се доближил до креслото, в което седяла сестричката му, и малко по-силно от обичайното отчетливо произнесъл:

– Даша, спри да мислиш. Ако не престанеш, няма да говоря с теб цял ден. И въобще, ти изплаши мама.

Клепачите на малкото момиченце трепнали, тя прокарала по присъстващите в кабинета преценяващ поглед и, сякаш събудила се, скочила от креслото, и, извинявайки се навела очи. Кукането спряло, и известно време в кабинета настъпила пълна тишина, която нарушил тихият извиняващ се глас на малката Даша. Тя вдигнала главичка, погледнала майка си и баща си с блестящи ласкави очи и каза:

– Мамичко, татенце, простете ми, ако съм ви изплашила. Но на мен обезателно, на мен много, много ми е нужно да я домисля. Сега не мога да не я домисля. Аз и утре ще я домислям, когато си почина. – Устните на момиченцето затреперили, сякаш всеки момент ще заплаче, но тя продължила: – Дори да не говориш с мен Костя, аз все пак ще се замислям, докато не я домисля.

– Ела при мен дъще,-казал, като се стараел да се сдържа Иван Никифорович и протегнал разтворени за прегръдка ръце към дъщеря си.

Даша се хвърлила към баща си.Тя подскочила и прегърнала с ръчички баща си за шията, притиснала се за малко към него, после се смъкнала от коленете му, застанала редом, с глава на рамото му.

Иван Никифорович, трудно прикривайки вълнението си, заговорил с дъщеря си:

– Не се вълнувай Дашенка, мама повече няма да се плаши, когато се замисляш. Ти само разкажи, за какво си мислиш. Какво ти е нужно непременно да домислиш и защо стрелките така бързо се движат когато ти мислиш?

– Аз, татенце, искам да направя така, че всичко приятно да продължава повече време, а неприятното да стане малко и незабележимо, и изобщо, така искам да го измисля, че стрелките да пропускат неприятното, и него да го няма.

– Но нали всичко приятно и неприятно не зависи от стрелките Дашенка.

– Не от стрелките татенце. Разбрах, че не от стрелките. Но аз така си ги движа за да усещам времето. Кукувичката отчита скоростта на мисълта ми, защото трябва да успее... Ето защо движа стрелките.

– Как го правиш, Дашенка?

– Лесно. Представям си с крайчеца на мисълта си стрелките на часовника, после помислям, че те трябва да се движат по-бързо, и те започват да се движат по-бързо, когато започна да мисля бързо.

– Какво искаш да постигнеш, дъще, като придвижваш времето? С какво не ти харесва даденото?

– Харесва ми. Скоро разбрах, че не времето е виновно. Самите хора развалят времето. Ти, татенце, често седиш пред компютъра си, а после заминаваш задълго. Ти, татенце, разваляш времето, когато заминаваш.

– Аз? Развалям? По какъв начин?

– Хубаво е времето, когато сме заедно. Когато сме заедно има много хубави минутки и часове, и даже дни. Тогава всичко наоколо се радва. Помниш ли татенце, когато ябълката тъкмо беше започнала да разцъфва... Вие с мама видяхте първите цветчета, и ти вдигна мама на ръце и я завъртя. И мамичка се смееше така звънливо, че всичко наоколо се радваше, и листенцата, и птичките се радваха. И аз изобщо не се обидих. Че ти не мен, а мамичка на ръце въртеше, защото аз много обичам нашата мамичка. Аз се радвах заедно с всички на това време. Но после настъпи друго време. Аз сега разбрах, ти татенце го направи друго. Ти замина от нас за много дълго. На ябълката даже малки ябълчици започнаха да се появяват. Тебе все те нямаше. А мамичка ходеше при тази ябълка и стоеше там сама. Но никой не я въртеше, и тя не се смееше звънливо, и нищо не радваше всичко наоколо. И съвсем друга е усмивката на мамичка, когато тебе те няма. Тъжна усмивка. И това е лошо време.

Даша говорела бързо и развълнувано. Изведнъж тя сякаш се стреснала от нещо отвътре и изстреляла:

– Ти не трябва да го разваляш, когато е хубаво... Времето... Татенце!

– Даша... Ти си в нещо права... Разбира се... Но ти не всичко знаеш за времето, в което ние всички... В което ние живеем... – говорел объркано Иван Никифорович. Той се вълнувал. Трябвало някак да обясни необходимостта от отсъствията си. Разбрано да обясни на малката си дъщеря. И като не намерил нищо по-добро започнал да ѝ разказва за своята работа, показвайки на компютъра схеми, модели на ракети.

– Разбери, Дашенка. На нас разбира се ни е добре тук. И на тези, които живеят в съседство, също им е добре. Но на света има и други места, други страни. И там има много различно оръжие... за да защитят нашата прекрасна градина, градините и домовете на твоите приятелки,

бащите понякога заминават. Нашата страна също трябва да има много съвременно оръжие, за да се защитава... А неотдавна... Дашенка... Разбираш ли, неотдавна в друга страна, не в нашата, са измислили ново оръжие... То засега е по-силно от нашите... Ето виж на екрана, Дашенка, – Иван Никифорович чукнал по клавиатурата и на екрана се появило изображение на ракета с необичайна форма.

– Ето Дашенка, виж. Това е голяма ракета, а на корпуса ѝ има петдесет малки ракети. Голямата ракета излита по команда на човека и се насочва към указана от него точка, за да унищожи всичко живо в тази точка. Все още е много трудно да се свали тази ракета. При приближаването към нея на всякакъв обект, се включва бордови компютър, от корпуса се отделя една от малките ракети и го унищожава.

Скоростта на малката ракета е по-голяма от тази на голямата, тъй като тя използва в началото на старта по – голяма инерционна скорост. За да се свали такова чудовище, срещу него трябва да се насочат петдесет и седем ракети. В страната, изработила касетната ракета, засега има само три образца. Те са старателно скрити в разни места, в шахти дълбоко под земята, но по команда, подадена чрез радиовълни, те могат да излетят. Малка група терористи вече шантажира редица страни, заплашвайки ги с големи разрушения. Аз трябва да разгадая програмата на бордовия компютър на касетната ракета, Дашенка.

Иван Никифорович станал и закрачил из стаята. Той продължавал бързо да говори, все повече задълбочавайки се в своите мисли за програмата и сякаш забравил за своята дъщеря, все така стояща до компютъра. Иван Никифорович бързо се доближил до монитора, на който се виждал външният вид на ракетата, чукнал по клавишите и на екрана се появила схема на топлопровода на ракетния комплекс, после схемата на локаторните установки, после отново общ план. Сменяйки изображението, Иван Никифорович вече не обръщал внимание на малката си дъщеря. Той разсъждавал на глас:

– Те явно са снабдили с локационно оборудване всеки един сегмент. Да, разбира се че всеки. Но програмата не може да е различна. Програмата е еднаква...

Внезапно тревожен звук издал съседния компютър, сякаш изисквал незабавно внимание. Иван Никифорович се обърнал към него и замрял. На монитора мигало повтаряйки се, текстово съобщение със следното съдържание: „Тревога X“, „Тревога X“. Иван Никифорович бързо почувтал по клавиатурата и на екрана се появило изображение на човек във военна униформа:

– Какво се е случило? – попитал го Иван Никифорович.

– Зарегистрирани са три необичайни взрива, – отговорил човекът. – Дадена е команда да се приведе в готовност номер едно целия отбранителен комплекс. Продължават взривовете с по-малка мощност. В Африка има земетресение. Никакви обяснения никой не дава. По данни от информационния обмен, всички военни блокове на планетата са приведени в готовност номер едно. Нападащата страна не е определена. Взривовете продължават, ние се опитваме да изясним ситуацията. На всички сътрудници е заповядано да започнат анализ на ситуацията, – бързо и по военному отчетливо, говорел човекът от екрана на монитора и в края добавил вече не безстрастно, а възкликнал.

– Взривовете продължават, Иван Никифорович, взривовете продължават, изключвам...

Изречението на човека във военна униформа изчезнало от екрана на монитора. А Иван Никифорович продължавал да гледа угасналия екран и напрегнато мислел. Бавно и замислено се обърнал към креслото си, до което както и преди стояла малката Дашенка, и трепнал от невероятната догадка. Той видял как неговата малка дъщеричка, присвила очи, без да мига, гледа на екрана на монитора изображението на съвременната ракета. Изведнъж телцето ѝ трепнало, Даша облекчено въздъхнала, натиснала копчето „Ентър“, а когато се появило изображението на нова ракета, тя пак присвила очи и започнала напрегнато да се визира в него.

Иван Никифорович стоял като парализиран, без да може да мръдне от мястото си, и само мислено и трескаво повтарял един и същ въпрос: „Нима тя ги взривява? Взривява ги с мисълта си, защото не ѝ харесват. Тя ли ги взривява? Нима? Как?“ Той искал да спре дъщеря си и я повикал. Но не могъл да произнесе силно думите, само шепнел: „Даша, Дашенка, дъщеричке, спри!“ Наблюдаващият тази сцена Костя, изведнъж бързо скочил от мястото си, притичал към малката си сестра, леко я пляснал и бързо казал:

– Ето сега Даша, вече и татко изплаши. А аз вече два дни няма да говоря с теб. Един ден заради мама, другия за татко. Чуваш ли? Чуваш ли, казвам ти, че изплаши и татко.

Бавно излизайки от своето съсредоточено състояние, Даша се обърнала към брат си и вече без да присвива очи, а молещо и извиняващо се го погледнала в очите. Костя видял пълнещите се със сълзи очи на Даша, сложил ръка на рамото ѝ, и вече не така строго казал: „Добре де, с разговорите попрекаших, но панделките си сутрин сама ще връзваш. Не

си малка.“ И с думите: „Само не си и помисляй да плачеш“, – ласкаво я прегърнал. Момиченцето притиснало лице към гърдите на Костя, раменцата му треперели, и тя горчиво повтаряла: „Пак ги изплаших. Ама че съм несръчна. Исках за по-хубаво, а ги изплаших.“ Галина се приближила към децата, приклепнала и помилвала Даша по главичката. Момиченцето веднага се хвърлило на врата на майка си и тихо заплакало.

– Как го прави, Костя? Как? – питал сина си дошлият на себе си Иван Никифорович.

– Също както със стрелките на часовника, татко, – отговорил Костя.

– Но нали часовникът е близо, а ракетите са далече, и тяхното местоположение се държи в най-строга тайна.

– Татко, за Даша е все едно, къде се намират. Достатъчно ѝ е да види външната форма на предмета.

– Но взривовете... За да се взривят, е необходимо да се включат контакти... И не един контакт. Там има защита, кодове...

– Ами Даша, татко свързва всички контакти докато се получи включване. По-рано го правеше дълго, около петнадесет минути, а в последно време за около минута и половина.

– По-рано?

– Да, татко, само че не с ракетите. Ние така си играехме. Когато тя започна да движи стрелките на часовника, аз ѝ показах старият си електромобил, на който като малък обичах да се возя. Аз, татко, отворих капака и я помолих да съедини проводниците за фаровете, защото сам не можех да ги стигна. Тя ги съедини. А когато помоли да се повози, аз ѝ казах че е още малка и няма да може както трябва да потегля и да спира, после се съгласих, защото тя настояваше. Обясних ѝ как трябва да тръгва и да спира, Но Даша всичко направи по своему. Даша, татко, седна, хвана кормилото и потегли без да включва нищо. Тя мислеше че включва, но аз видях, че тя нищо не направи с ръце. По-точно тя включваше, но го правеше мислено. И освен това татко, тя дружи с микробите. Те я слушат.

– С микробите!? Какви микроби?

– С тези, които са много и живеят навсякъде, около нас и в нас. Те не се виждат, но ги има. Помниш ли татко, в края на участъка на нашето имение, в гората, от земята стърчаха металните основи на стар високоволтов електропровод?

– Стърчаха, и какво?

– Те бяха ръждясали, стояха на бетонна основа. Когато с Даша ходихме за гъби, тя видя тези останки и каза, колко е лошо, че те пречат на

ягодите да растат и на гъбите. После каза: „Вие трябва бързичко, бързичко да ги изядете.“

– И какво?

– След два дни тези ръждиви остатъци, както и бетонната основа ги нямаше. Само гола земя, засега без трева... Микробите бяха изяли и бетона, и метала.

– Но защо? Защо, Костя, по-рано не си ми казал за всичко ставащо с Даша?

– Страхувах се татко.

– От какво?

– Четох по история... В недалечното минало хората с необичайни способности се стараели да ги изолират. Искях да кажа и на мама и на теб всичко, но не знаех, какви думи да намеря, за да повярвате, да разберете...

– Костя, но ние винаги ти вярваме, освен това ти би могъл и да демонстрираш... По-точно, да беше помолил Даша да демонстрира пред нас своите способности върху нещо безобидно.

– Аз, татко, не от това се страхувах... Тя би могла да покаже... – Костя замълчал, а когато заговорил, речта му била развълнувана и пламенна. – Татко аз много ви обичам вас с мама... С Дашенка съм строг понякога, но нея също много я обичам. Тя е добра. Даша към всичко околно е добра. Тя и буболечка няма да обиди. И те нея. Към кошера с пчелите като доближи, седна направо до тях да гледа. Как те летят. Пчеличките... Много пчели й лазеха по ръцете, краката и по бузите, но не я жилеха. Даша протягаше длани към долитащите пчели, те кацаха на тях и нещо оставяха. Тя облиза после дланта си и се засмя. Тя е добра, татко...

– Успокой се Костя. Не се вълнувай. Хайде спокойно да преценим ситуацията. Да, трябва спокойно всичко да обмислим... Даша е още дете. Тя взриви няколко съвременни ракетни комплекса. Би могла да започне световна война. Страшна война. Но и без война... Ако беше разгледала картинките не само с изображения на ракети на противника, но и на наши. Ако бяха започнали да се взривяват всички съществуващи ракети, във всички страни, светът би могъл да окаже на ръба на всеобща катастрофа. Можеха да загинат стотици милиони хора. Аз също обичам нашата малка Даша. Но милиони... Трябва да се посъветвам. Трябва да намеря изход. Но засега. Не знам... Дашенка трябва някак да се изолира. Някак... Да. Може би трябва да я приспим за известно време. Възможно е... А какъв е изходът? Какъв изход да намеря?

– Татко, татко... почакай. Но, може би е възможно да се премахнат от земята всички смъртоносни ракети, които не й харесват?

– Да се премахнат? Но... За това е необходимо съгласието на всички страни. На всички военни блокове. Да... Но това е невъзможно да се постигне бързо. Ако изобщо е възможно. А дотогава... – Иван Никифорович внезапно трепнал, бързо доближил към компютъра, на монитора му още светело изображението на ракетата, която Даша не могла да унищожи.

Той изключил изображението, седнал зад клавиатурата и предал текст: „До щаба. Това съобщение трябва спешно да се разпространи по всички военни блокове и по международните средства за масова информация. Причината за серията взривове на ракетни комплекси са бактерии, способни да включват контакти. Те са управляеми. Необходимо е да се унищожат всички изображения на боеприпаси, които се взривяват. Всички!!! От най-малкият куршум до най-съвременния ракетен комплекс. На управляващия бактериите не е необходимо да знае местоположението на взривоопасния обект, достатъчно му е да види изобразена формата му!“

Иван Никифорович погледнал вече усмихнатата Даша, оживено беседваща с майка си, и добавил към съобщението следния текст: „Местоположението на установката за управление на взривовете е неизвестно“. После Иван Никифорович изпратил шифрованото съобщение в щаба. На следващия ден, сутринта се състояло екстрено съвещание на Военния съвет на Русия. Около селището, в което се намирало имението на Иван Никифорович била поставена охрана. Охраняващите се стараели да бъдат незабележими, военните били преоблечени в униформи на пътни работници.

На пет километра от селището, в неговите околности, започнали уж да строят обходен път, строяли едновременно на всеки метър, и ден и нощ. В имението на Иван Никифорович били разположени камери, които проследявали всяка минута от живота на малката Даша. Изображението се предавало в център, подобен на центъра за космически полети. Десетки специалисти, психолози и военни, готови да дадат необходимите разпореждания в случай на извънредна ситуация, дежурили на смени край мониторите. Специалисти-психолози чрез специална връзка постоянно давали съвети на родителите на малката Даша за това, как да я увлекат с нещо, само и само да не попадне отново в замисленост.

Руското правителство направило международно изявление, сторило се на мнозина странно, в което съобщило, че в Русия има сили,

способни да взривяват всякакви видове боеприпаси, където и да се намират те. Тези сили не са напълно под контрола на Руското правителство, но с тях се водят преговори. Невероятността на това изявление изисквала потвърждение. На международен съвет било решено да се изработят снаряди с необичайна форма. Направили ги с квадратни гилзи... Всяка от страните участващи в експеримента взела по двадесет такива снаряда и ги скрила в различни места на своята територия.

– А защо снарядите са били с квадратни гилзи, защо не били обикновени?

– Бояли се, че могат да се взривят не само всички съществуващи в света снаряди, но и патроните в пълнителите на pistolетите на полицията и военните, и на всички, които имали у себе си оръжие с боеприпаси.

– Да, разбира се... И как минал експеримента с квадратните снаряди?

Иван Никифорович извикал при себе си в кабинета своята малка дъщеря Даша, показал ѝ снимка на квадратния снаряд и я помолил да взриви снаряда.

Даша погледнала снимката о казала:

– Аз много те обичам татенце, но да изпълня молбата ти не мога.

– Защо? – учудил се Иван Никифорович.

– Защото няма да се получи.

– Как така, Дашенка, по рано ставаше, ти взриви цяла серия съвременни ракети, а сега няма да стане.

– Тогава се вълнувах татенце. Не ми се искаше да заминаваш и да седиш много часове пред компютъра си. Когато седиш пред компютъра, ти с никого не разговаряш и нищо интересно не правиш. А сега през цялото време си наблизко. Ти стана много добър, татенце, и взривове няма да се получат.

Иван Никифорович разбрал – Даша не е способна да взриви квадратните снаряди, защото не ѝ е ясна целта на взрива, смисълът му. Иван Никифорович развълнувано закрачил из кабинета, трескаво мислейки, как да намери изход. Той започнал възбудено да убеждава Даша. Говорел на дъщеря си, и сякаш сам със себе си разсъждавал:

– Няма да стане... Да... Жалко... Хилядолетия в света е имало войни. Когато свършвали войните между едни страни, започвали други да воюват. Загивали милиони хора, и сега гинат. За въоръжение се харчат огромни средства... И имаше възможност да се прекрати този безкраен гибелен процес, но уви... – Иван Никифорович погледнал седящата в

креслото Даша.

Лицето на дъщеря му било спокойно. Тя с интерес гледала, как той крачи из кабинета и говори. Но смисълът на произнасяните думи не я вълнувал.

Тя мислела за своето: „Защо татко така развълнувано върви из кабинета си, сред неласкавите, не даващи никаква енергия компютри? Защо не иска да излезе в градината, където цъфтят дървета и пеят птици, където всяка тревичка и дървесна клонка гаят тялото с нещо невидимо. Там сега са брат ми Костя и мама. По-скоро да беше свършил своят неинтересен разговор татко, и да отидем заедно в градината. Мама и Костя като ни видят веднага ще се зарадват. Мама ще се усмихва, а Костя още вчера ми обеща да разкаже как може да се докосне далечна звездичка, като пипнеш камъче или цветче. Костя винаги си изпълнява обещанията...“

– Дашенка, не ти ли е интересно да ме слушаш? Не разбираш ли какво ти говоря? – обърнал се към дъщеря си Иван Никифорович. – За нещо свое ли си мислиш?

– Аз, татенце, мисля: защо ние с теб сме тук, а не в градината, където всичко ни очаква.

Иван Никифорович разбрал, че с дъщеря му трябва да се говори по-искрено и конкретно. И той заговорил:

– Дашенка, когато ти взриви ракетите като гледаше изображенията им, се роди идея да се проверят твоите способности още веднъж. По-точно да се покажат на целия свят способностите на Русия да унищожи всички боеприпаси в света. Тогава няма да има защо да се произвеждат. Безсмислено ще бъде и опасно. Тези, които вече са направени, хората сами ще ги унищожат. Ще започне всеобщо разоръжаване. Квадратните снаряди са направени специално, за да демонстрираш своите способности и при това да не пострада никой. Взриви ги Дашенка.

– Сега не мога да направя това татенце.

– Защо? По-рано можеше, сега не можеш.

– Аз си дадох дума никога повече нищо да не взривявам. И щом веднъж съм дала такава дума, нямам и такива способности да взривявам.

– Нямаш? Но защо си дала такава дума?

– Братчето ми Костя ми показва картинки от своята книжка: как телата на хората се разкъсват на части от взривовете, как се плашат хората от взривовете, как падат дървета и умират от взривовете, – и аз си обещах...

– Дашенка, и сега значи, ти никога няма да можеш? Поне още един път... Само един. Ето тези квадратни снаряди. Иван Никифорович подал на дъщеря си снимката на квадратния снаряд.

Тези са направени специално за експеримента и са скрити на тайни места в различни страни. Край тях, в близост няма хора. Всички чакат дали ще се взривят те или не. Взриви ги дъщеричке, това няма да наруши даденото от теб обещание. Никой няма да загине. Напротив...

Даша още веднъж безразлично погледнала снимката на квадратния снаряд и спокойно отговорила:

– Дори и да отменя дадената дума, то тези снаряди все едно няма да се взривят, татенце.

– Но защо?

– Защото ти много дълго говориш татенце. А аз още като ги погледнах тези снаряди, те веднага не ми харесаха. Те са некрасиви и сега...

– Какво сега?... Дашенка... Какво?

– Прости ми, моля те, но ти толкова дълго говори след като ми ги показа, че през това време те вече почти са ги изяли.

– Изяли? Какво са изяли?

– Снарядите, тези квадратните, са изяли почти. Като не ми харесаха снарядите, аз почувствах – те се раздвижиха и започнаха бързичко-бързичко да ги ядат.

– Кои са те?

– Ами, малки едни такива. Те са навсякъде около нас и в нас. Те са добри. Костя казва че това са бактерии, или микроорганизми. А аз по-добре си ги наричам по моему: „малките мои, добричките“. На тях така повече им харесва. Аз си играя понякога с тях. Но хората почти не им обръщат внимание, а те винаги и за всеки човек се стараят добро да правят. Когато човек се радва, и на тях им е хубаво от радостната енергия, когато човек се ядосва или чупи нещо живо, голямо количество от тях загиват. Вместо загиналите бързат да дойдат други. Понякога не успяват другите да заменят загиналите, и човешкото тяло боледува.

– Но ти си тук Дашенка. А снарядите са далече в разни страни, под земята скрити. Как те, ами, тези „малките“ в другите страни биха могли да узнаят за твоето желание?

– Ами че те един на друг по верижката, много бързо всичко си разказват, много по-бързо отколкото в твоят компютър се движат електроните...

– Компютър... Връзка... Сега... Аз сега ще проверя всичко, на наша територия около всеки снаряд е разположена видеокамера. Аз сега.

Иван Никифорович се обърна към компютърната връзка. На екрана на монитора светело изображение на квадратния снаряд. По-скоро това, което било останало от снаряда. Корпусът на гилзата бил ръждясал, целият в дупки, бойната глава се валяла наблизко и със значително намалени размери. Иван Никифорович превключил монитора, но и с другите снаряди ставало същото. На екрана се появил образът на човек във военна униформа.

– Здравейте Иван Никифорович, вие всичко и сам вече сте видял.

– Какви изводи направи Съвета? – попитал Иван Никифорович.

– Членовете на Съвета се разделиха на групи и се съвещават. Охраната се опитва да разработи допълнителни мерки за безопасност на обекта.

– Не наричайте дъщеря ми обект.

– Вие нервничите, Иван Никифорович, а в дадената ситуация това е недопустимо. След десет минути у вас ще дойде експертна група, състояща се водещи специалисти психолози, биолози, радиоелектроници. Те са вече на път. Осигурете им общуване с вашата дъщеря. Подгответе я.

– Към какво мнение се насочват повечето от членовете на Съвета?

– Засега към пълна изолация на вашето семейство в пределите на имението. Вие трябва незабавно да изчистите всички изображения на технически средства. Останете близо до дъщеря си и се постарайте постоянно да я наблюдавате.

Пристигналата в имението на Иван Никифорович група от специалисти на Военния съвет в продължение на около час и половина беседвала с малката Даша. Тя търпеливо отговаряла на въпросите на възрастните, но след час и половина се случило събитие, което объркало напълно всички присъстващи в имението специалисти, както и наблюдаващите в центъра на Съвета по безопасност на огромните монитори. След час и половина общуване с малката Даша вратата на просторния кабинет на Иван Никифорович се отворила. В кабинетът влязъл братът на Даша, Костя. Той носел часовникът с кукувичката, която непрекъснато кукала. Костя поставил часовника на масата. Стрелките на часовника стояли на цифрата единадесет, и когато механичната кукувичка трябвало да завърши определеното количество кукания, голямата стрелка на часовника правела бърз кръг по циферблата и започвала всичко отначало. Присъстващите в недоумение гледали ту странната манипулация на часовника, ту Даша и мълчали.

– Ой, – възкликнала изведнъж Даша. Трябва да вървя по важна работа. Приятелката ми Верка върти стрелките. Ние така се уговорихме.

Ако забравя. Трябва да вървя.

Двама охранители затворили с телата си изходът от кабинета.

– Какво да забравиш Дашенка? – попитал дъщеря си Иван Никифорович.

– Ако забравя да отида в имението, където живее приятелката ми, Верка, и да помилвам нейното малко цвете и да го поля. А иначе то без ласки тъгува. То обича да го гледат ласкаво.

– Но цветето нали не е твое, -отбелязал Иван Никифорович, – защо твоята приятелка сама не може да го помилва. Цветето нали е нейно?

– Татенце, Верка с родителите си замина на гости.

– Къде на гости?

– Някъде в Сибир.

Възклицанията на присъстващите, произнасяни шепнешком се носели от всички страни:

– Тя не е сама!

– Колко са те?

– Как да ги преброим?

– Спешно трябва да се вземат мерки за всяко подобно дете!

Всички възклицания стихнали, когато от креслото станал възрастен посивял човек. Този човек имал по-високо звание и длъжност от всички присъстващи в кабинета на Иван Никифорович. Той бил председател на Съвета за безопасност на Русия. Всички се обърнали към него и млъкнали. Посивелият човек гледал седящата в малкото дървено кресло Даша, и по бузата му се стичала сълза. После посивелият човек бавно се приближил към Даша, отпуснал се пред нея на коляно и протегнал към нея ръка. Даша станала, направила стъпка напред, хванала краищата на рокличката си, направила реверанс и поставила на дланта му своята малка ръчичка. Посивелият човек известно време я гледал, после навел глава и почтително целунал ръчичката на Даша като казал:

– Прости ни моля те, малка Богиньо.

– Аз се казвам Даша, – отговорило момиченцето.

– Да разбира се, наричат те Даша. Кажете ни, какво ще бъде на нашата Земя?

Момиченцето удивено погледнало в лицето възрастния човек, приближило се до него и внимателно изтрило сълзата на бузата му, пипнала мустаците. После се обърнала към брат си и каза:

– Ти, Костя обеща да ми помогнеш, и да пообщуваш с лилиите в езерото на Верка. Помниш ли че ми обеща?

– Помня, – отговорил Костя.

– Тогава да вървим.

– Да вървим.

В отвора на вратата, след като подминала отстъпилите охранители, Даша спряла, обърнала се към все още стоящия на коляно човек, усмихнала му се и уверено произнесла:

– А на Земята ще бъде... Ще бъде Доброто!

След шест часа, пред разширено заседание на Съвета за безопасност на Русия, посивелият председател казал:

– Всичко в света е относително. В сравнение с нашето поколение, новото е подобно на богове. Не с нас трябва да се сравнява то, а ние с него. Цялата военна мощ на планетата със своите уникални технически достижения се оказа безсилна пред едно единствено малко момиченце от новото поколение. И наша задача, наш дълг, наше задължение пред новото поколение е да изчистим боклука. Ние трябва да направим всички усилия за да изчистим земята от всякакви видове въоръжения. Нашите технически достижения и открития, въплътени в най-съвременни и както ни струваше, уникални военни комплекси, се оказаха ненужни пред лика на новото поколение. Трябва да ги изчистим.

НАДПРЕВАРА В РАЗОРЪЖАВАНЕТО

Състояло се международно заседание на Съветите за безопасност на военните блокове на различни страни и континенти. На него се разработвали планове за екстрена утилизация на военната техника и боеприпаси. Учени от различни страни обменяли опит в областта на технологиите за утилизация. Психолозите постоянно се изказвали в средствата за масова информация, опитвайки се предотвратят паниката сред населението, притежаващо различни видове огнестрелно оръжие. Паниката възникнала след изтеклите в средствата за масова информация известия за руския феномен.

В редица западни информационни източници се говорело, че Русия по най-бързия начин обезврежда намиращите се на нейната територия боеприпаси и се готви в часа „X“ да взриви военните запаси на другите страни, унищожавайки при това голямата част от населението им.

Хората започнали да изхвърлят намиращото се у тях огнестрелно оръжие и боеприпаси в реките, да ги заравят в пустинни места, защото официалните пунктове за утилизация не успявали да приемат предаването от всички желаещи.

Били наложени глоби за самоволна утилизация. Фирмите посредници вземали голяма такса за приемането на всеки патрон, но това не спирало желаещите да се избавят от това, което заплашвало живота на цели семейства. Хората от градовете, близо до които се намирили военни бази, изисквали от властите незабавно да се ликвидират военните обекти. Но военната промишленост, преориентирана към преработката на произведеното по-рано от нея, работела на предела на мощностите си. В пресата на много западни страни започнали да се пускат слухове за това, че Русия заплашва света с катастрофа. Светът не бил в състояние бързо да се избави от натрупаното оръжие, множество предприятия заети с преработката на военно оборудване и боеприпаси, работели на пределите на своите възможности, но не можели за няколко месеца да унищожат произвежданото с години оръжие.

Обвинявали руското правителство за това, че на него, уж, отдавна му било известно за децата с необикновени възможности и то вече добре се е подготвило за утилизация на смъртоносното оръжие. В потвърждение на тези слухове се привеждал и факта, че руското правителство се занимавало с изкупуване и демонтаж на екологически неблагоприятни

предприятия на само на територията на своята страна, но и на такива, които се намирали в страните близо до руските граници. И ако Русия успее първа да изчисти своята територия от взривоопасни въоръжения, тя щяла да има възможността да унищожи страните изоставачи в надпреварата по разоръжаването.

Умишлено се подчертавали всевъзможните разрушения и последствия от световна катастрофа. На фирмите, занимаващи се с утилизация на боеприпаси това било много изгодно, тъй като цената на услугите им растяла. Например, даващия за преработка патрони от пистолет бил принуден да плаща 20 долара за всеки патрон. Самоволното закопаване и изхвърлянето на оръжие се оценявало като диверсионен акт. Паниката нараствала и затова, че никой не можел да предложи действена защита срещу способностите изявиени у руските деца. Руският президент, както се сторило тогава на всички, направил отчаяна и необмислена стъпка – той се решил да излезе в пряк ефир по всички канали на световната телевизия, обкръжен от деца с необичайни способности. И когато бил обявен денят и часът на изявлението му в прекия ефир, пред екраните на телевизорите се събрало почти цялото население на планетата. В навечерието на този час спрели да работят много предприятия, затворени били магазините, опустели улиците, хората очаквали информацията от Русия. Руският президент искал със своето изявление да успокои хората, да покаже на целия свят, че раждащото се поколение Руси не се състои от кръвожадни чудовища, а че това са добри, обикновени деца, и от тях не бива никой да се страхува. За да бъде по-убедителен, руският президент помолил помощниците си да съберат в неговия кабинет тридесетина деца с необичайни способности и решил да остане сам с тях в кабинета. Така и било направено.

– И какво е казал Президента на Русия на световното общество?

– Ти можеш, ако искаш, сам да видиш тази сцена и да чуеш казаното, Владимир.

– Да, би ми се искало.

– Гледай.

Президентът на Русия стоеше до неголяма трибуна близо до работното му бюро. От двете страни на трибуната седяха на малки столчета деца на различна възраст, примерно от три до десет годишни. На срещуположната стена на кабинета се бяха разположили група журналисти с телевизионни камери. Президентът започна да говори:

– Уважаеми дами и господа, съграждани! Специално поканих за среща с вас децата. И както вие сами можете да се убедите, намирам се

в този кабинет сам с тях, без охрана, психолози или родители. Тези деца не са чудовища, каквито се опитват да ги представят в редица средства за масова информация на Запад. Вие сами можете да видите, че това са обикновени деца. В техните лица и действия отсъстват признаци на агресивност. Някои от техните способности ние смятаме за необичайни. Но така ли е наистина? Възможно е, способностите, които започнаха да се разкриват у подрастващото поколение, да са обичайни за човешкия индивид. А не обичайни, не приемливи за човешкото съществуване, може да са нашите творения. Човешкото общество е създадо система за комуникация и военен потенциал, способен да доведе планетата до катастрофа.

В продължение на столетия са се водили мирни преговори между държавите, притежаващи най-голям военен потенциал, но надпреварата във въоръжаването не е спирала. Днес има реална възможност да се приключи с този безкраен гибелен процес. Сега в по-изгодно положение се оказват онези страни, на териториите на които не е концентрирано смъртоносно оръжие. За нас такова положение изглежда противоестествено. Но нека се замислим, защо в нашето съзнание се е вкоренила увереността в това, че за човешкото общество е естествено производството на смъртоносни, заплашващи цели народи средства за унищожение на човека?

Новото поколение измени приоритетите, застави ни да действаме в обратна посока – да се разоръжим. Страх, паника, трескави действия, съпътстващи този процес, се създават у мнозина благодарение на изкривеното подаване на информация. Руското правителство е обвинявано за това, че отдавна е знаело за появата в страната на деца с необичайни способности. Тези обвинения не са основателни. На територията на Русия и до сега се съхранява голям военен потенциал, и ние също, както и много страни, правим всичко възможно за неговото утилизирание.

Руското правителство е обвинявано за това, че не се занимава с издирането на всички деца с необичайни способности и не предприема действия за тяхната изолация, подразбирайки при това насилствено приспиване до завършването на процеса на разоръжаване. Руското правителство няма да предприемем такава стъпка. Децата на Русия са равноправни граждани на нашата страна. И нека се замислим, защо възниква желанието да се изолират тези, които не приемат оръдията за убийство, а не онези, които ги произвеждат? Руското правителство предприема мерки за предотвратяването на случаен емоционален изблик у децата, способни да изпратят импулс и да взривят неприятния за тях вид

оръжие.

От програмите на руските телевизионни канали напълно са изключени филми, в които се демонстрират оръдия за убийство. Унищожени са играчките, имитиращи оръжие. Родителите постоянно са близо до децата си и се стараят да предугадят тяхна негативна реакция. Русия...

Президентът прекъсна речта си. Русокосо момченце на около пет години стана от мястото си и се приближи към статива на видеокамерата. То отначало само разглеждаше винтовете на статива, а когато ги хвана с ръка, операторът остави камерата си и изплашено отстъпи зад гърбовете на журналистите. Президентът бързо се доближи до момчето, изплашило оператора, хвана го за ръката и го поведе към столчето, на което то по-рано мирно седеше, като му говореше вървейки:

– Поседи, моля те мирен, докато свърша.

Но не му се удаде да продължи речта си. До масата, върху която се намираха средствата за връзка, двама малчугани на около три-четири години си играеха с апаратите за връзка. Тихо седящите от началото на изказването деца се разбягаха из кабинета и се занимаваха всеки с нещо. Само по-големите деца, а те не бяха много, седяха на местата си, разглеждаха журналистите и телевизионните камери. Сред тях имаше момиченце с панделки в косите, и аз го познах. Даша, взривила съвременните ракетни комплекси, не по детски осмислено и внимателно оценяваше ставащото, наблюдаваше реакциите на журналистите. Прилепените към екраните на телевизорите хора от цял свят видяха леко обърканото лице на Руския Президент. Той огледа разбягалите се из кабинета му деца. Видя двамата малчугани, които си играеха с апаратите за правителствена връзка, погледна вратата, зад която се намираха помощниците му и родителите на поканените деца, но не извика никого на помощ. Президентът се извини за прекъсването на речта си, бързо отиде при двамата малчугани, които вече смъкваха от масата един от апаратите, хвана ги под мишница с думите: „Това не са ви играчки“. Едно от момченцата, оказало се под мишницата на Президента, видя своето другарче, висящо от другата страна, и звънко се разсмя. Второто момченце, се изхитри и дръпна с ръка Президента за вратовръзката като каза: „Играчки!“

– Така си мислиш, но не са играчки.

– Играчки са, -весело повтори усмихващото се момченце.

Президентът видя, как към апаратите, привлечени от мигането на цветните лампички и звуците, се приближават още няколко малчугана и започват да пипат телефонните слушалки. Тогава той остави двамата непослушници на пода, бързо се доближи до масата, натисна някакво

копче и каза: „Незабавно изключете всички връзки с моя кабинет“.

После бързо постави на масата чисти листи хартия. На всеки лист сложи молив или химикал и каза на стълпилите се покрай него дечурлига: „Ето ви. Рисувайте, кой каквото иска. Нарисувайте, а после ще видим заедно, кой по-добре е рисувал“.

Децата наобиколиха масата, започнаха да разпределят хартията, моливите и химикалите. На тези, които бяха по-нисички и не можеха да стигнат масата, Президентът им сложи столове или ги сложи да седят на тях или да стоят. Убедил се, че е успял да увлече децата с рисуването, Президентът отново се доближи до своята трибуна, усмихна се на телевизионните зрители, пое въздух за да продължи речта, но не успя. Към него се доближи мъничко момченце и започна да дърпа за панталона.

– Какво има? Какво искаш?

– Пи... – каза момченцето.

– Какво?

– Пи...

– Пи, пи. А, значи искаш да отидеш в тоалета? – и Президентът отново погледна вратата, извеждаща от кабинета.

Вратата се отвори и едновременно двама помощника или охранители на Президента бързо се устремиха към него. Един от мъжете със строго и малко напрегнато лице се наведе и взе малкия за ръка. Но детето без да пуска края на президентските панталони, се изхитри, измъкна ръката си от извличащия го извън президентския кабинет строг мъж и направи протестиращ жест към приближилите се други мъже. Влезлите мъже се объркаха. Малкият отново вдигна личице, и гледайки отдолу нагоре президента, отново го дръпна за панталона, каза: „Пи“ – и прилекна.

– Не му е времето сега на твоето „пи“. Че си и придирчив, – каза Президентът, бързо вдигна на ръце малчугана, извини се пред журналистите и се отправи към изхода, казвайки на ход: „Ние бързичко“ – и излезе.

На стотици милиони екрани телевизионните камери показваха, смейки картините, играещите, рисуващи и разговарящи помежду си деца. Най-често показваха президентската трибуна, зад която нямаше никой. И тогава от мястото си стана малката Даша. Тя все стол, домъкна го до трибуната, качи се на стола, погледна журналистите, в обективите на насочените към нея камери, пооправи си панделките на плитките и започна да говори:

– Аз се казвам Даша. А нашият чичко Президент – е добър. Той

сега ще дойде. Ще дойде и всичко ще ви разкаже. Той малко се вълнува. Но ще може на всички да разкаже колко хубаво ще бъде навсякъде по земята. И че не бива никой да се страхува от нас. Моят брат Костя ми разказа, как сега се страхуват от децата, защото аз взривих големите нови ракети. А аз не исках просто да ги взривя, аз исках само татко да не заминава от нас задълго, и да не мисли толкова много татко за тези ракети. По-добре да гледа мама. Тя е по-хубава от всички ракети. И се радва, когато татко я гледа и разговаря с нея. А когато заминава задълго или гледа ракетите, мама тъгува. А аз не искам мама да тъгува. Костя, моят брат, той е много умен и разсъдлив, та Костик ми каза, че съм изплашила много хора. Аз няма повече да взривявам. Това изобщо не е интересно. Други занимания са много важни и интересни. Те носят радост за всички. А с ракетите вие сами ще се оправите. Ще направите така, че никой никога повече да не взривява. А от нас не се бойте, моля ви.

Вие ни елате на гости. Всички елате. Ние ще ви напоим с жива вода. На мен мама ми разказа как са живели по-рано всички. Правели, правели своите работи, строили разни фабрики и заводи и така се увлекли, че раз – и изчезнала живата вода. Мръсна станала водата. И вода само в бутилчици продавали в магазините. Но в бутилките водата е мъртва, задушена, и хората започнали да боледуват. Така е било преди, но аз изобщо не мога да си представя, как може да бъде така, че хората да направят мръсна водата, която самите те пият. Но и татко ми каза, че още има на земята цели страни, в които няма жива чиста вода, и хората в тези страни умират мъчително от болести. И ябълки няма в тези страни, и вкусни горски плодове, защото всичко живо боледува, и човекът който яде болното, се мъчи.

Вие елате при нас, всички елате. И ние ще ви нагостим с вкусни ябълки, не болни, и с домати, и с круши и с горски плодове. Вие ще ги опитате, а когато се върнете в къщи, ще си кажете – не бива да се прави мръсотия, по-добре е в чистота да се живее. После, когато и у вас стане чисто, ние ще ви дойдем на гости с подаръци.

Върналият се с малкото момченце на ръце Президент стоеше до вратата и слушаше как Даша говори. А когато тя замълча, той отиде до трибуната и без да пуска малчугана, удобно настанил се в ръцете му, добави: „Да, разбира се... Вие елате, действително у нас може плътта да се излекува. Но това не е главното. По-важно е всички ние да разберем себе си и своето предназначение. Да разберем, за да не бъдем премахнати от земята, като боклук. Всички заедно трябва да почистим след себе си тази мръсотия, която сме завъдили. Благодаря на всички за

вниманието.“

Сцената от кабинета на Президента изчезна. И гласът на Анастасия продължи:

– Трудно е да се каже, дали речта на Президента или малката Даша са повлияли на хората, слушащи прякото предаване от Русия. Но повече хората не искали да вярват на пусканите слухове за агресивността на Русия. Хората искали да живеят щастливо, те повярвали в тази възможност. Желаетелите да посетят Русия, да поживеят в нея се увеличили след прекият ефир от Кремъл многократно. Завърналите се от Русия вече не могли да живеят предишния си живот. Осъзнатостта пламвала у всеки, като първия лъч на слънцето сутрин при изгрева.

НАУКА И ЛЪЖЕНАУКА

– Анастасия, как са могли русите да приемат такова голямо количество гости? Тежко, навярно им е било. Представям си, живееш със семейството си в своето имение, а иззад оградата всяка минута те зяпа тъпла зяпачи.

– Туристите, чужденците, пристигнали в Русия, ги настанявали в градовете, в освободените апартаменти. Продуктите се доставяли от именията, а туристите не ходели там. Само на малцина се удавало да погостуват в мястото на постоянно живеене на новите руси. Психолозите постоянно предупреждавали стопаните на именията, че от тяхното гостоприемство, пристигащите хора, особено от страните считани по-рано за високо развити, получават психически срив. Казаното от психолозите отговаряло на истината. Около четиридесет процента от гостувалите в именията чужденци след завръщането си в къщи изпадали в депресивни състояния, граничещи със самоубийство.

– Как така? Защо? Нали казваше, Анастасия, че в именията всичко е прекрасно, и околната среда, и храната, и взаимоотношенията в семействата.

– Всичко е така, но за много чуждестранни гости видяното се оказало прекалено прекрасно. Представи си, Владимир, възрастен човек, проживял по-голямата част от живота си в голям град. Човек, стремил се, със всички средства да спечели повече пари и с това да бъде, както смятал, не по-лош от другите. Срещу парите той получавал жилище, дрехи, кола, храна. И ето седи си човекът в мебелирания си апартамент, в гаража стои автомобилът му, в хладилника – храна.

– Е, представих си, всичко му е нормално, и после?

– Ами ти Владимир, сам си отговори на въпроса: „А после?“

– После... Може да пътува някъде този човек, може нови мебели да си купи, или нова кола.

– После?

– После? Не знам какво после.

– После този човек ще умре. Ще умре завинаги или за милиони земни години. Няма да може неговото второ „Аз“, неговата Душа, отново да добие земния план на битието. Няма да може затова, че той нищо добро за земята не е сътворил през земния си живот. Интуитивно всеки разбира това, ето защо хората се страхуват от смъртта. Когато

стремленията на мнозинството хора са единни и начинът им на живот е сходен, те смятат, че само така, както всички може да се живее. Но ето, че видял човекът живот съвсем различен. Видял земния рай, на любовта пространство, творимо по Божествения образ от човешката ръка, а животът свой той смята за изтекъл и преминал в ада, и в мъчения такъв човек умира, и продължават мъките му милион години.

– А защо не всички изпадат в такава депресия, като видят новият начин на живот на русите?

– Интуитивно други хора чувстват, че дори и в старост, с отслабнала ръка ако започнат да творят на любовта пространство на земята, животът им ще продължи Създателят. И старците изправили плещи, лика си със усмивка озарили, отивали на младите на помощ.

– Все пак, Анастасия, не се получава хубаво, че пристигналите в Русия отдалече туристи не са могли поне по улиците на новите селища на русите да побродят, да подишат чист въздух.

– Живеещите в градове туристи също могли да почувстват диханието свежо на земята, да пийнат и живителна вода. Подухвал вятър в градовете, донасящ от потъналите в зеленина имения и чистота, ефири и прашец. А наблюдавали туристите оазисите райски от разстояние почетително, когато на екскурзии излизали, и се старали да не безпокоят живеещите в тях семейства. Ето, погледни, как всичко ставало е. И пак възникна нова картина от бъдещето.

Аз видях шосето свързващо град Владимир и намиращият се на тридесет километра от него Суздал. Беше ми се случвало да пътувам по това шосе. По-рано рядко минаваха по него туристически автобуси с хора, желаещи да видят древните храмове и манастири на Суздал. Основно по трасето се движеха леки коли с местни номера. Но сега това шосе беше съвсем различно. По разширеното два пъти трасе се движеха красиви автобуси. Навярно, електромобили: не се виждаха остатъчни газове, не се чуваше шума на двигателите, само шумоленето на шините. В електромобилите седяха туристи от различни националности. Много от тях разглеждаха околностите с бинокли.

На около километър от пътя, зад върховете на разни дървета се виждаха покривите на къщите. Там, зад живата ограда, се разполагаха родовите имения на русите. От двете страни на пътя, на интервали от около два километра, се извисяваха двуетажни магазини и гостилници. Пред всеки – малка асфалтирана площадка, на която спираше поредния електромобил, ако беше свободно. От електромобила излизаше поредната група туристи и всеки се стремеше да се запаси или да опита на

място това, което се продаваше.

Всички магазини и кафенета се снабдяваха с хранителни продукти отгледани в именията. Освен това в магазините имаше бродирани руски рубашки, кърпи, изделия от дърво и много други неща, произведение от сърчни ръце.

Анастасия поясни, че хората охотно купуват тези изделия защото знаят: рубашката, бродирана от ръцете на щастлива жена е неизмеримо по-ценна, от направената на механичен конвейър.

Ако се погледнеше отгоре това, което се намираше зад видимата от шосето горска ивица, можеше да се видят сенчести алеи и очертани със зелени огради имения. Горска ивица ограждаше селището, в което имаше около деветдесет къщи. След тях имаше поле, след километър-отново заобиколено от горска ивица селище, и така в продължение на около тридесет километра. Еднаквите по размер участъци изобщо не си приличаха един с друг. В едни преобладаваха градински насаждения, в други – диворастящи дървета, стройни борове, клонести кедри, дъбове и брези.

Във всяко имение задължително имаше езерце или басейн. Къщите, обкръжени от цветни лехи, също бяха различни: големи двуетажни вили и малки едноетажни. Те бяха построени в различни стилове: едни с плоски покриви, други – с островърхи. А няколко къщички – белички, като колибите в украинските села. Никакви коли по улиците и алеите, разделящи участъците не видях. А и в самите стопанства особено оживление и работа не се виждаше. Създаваше се впечатление, че цялата необикновена красота се твори от някого свише, а хората само се наслаждават на творението. В центъра на всяко селище имаше големи красиви двуетажни постройки, редом с които оживено сновяха дечурлига. Значи, училищата или клубовете се строяха в центъра на селищата. Аз казах на Анастасия:

– Ето в центъра на селището, където е училището или клуба, все пак се вижда някакъв живот, а в самите имения, навярно е скука. Ако стопаните им са могли така да разположат насажденията, че и земята да не се налага да торят, с вредителите и плевелите да се борят, то какво им остава да правят? Все пак си мисля, че за човека по-радостен е интензивния труд, творчеството, изобретателството, а тук нищо няма.

– Владимир, тук, в тези прекрасни имения, хората се занимават точно с това, което ти изброи, и техните деяния са значими. Това изисква значително повече интелект, осъзнатост и вдъхновение, отколкото у художниците и изобретателите на привичния за тебе свят.

– Но, ако всички са художници и изобретатели, тогава къде са плодовете на труда им?

– Владимир, ти смяташ за художник човекът, взел в ръце четка и рисуващ на платно прекрасен пейзаж?

– Разбира се че смятам. Хората ще гледат картината му, и ако им харесва, – ще я купят или ще я изложат в картинна галерия.

– Но защо тогава не смяташ за художник човекът, взел вместо платно хектар земя и създал на него пак такъв пейзаж прекрасен или по-добър? А за това, да създадеш прекрасното от жив материал, се иска от създателя не само художествено въображение и вкус, но и познание за свойствата на много живи материали. И първия и във втория случай, сътвореното призвано е да предизвиква у съзрцаващите положителни емоции, „да радва очите“. Но за разлика от нарисуваната на платно, живата картина е още и многофункционална. Тя чисти въздуха, произвежда за човека благотворни ефири, храни плътта му. Живата картина променя нюансите на своите цветове, и може безконечно да се усъвършенства. С незрими нишки тя свързана е със Вселената. Тя се явява несравнимо по-значителна от нарисуваната на платно, и следователно, и по-велик ще бъде сътворилият я художник.

– Да, разбира се, да не се съгласиш с това е трудно. Но защо ти смяташ стопаните на тези имения и за изобретатели, учени? Нима те имат някакво отношение към науката?

– Имат отношение към науката.

– Какво например?

Например, ти Владимир, считаш ли за учен, човекът занимаващ се със селекцията на растения и с генно инженерство?

– Разбира се. Такива хора от всички ни за учени се смятат, те работят в научни институти. Създават нови сортове зеленчуци и плодове, и други растения.

– Да, разбира се, създават, но нали е важен резултатът от дейността им, нейната значимост.

– Има резултат – създадени са сортове студоустойчиви, издържащи на дълго съхранение картофи, които колорадски бръмбар не яде. Във високоразвитите страни дори от клетка живо същество създават, сега се готви отглеждането на разни органи за пресаждане на болни хора, бърбери например.

– Да, така е. Но не си ли се замислял Владимир, защо в страните високоразвити се появяват все нови и нови болести? Защо те са на първо място по раковите заболявания? Защо им трябвават все по-големи

количества лекарствени препарати? Защо все повече страдат от безплодие?

– Защо?

– Защото много от хората, които ти наричаш учени, изобщо не са разумни същества. Тяхната човешка същност е парализирана, и чрез техният външно човешки облик, действат силите на унищожението. Помисли сам Владимир, тези така наречени учени, започнаха да видоизменят съществуващите в природата растения, и следователно, донасяните от тях плодове. Започнаха да изменят, без при това да определят предназначението на тези плодове. А нали в природата и във Вселената всичко е в тясна взаимовръзка. Ако, например в твоят автомобил механикът премахне или измени някой детайл, да речем филтърът, – колата ще върви още известно време, но скоро какво ще стане?

– Ще излезе от строя цялата система на подаване на горивото, ще загълхне двигателя.

– Значи, всеки детайл на автомобила изпълнява своя функция, и преди да се докосне трябва да се определи предназначението му.

– Разбира се! За това не е задължително да си механик.

– Но нали природата – също е най-съвършен механизъм и досега от никой докрай не опознат. Всеки детайл на този велик жив механизъм има свое предназначение, тясна взаимовръзка с цялото мироздание, и изменението на свойствата или премахването на някой детайл неизменно повлиява на работата на целия природен механизъм. Природата има много защитни функции. Отначало тя ще сигнализира за недопустимите действия. Ако това не помогне, природата ще бъде принудена да унищожи негодния механик. Плодовете човек употребява за храна, и ако започне да се храни с плодове-мутанти, то и сам постепенно ще се превърне в мутант. Такова видоизменение е неизбежно при употребата на видоизменени плодове. И това вече се случва. Слабее имунната система на човека, разумът и чувствата му. Човекът започва да губи присъщите само нему способности, превръща се в леко управляем биоробот, загубва своята независимост. Появата на нови болести е потвърждение за това, това е сигнал за недопустимостта на човешките действия.

– Да допуснем че си права. И на мен самият не ми харесват тези хибридни растения. Отначало ги рекламираха, а сега правителствата на много страни започнаха да издават закони, да се залепват специални етикети в магазините върху продуктите получени в резултат на генното инженерство. И в нашата страна е издаден такъв указ. И много хора се стараят да не купуват продуктите-мутанти. А напълно да се избавим от

тях, както казват, засега не можем, защото твърде много са се разпространили, а истинските продукти са малко и струват скъпо.

– Ето виждаш ли, на силите на разрушението се е удало да поставят човешкото общество в положение на икономическа зависимост. Успели са да внушат: „Ако не ядете нашите продукти ще умрете от глад.“ Но това не е така, Владимир. Човекът ще загине ако ги яде.

– Възможно е Анастасия, но не всички ще загинат. Мнозина вече знаят за това и не ядат мутанти.

– По какъв начин ти, например, Владимир, ги разпознаваш?

– Не купувам вносни плодове... Многократно по-вкусни са тези, които по пазарите продават местните жители от своите стопанства.

– А откъде те вземат семената?

– Как, откъде вземат? Купуват ги. Сега има много фирми, които търгуват със семена.

– Така значи, хората купуват семената, ориентирайки се по информацията на опаковката? Без да знаят с абсолютна точност, доколко тя съответства на съдържанието на опаковката.

– Искаш да кажеш, че семената могат да бъдат мутанти?

– Да. Днес, например, на земята са останали само девет ябълки, раждащи от първоначалните плодове. Ябълката е едно от най-вкусните и полезни за човека Божии творения. Но то е било едно от първите, подложени на мутация. Още в Стария Завет се среща предупреждение: „Не правете присаждания...“ Но такива упорито са правени и в резултат няма ябълки. Това, което ти можеш да видиш в градините или в магазините не съответства на Божествения плод. Тези, които чупят, унищожават първоначалния вид на Божествените творения ти наричаш учени. Но как могат да се нарекат тези, които възстановяват функциите на всички детайли на природния механизъм?

– Също учени, но навярно, по-грамотни и знаещи.

– Руските семейства, живеещи в именията, които ти сега виждаш, възстановяват това, което е било развалено.

– А откъде са получили по-големи знания от учените-селекционери и генетици?

– Тези знания съществуват у всеки човек изначално. Целта, помислите, осмислеността на своето предназначение им дават възможност да се разкрият.

– Значи, излиза, че живеещите в именията хора – са и художници, и учени, – а тогава кои сме ние, днес живеещите на планетата хора?

– Всеки сам може да даде на себе си определение, ако поне за девет

дни може да освободи своята мисъл.

СВОБОДНА ЛИ Е МИСЪЛТА НИ?

– Какво значи „да освободи“? Мислите на хората и така са си свободни.

– В условията на технократското общество, Владимир, човешката мисъл е заточена, поробена в рамките и условностите на този свят. Технократският свят може да съществува само при условия на ликвидация на свободата на човешката мисъл, поробването ѝ и поглъщането на енергията на човешката мисъл.

– Някак не ми е ясно. Всеки човек през живота си може да мисли за много неща. Да каже например всичко, не е възможно. Има страни, в които има голяма свобода на словото, в други-по-малка, а да мисли всеки може за каквото иска.

– Това е илюзия, Владимир. Мнозинството от хората са принудени да мислят за едно и също цял живот. Това е лесно да се види, ако разделим различните мисловни моменти на един типичен човек, живеещ в твоето време, на отделни времеви отрязъци, а после да сравним еднаквите мисли. С такова просто действие, и ще определиш главната мисъл на човешкото общество на своето време.

– Интересно. Хайде да се опитаме да определим тази мисъл.

– Добре. Тогава кажи, каква цифра ще назовеш за средна продължителност на човешкия живот?

– Това важно ли е?

– Не много, при еднаквост на мисленето, но цифрата е нужна за по-нататъшните разчети.

– Добре, в наше време човешкият живот е около осемдесет години.

– И така, родил се е човек. По-точно казано – придобил е материалният план на своето битие...

– По-добре просто се е родил, така е по-ясно.

– Добре. Още като малко дете той гледа света, който му предстои да опознае. Дрехите, жилището, храната му осигуряват родителите. Но те също, със своето поведение и отношение, волно или неволно се стремят да му предадат своите мисли и отношението си към околния свят. Видимият процес на опознаване продължава около осемнадесет години, и през всички тези години, технократският свят се опитва да внуши на младия човек своята значимост. По-нататък, с останалите шестдесет и две години, може да се предположи, че човек е способен да се

разпорежда сам с посоката на работа на своята мисъл.

– Да, може, а ти казваше, че някой я сковава.

– Казвах. Ето сега, хайде да пресметнем, колко време той е свободен волно да мисли.

– Хайде.

– Ежедневно определено време човек спи, почива си. Колко часа човек ежедневно губи за сън?

– Обикновено – осем.

– Ние вземем за основа 62 години живот на човека, като ги умножим по осем часа ежедневен сън, с отчитане на високосните години, получава се, че през 587 928 часа от своя живот човек спи. Ежедневният осемчасов сън се равнява на двадесет и две години непрекъснат сън. Отнемаме тези 22 години от 62 години живот и получаваме 40 години бодрстване. По време на бодрстването мнозинството от хората се занимават с приготвяне на храната. Колко, според теб, човек хаби за приготвяне на храната си?

– Жените основно готвят наистина, на мъжете им се налага да повече време да губят за да спечелят за продуктите.

– И колко, Владимир, отива според теб, за приготвяне на храната ежедневно?

– Ами, ако отчетем закупуването на продуктите, приготвянето на закуската, обедата и вечерята, то три часа, навярно, в делничен ден. Само че не всички в семействата се занимават с готвене, останалите ядат, е, може би купуват продуктите, помагат да се мият съдовете, тъй че на всеки човек се падат по два часа и половина.

– Всъщност е повече, но нека бъде както казваш, ще вземем по два и половина часа на ден, ще ги умножим на количеството дни и ще се получи 61242,5 часа или 25517 дни или 7 години. Изваждаме ги от 40 години и остават 33. За да получи храна, дрехи и жилище, човекът живеещ в технократския свят трябва да изпълнява една от необходимите за този свят функции – да работи. Искам да ти обърна внимание, Владимир, човек е длъжен да работи, да се занимава с някаква работа, не защото тя много му харесва, а в угода на технократския свят, иначе човекът е лишен от жизнено важното за него.

Колко време са принудени да губят мнозинството от хората ежедневно на работа?

– В нашата страна по осем часа, но на път към нея и обратно, още около два часа отиват, но пък всяка седмица има по два почивни дни.

– Ето опитай сам да изчислиш, колко условни години от своя живот

човек губи за далеч не винаги любимата си работа?

– Дълго ще е да смятам без калкулатор, ти кажи.

– Най-общо от тридесет години, така наречена трудова дейност, десет години той непрекъснато работи за някого, а по-точно за технократския свят. Сега от 33 години живот изваждаме тези десет и остават 23. С какво още ежедневно се занимава човек през живота си?

– Гледа телевизия.

– Колко време всеки ден?

– Не по-малко от три часа.

– Тези три часа се равняват на осем години непрекъснато седене пред телевизора. Изваждаме ги от останалите 23 – остават 15. Но и това време все още не е свободно за занимания, присъщи само на човека. Човешката мисъл е инертна. Тя не може рязко да превключва от едно на друго. Някакво време мисълта анализира получената информация. Най-общо среднестатистическият човек се замисля над мирозданието всичко 15–20 минути през целия си живот. Някои изобщо нито веднъж не се замислят над това, някои размишляват по няколко години. Всеки сам за себе си може да определи, като анализира изживените години. Всеки човек е индивидуален – той е по-значим, от всички взети заедно галактики, тъй като е способен да ги твори. Но всеки човек – е частичка от обществото човешко, което като цяло може да се оценява като единен организъм, единна същност. Попаднала в капана на технократската зависимост, великата същност на вселената се затваря в себе си, губи истинската си свобода, става зависима, включва се механизмът за самоунищожение.

Друг, различен от обикновения, начин на живот водят хората, които живеят в селищата на бъдещето. Тяхната мисъл е волна и човечна, в единно стремление е слята тя, изважда от задънената улица човешкото общество. Галактиките тръпнат в радостно предчувствие пред слялата се в единство човешка мечта. Раждане на ново и сътворение ще види мирозданието скоро. Прекрасната планета нова ще материализира тяхната човешка мисъл.

– Хайде де, колко високопарно говориш за жителите на селищата. А външно те са просто хора.

– И външният им облик е различен. Сиянието на енергия велика в него има. По-внимателно ти виж, ето вървят баба и внук.

ЕЗДАЧКАТА ОТ БЪДЕЩЕТО

Видях как от селището излезе каруца или по-точно открита отгоре кола, запрегната с рижав кон. На меката седалка седеше възрастна жена, а пред нея имаше кошница с ябълки и зеленчуци. Отпред момче на седем години, голо до кръста, държеше поводите, но не управляваше коня. Навярно не за първи път правеха това пътуване, и кончето с бавен тръс бягаше по известния нему маршрут.

Момчето се обърна на седалката с лице към възрастната жена и нещо ѝ каза. Бабата се усмихна и запя. Малкият ѝ пригласяше, подхващайки припева. Преминаващите с автобусите-електромобили туристи едва ли можеха да чуят песента им. Кончето тичаше по път на около километър от шосето. Почти всички туристи гледаха пътуващите в колата през бинокли, затаили дъх, сякаш виждаха чудо или извънземни, и аз отново си помислих, че някак не много добре се получава: пристигат хора от далечни страни, а да пообщуват нормално с тези, към които са пътували, не могат, само така отдалече ги наблюдават. А онези двамата в каручката дори не поглеждат към тях. Един от автобусите намали скоростта си и започна да се движи паралелно със скоростта на тичащото в тръст конче. В този автобус седеше група чуждестранни деца, те махаха с ръце на пътуващите в красивата каручка баба и внук, по-скоро на момчето, но той нито веднъж не погледна към тях. Изведнъж, от красиво увитите с жива растителност порти на селището се появи млада ездачка. Нейният дорест кон със стремителен галоп се спусна да догони каручката. Като се изравни в нея, разгорещеният кон заигра наоколо. Възрастната жена се усмихваше и слушаше какво ѝ говори младата жена.

Малкият, навярно недоволен от прекъсването на песента, но все пак със скрита радост произнесе: „Каква си неспокойна, мамичко, нито минута не ти се седи сама.“ Младата жена се засмя, изкара от завързана за седлото платнена чанта пирожка и я подаде на момчето. Той я взе, опита, после с думите: „Опитай бабичко, още е топла“, – подаде пирожката на възрастната жена, и подръпвайки поводите, спря каручката. Момчето се наведе, вдигна с две ръце кошницата, пълна с красиви ябълки, подаде я на ездачката и каза: „Моля те, мамо, занеси и на тях“, – и показа с поглед по посока на спрелия автобус с чуждестранни деца.

Младата ездачка с лекота подхвана с една ръка тежката кошница, с другата леко плесна по шията на коня и стремително се понесе към

автобуса с децата. До детския автобус вече бяха спрели още няколко автобуса, и техните пътници с възторг гледаха носещата се по ливадата ездачка с кошница ябълки в ръка. Тя долетя към децата излезли от автобуса, спря коня, ловко се наведе към земята без да слиза от седлото и постави пред възторжените деца кошницата с ябълките.

Едва успяла да помилва по главичката някакво смугло момченце, и вече махаше приветствено с ръка на всички, устремила се на своя кон през средата на широката магистрала.

Шофьорът на автобуса, в който пътуваха децата, предаде по радиото: „Тя се носи направо по разделителната ивица. Тя е прекрасна!“

Отклониха встрани на магистралата множество туристически автобуси и спряха. Бързо излизашите от автобусите хора се подреждаха покрай пътя и затаили дъх гледаха носещата се в стремителен галоп млада красавица. Не възгласи, а шепот на възхищение се изтръгваше от много устни. И имаше от какво да се възхищават. Изпод копитата на разгорещеният, летящ в стремителен галоп жребец, летяха искри. Никой не го пришпорваше, яздещата на него нямаше нито камшик, нито даже пръчица, а конят все повече ускоряваше своя бяг, копитата му едва докосваха пътя, а гривата се развяваше от насрещния вятър. Навярно той много се гордееше със своята ездачка, а може би искаше да бъде достоен за седящата на гърба му красавица.

Нейната външна красота беше необикновена. Разбира се можеше да се възхитиш на правилните черти на лицето, на русата плитка и гъстите ресници. Разбира се под бродираната бяла блузка и пола на бели маргаритки ясно можеше да си представиш гъвкавият източен стан на великолепната ѝ фигура. Плавните женствени линии на цялата ѝ фигура изглеждаше да са обгърнати от някаква неуморима енергия. Пламтящата руменина на бузите издаваше величието и неукротимите възможности на тази неведома енергия. С някакъв необикновено здрав вид се отличаваха много младата на вид ездачка от стоящите по края на пътя хора. Тя яздеше своя разгорещен жребец без всякакво напрежение. Даже не се държеше нито за седлото, нито за юздата. И прехвърлените си от едната страна на тялото на коня крака не беше поставила в стреме. Навела ресници, тя с плавни движения на ръцете преплиташе на ход леко разрошените си коси в стегната плитка. Понякога красавицата вдигаше ресници. И тогава нейният поглед сякаш обгаряше с невидим приятен огън някой от стоящите на тъпла хора, човекът, трепнал от този поглед, сякаш външно се изправяше.

Изглеждаше, че хората улавят с чувствата си излъчвана от

ездачката светлина и енергия и се опитваха да приемат в себе си поне частичка от нея. Тя разбираше тяхното желание, и се носеше напред, и беше прекрасна. Внезапно пред летящия кон на пътя излезе темпераментен италианец, разпери ръце встрани и възторжено възкликна: „Русия! Ай лав ю Русия!“ Не трепна и не се изплаши ездачката от това, че се изправи на задни крака и заигра на място конят. Само леко се хвана за седлото с едната ръка, а с другата откъсна цветче от венеца украсяващ главата ѝ и го хвърли на италианеца. Той хвана подаръка, внимателно го притисна към гърдите си, като най-голяма скъпоценност и повтаряше без да спира: „мама мия, мама мия“.

Но не гледаше пламенния италианец красавицата, тя дръпна поводите на своя жребец, и конят с танцуваща стъпка тръгна към стоящите по края на пътя хора. Тълпата се разстъпи, младата ездачка леко скочи от коня и застана срещу една жена, на вид европейка, с малко момиченце на ръце. Момиченцето спеше.

Леко прегърбената майка, с бледо лице и уморени очи, с усилие държеше детето, старайки да не наруши съня му. Ездачката спря срещу жената и ѝ се усмихна. И се срещнаха погледите на двете жени, на двете майки. И можеше да се види колко е различно тяхното вътрешно състояние. Унилостта на майката с детето на ръце ѝ придаваше сходство с прецъфтял, увяхващ цвят на фона на приближилата се към нея млада жена, видът на която напомняше неуморимия буен цъфтеж на хиляди градини.

Двете жени мълчаливо се гледаха в очите. И внезапно, сякаш съживила се от някакво осъзнаване, майката държаща на ръце спящото момиченце, се изправи, на лицето ѝ се появи усмивка. С плавни, някак необикновено грациозни, женствени движения на ръцете Рускинята сне от главата си красивия венец и по сложи на главата на майката с детето. Така и не си казаха нито дума една на друга. Леко скачайки на седлото на мирно стоящия жребец отново се понесе напред красавицата-ездачка. Започнаха да я аплодират хората, и гледаше след нея усмихната стройната жена, със събудилата се и усмихваща се малка дъщеря на ръце, и пламенния италианец, смъкнал от ръката си скъп часовник, тичаше и викаше: „Сувенира, мама мия“. Но тя беше вече далеч.

Буйният жребец свърна от пътя към площадката, където на дълги маси седяха туристи, пиеха квас и плодови сокове, опитваха някакви ястия, които им поднасяха от красива резбована къща сервитьорите. Редом се дострояваше още една къща. Двама човека поставяха на прозореца на новата къща, навярно магазин или гостилница, красива резбована

рамка. Като чу чаткането на копитата, един от мъжете се обърна към приближаваща се ездачка, нещо каза на своя другар и скочи от строителната дървесина. Пламенната красавица-ездачка спря коня си, скочи на земята, бързо отвърза от седлото платнената чанта, притича към мъжа и смутено му подаде чантата.

– Пирожки... С ябълки са, както ги обичаш, още са топли.

– Каква си ми неспокойна, Екатерина, не те свърта на едно място – ласкаво каза мъжът, изваждайки от чантата пирожка и като я опита замижа от удоволствие.

Седналите зад масите туристи престанаха да ядат и пият, те се любуваха на влюбените. Така стояха един пред друг мъжът и скочилата от разгорещения си кон млада красавица, сякаш не бяха мъж и жена, вече имащи деца, а пламенни влюбени. Току що прояздилата петнадесет километра под възхитените погледи на туристите, изглеждащата всемогъща и волна като вятъра красавица, смирено стоеше пред своя любим, ту вдигайки поглед към него, ту смутено навеждайки ресници. Мъжът изведнъж престана да яде и каза:

– Катеринушка, виж, мокро петънце е излязло на блузката ти, значи е време Ванечка да нахраниш.

Тя скри с длан малкото мокро петънце на препълнената с мляко гърд и смутено отговори:

– Ще успея. Той още спи. Всичко ще успея.

– Тогава бързай. Аз също ще си дойда скоро. Вече завършваме работата си. Погледни, харесва ли ти?

Тя погледна прозореца, украсен с резбовани рамки.

– Да. Много ми харесва. Аз още нещо исках да ти кажа.

– Кажй.

Тя се приближи плътно до мъжа, вдигна се на пръсти към ухото му. Той се наведе да чуе, а тя бързо го целуна пои бузата, и без да се обръща скочи на седлото на стоящия редом жребец. Щастливият, разливащ се смях на красавицата се сля с чаткането на копитата. Не по асфалтовия път, а през ливадата се понесе тя към къщи. Всички туристи все така гледаха след нея. Какво толкова особено имаше в тази яздеца по ливадата на буен жребец млада жена, майка на две деца. Да, красива е. Да, енергията й прелива. Да, добра е. Но защо всички хора така гледат след нея без се могат да се откъснат? Може би не просто жена се носи на кон. Може би това е материализираното щастие, което бърза към къщи за да нахрани младенеца и любимия мъж да посрещне? И хората се любуват на бързащото към дома си щастие.

ГРАДЪТ НА НЕВА

– И в Петербург ли са станали такива промени както в Москва?

– Малко по-различно в града, който е на Нева-река издигнат, са станали събитията. В него децата по-рано от възрастните са усетили необходимост сами бъдещето си различно да устроят. И сами децата започнали да променят. Без да чакат указите от властта.

– Ето пак децата. И откъде е започнало всичко?

– На ъгъла на крайбрежната улица на река Фонтанка и Невски проспект строители изкопали траншея, и в нея паднало момче на единадесет години и си наранило крака. Докато не можело да ходи, то дълго край прозореца седяло в дома с номер 25, на крайбрежната улица на река Фонтанка. Прозорците на апартамента гледали не към реката, а към двора. Пред прозореца имало ожулена тухлена стена, а до нея пристроена къща, с петна ръжда по покрива.

Веднъж момчето опитало баща си:

– Все още ли нашият град се смята за най-хубавия в страната?

– Разбира се, – отговорил бащата, – и в света не е от последните.

– А защо е най-хубав?

– Как защо? В него има различни паметници, музеи, архитектурата в центъра на града възхищава всички.

– Но ние също живеем в центъра, а през прозорците само ожулена стена се вижда, че и ръждивия покрив на къщата.

– Стена... Е да, не ни е провървяло в изгледа.

– Само на нас ли?

– Е, може би и на други, но общо взето...

Момчето фотографирало изгледа от прозорците на апартамента, а когато можело отново да ходи на училище, показало снимката на своите приятели.

Изгледът от прозорците си заснели всички деца от неговия клас и сравнили снимките. Общата картина не радвала окото. С приятелите си момчето отишло в редакцията на вестник с въпроса, който първо задало на баща си:

– Защо нашият град се смята за по-прекрасен от другите?

Опитвали се да му обяснят за Александрийския стълб, за Ермитажа, разказвали му за Казанския събор, за легендарния Невски проспект...

– Какво му е красивото на Невски? – питало момчето. – На мен ми се струва, че прилича на каменна траншея с изпотрошени краища.

Опитвали се да му обяснят достойнствата на архитектурата, за апликациите по фасадите. За това, че засега градът няма достатъчно средства за да реставрира всички здания едновременно, но скоро ще има пари и тогава ще видят всички, колко е прекрасен Невски.

– Но няма може да бъде прекрасна каменната траншея, ако ще и да е подновена? Освен това тя отново скоро ще се ожули и отново някой ще се занимава дупчиците да замазва и да прикрепва счупеното.

Момчето с приятелите си ходело по редакциите, показвало вече огромната колекция от снимки на различни изгледи и все един и същ въпрос задавало. Неговата настойчивост отначало дразнела журналистите. И в коридора един репортер от младежки вестник му казал веднъж:

– Пак ли си при нас? Че и мъкнеш със себе си единомишленици, а те все повече стават. Не ви харесва града, изгледът от прозорците ви, но вие сами поне нещо способни ли сте да направите? Да критикува и без вас ще се намери кой. Марш по къщите си, не пречете да работим!

Чул строгият разговор с децата и стар журналист. Той, гледайки към излизащите деца, замислено казал на младия репортер:

– Знаеш ли, не знам защо, но тази настойчивост ми напомня една приказка.

– Приказка ли? Каква? – попитал репортерът.

– „Кралят е гол“ – има такива думи в тази приказка.

Момчето повече не безпокоило редакциите със своите въпроси и не показвало, изваждайки от раницата си множество снимки. Завършила учебната година, започнала друга. По всички редакции се разнесла новината: отново се е появило момчето заедно със своите приятели. За кой ли път разказвал с възхищение старият редактор на своите колеги в Дома на журналиста:

– Той се появи... Да-а... Представете си, добра се до прием. И не сам. Те заедно седяха тихо в приемната около три часа. И аз ги приех. Предупредих ги да говорят бързо, да се вместят в две минути. Те влязоха и на масата ми разтвориха лист. Аз погледнах този шедьовър и онемях. Гледах без да се откъсвам и мълчах. Така и изминаха навярно двете минути, защото момчето каза на всички:

– Време ни е. Времето тук вече не е наше.

– Какво е това? – викнах аз, когато те вече излизаха през вратата. Той се обърна, и аз почувствах върху себе си поглед от друго време. Да-а... предстои ни много да осмислим... Да-а... Той се обърна.

– Е, поне нещо не каза ли?

– Не ни мъчи, смята ли пак да дойде? – питали събралите се, а старият редактор отговарял: „Пред вас е нашият Невски. Засега е само на рисунка. После целият град ще стане такъв“ – и вратата се затвори.

За кой ли път се навеждали над проекта журналистите и се възхищавали на чудната красота.

Къщите на Невски проспект вече не се долепвали една до друга, образувайки плътна каменна стена. Част от старите здания останали, всяко второ здание било премахнато. В пространството образувало се между къщите, излъчвали аромати великолепни зелени оазиси. На брежите, и боровете, и кедрите гнездили птици, и на гледащите картината им се струвало, че чуват тяхното пеене. Седящите под короните им хора били обкръжени от красиви цветни лехи, малинови и касисови храсти. Зелените оазиси стъпвали и са самият проспект и Невски изглеждал не като каменна траншея, а като чудесна жива алея. По фасадите на къщите бяли монтирани множество огледала.

Хиляди слънчеви зайчета се отразявали в тях, играели в струйките на малките фонтанчета, построени във всеки зелен оазис. Хората пиеели вода със слънчеви зайчета и се усмихвали...

– Анастасия, а момчето не се ли появило повече?

– Кое момче?

– Ами това, което все ходело из редакциите със своя въпрос.

– Момчето си заминало завинаги. Велик строител станало. Заедно със своите приятели – сподвижници творил прекрасните градове на бъдещето. Градове и села, в които започнали да живеят щастливи хора. А неговото първо прекрасно творение станал сътвореният от него град на Нева.

* * *

– Анастасия, кажи ми, през коя година ще дойде в Русия нейното прекрасно бъдеще?

– Ти можеш сам да определиш годината, Владимир.

– Как така сам? Нима подвластно е на човек времето?

– Деянията на всекиго подвластни са на времето. Всичко, което е с мечта сътворено, вече го има във пространството. Мечтанията на души човешки много – твои читатели – ще изпълтят в материалното мечтата Божествена. Видяното от теб може да се изпълти и след триста години, но може и сега, във този миг.

– В мига?... Но за миг не ще да построиш, ни къща, нито градината

ще израсте дори за година.

– Но ако там, където ти сега живееш, в квартирата си, посадиш в саксия с пръст семенце, от което ще израсне кълнът на родовото ти дърво, което ще се възвисява в имението родово във бъдещето...

– Сама казваш, че ще бъде, а не че го има. Значи не може за миг мечтата да се материализира.

– Как да не може, нали е материално семенцето от теб посадено, то е и началото на възплъщението. С пространството цяло взаимодейства кълнчето, мечтата ти ще материализира, енергии прекрасни и светли тебе ще обгърнат, и пред Отеца ти ще станеш като възплътена Негова мечта.

– Да, интересно. Значи трябва да се действа веднага.

– Разбира се.

– Само че откъде слова такива да намеря, на хората това понятно да им обясня?

– Слова ще се намерят, ако пред хората ти можеш да бъдеш искрен и правдив.

– Там както се получи, но ще действам аз. Допадна на душата ми твоята мечта Анастасия. И много ми се иска видяното бъдеще по-бързо да превърна в реалността.

ЗА ДА СЕ ПРЕВЪРНЕ В РЕАЛНОСТ

Преди всичко беше необходимо да изясня – дали ще се намерят желаещи да се заемат със строителство, а впоследствие и да живеят и работят в екоселищата. Помолих Владимировския фонд за култура и поддръжка на творчеството „Анастасия“ да разпространи информацията за строителство на екоселища по проекта на Анастасия. Само след два месеца откликнаха и изявиха желание да се заемат със строителството в бъдещото селище 139 човека. Сред тези хора имаше и руснаци емигрирали зад граница. При разпространението на книгата, разказваща за бъдещето на Русия, и информацията за новия начин на живот на русите, количеството на желаещите може да се увеличи стотици и хиляди пъти, и те ще бъдат от различни райони. Във връзка с това Владимировския фонд, събиращ и обобщаващ информацията, предвид съществуваща юридическа база до дадения въпрос предложи на читателите, споделящи възгледите на Анастасия, да започнат ето с какво.

Първо: Да започнат в своя район организирането на инициативна група, на която впоследствие да се придаде съответния юридически статут.

Може би в някои райони вече има читателски клубове или обществени организации, обединяващи читателите на Анастасия и те биха могли да се заемат с организиращото начало. Но ако не знаете дали има такива във вашия район, обърнете се към Владимировския фонд „Анастасия“, който получава много кореспонденция и ще ви дадат адреси. Аз много се надявам на предприемачите. Те имат повече опит в организационните въпроси и затова, дори ако някъде съществуват обществени обединения все едно опитайте да се свържете с предприемачите.

Необходимо е поне за време или с изпитателен срок да се избере пълномощен представител-председател, който от ваше име да контактува с органите на властта (да подава заявления за отдаване на земя, да свиква при необходимост събрания и т.н.). Може да се даде на председателя неговолямо възнаграждение. Ролята на представител може да изпълнява и физическо лице, и юридическо.

В качество на юридическо лице може да се привлече например някоя известна строителна компания, която впоследствие да се ползва с приоритетно право да изпълнява строителни работи, както на частни жилищни домове, така и на други инфраструктурни здания. На една

строителна компания такъв мащабен проект за строителство би бил изгоден, затова и тя би могла да поеме грижите по оформлението на земотдаването и по разработката на проектно-сметната документация.

Второ: Обърнете се към местните административни органи и непосредствено към оглавяващия администрацията с официално заявление за отделяне на земеделски участък, цял парцел не по-малък от 150 хектара. Големината на земеделския участък зависи от това, колко желателни ще се съберат за получаване на земя и от възможностите на вашия район.

Необходимо е да се отчете, че в бъдещото селище ще живеят постоянно много семейства, следователно там трябва да има училище, медицински пункт, клуб, строителството на които е по-лесно да се осъществи с по-голямо количество хора. Малките селища няма да са в състояние да създадат необходимата инфраструктура.

Трето: При получаване на земята е необходимо да се обърнете към специалисти по устройството на поземлени парцели, архитекти и строители за съставянето на проекта на селището. Това също е важно, тъй като е необходимо да се получи информация, на каква дълбочина се открива вода на отделения участък, да се изясни възможността за сондиране за получаване на вода във всеки дом, има ли възможност да се направи неоглямо изкуствено езерце във всеки участък. Общата планировка е важна и за определянето на мястото на бъдещото училище, местата за съвместен отдих, и пътища.

За поръчка на Владимировския фонд компетентни специалисти вече работят над типов проект, и ако той бъде готов към момента на организирането на вашата инициативна група, вие можете да си го поръчате във Фонда, така ще бъде по-евтино. После да се осъществи свързването на типовия проект с вашата местност, да се внесат в него необходимите изменения, да се сподели опита с другите инициативни групи. Сполучливите, харесали се и на другите предложения ще бъдат приети, и в края на краищата ще сътворим общия проект.

Четвърто: След завършване на работата по проекта на селището, в която могат да вземат участие и бъдещите жители, вие ще получите подробен чертеж, обща рисунка, на която ще са означени отделните участъци на площ не по малко от един хектар. На всеки може официално да се отдаде, може би с помощта на жребий, участък земя. Ползването на участъка трябва да бъде обезателно узаконено със съответните юридически документи и обезателно оформени на името на собственика му, а не на името на организацията, както е правено в индийския

Ауровил.

И така, вие стоите на вашия участък земя, на вашия хектар. Това е вашето родово имение-мястото, където ще се раждат и живеят вашите потомци, ще си спомнят с добра дума за основателя, родоначалника, а може би и ще го ругаят за някои грешки в устройването на мястото. Проектът на всичко, което ще бъде разположено на дадения участък сега зависи само от вас. Къде ще посадите родовото дърво, например дъб или кедър, който расте 550 години, който ще гледат, може би девет поколения ваши потомци и ще си спомнят за вас.

Къде ще решите да изкопаете изкуственото езеро, ще посадите градина, малка горичка от дървета, къде ще построите къщата или ще разположите цветни лехи. Каква жива ограда ще сътворите около своето родово имение? Може би такава каквато я описа Анастасия, а може би тя ще се получи и още по-приказна и функционално полезна от описаната от мен в предната книга. Тя може да се строи още сега. Още преди получаването на документите за земята, преди организирането на инициативната група от единомишленици. Да се започне строителството ѝ в мислите с предвиждане на всеки ъгъл от бъдещото ви родово имение.

Трябва да се помни: Построената от вас къща, даже достатъчно здравата, ще престои сто години и ще овехтее. Живото, заложено от вас ще се усъвършенства, ще крепне, ще се разраства през вековете. През вековете, а може и през хилядолетията да предава вашата жива мисъл на вашите потомци.

Да се строи може още сега и не само мислено. Вече могат да се посадят в саксии на прозорците семената на бъдещите величествени родови дървета от вашето имение. Разбира се може да се купят готови фиданки за садене, отгледани в специален разсадник или да се изкопаят млади дървета в гората, без да се вреди на гората, там където е нужно да се разрежи растителността. Разбира се, може, но си мисля, че е права Анастасия – по-добре фиданката да си я отгледате сами, особено ако е за бъдещото родово дърво. Фиданката от разсадника, е като дете от детската градина. И не само една фиданка трябва да се отгледа, а няколко различни. Преди да се посади семенцето в саксията с пръстта, да се насити зрънцето с информация за себе си.

Разбирам, че за преодоляването на чиновническите бариери, които могат да се издигнат в някои райони, е необходима поддръжка на държавно равнище. Ако не поддръжка, то поне да не се противодейства. Необходима е съответната политика на законодателните органи. За да не се седи със скръстени ръце и да се чака, кога ще се случи това от

само себе си, кога поне една от съществуващите сега политически структури узрее за оказване на поддръжка на дадения проект, по моя молба Владимировският фонд „Анастасия“ разработи проект за устав на нова партия, партия на земеползвателите. Нарекохме това зараждащо се ново политическо формирование „Сътворение“. В неговия устав, който все още подлежи на обсъждане и доработка, има един, според мен, главен пункт: „На всяко желаещо семейство държавата е длъжна да отдаде за пожизнено ползване за организиране на собствено родово имение един хектар земя.“

Това движение, засега е все още младо и не ръководено от никого, но аз мисля, че с времето в него ще дойдат грамотни политици, способни да сформират съответното отношение към новото движение на ниво държавна политика. Засега функциите на „Сътворение“ изпълнява секретариата на Владимировския фонд за култура и поддръжка на творчеството.

Регионалните инициативни групи по организацията на новите селища ще могат да постигнат повече успехи ако получат подкрепата на местната администрация. Това е възможно в случай, че администрацията види големите плюсове за района. И трябва те веднага да й се покажат. А такива има и те са значителни. Опитайте да организирате обсъждане на проекта в местната преса, нека специалистите – еколози, икономисти, социолози – да изкажат своите мнения по повод влиянието на дадения проект върху конкретния район.

За да мога от своя страна някак да помогна за отдаването на земя за уреждане на собствени родови именения, аз реших да напиша и да публикувам в тази книга открито писмо до Президента на Русия.

ОТКРИТО ОБРЪЩЕНИЕ

До Президента на Руската федерация
Владимир Владимирович Путин

От гражданина на Руската федерация
Владимир Николаевич Мегре

Уважаеми Владимир Владимирович! Навярно именно на нашето поколение много му е провървяло. На нас ни се предоставя реална възможност да започнем изграждането на благополучна процъфтяваща държава, надеждно защитена от външен агресор,

от вътрешни конфликти и престъпност. Държава, в която ще живеят в охолство щастливи семейства. Нашето поколение не само може да започне изграждането на прекрасна страна, но и само да успее да поживее в нея, ако власт имащите на законодателно ниво покажат добра воля и отдадат на всяко желаещо семейство един хектар земя за уреждане върху нея на родово имение. Достатъчно простото действие ще предизвика творчески порив у мнозинството от хората от различни слоеве на обществото към съзидание, към творчество.

Земята трябва да отдава безплатно, за пожизнено ползване, с право да се предава по наследство. Продукцията, произведена в родовите имения, не трябва да облага с никакви данъци.

Съгласете се, Владимир Владимирович, не нормална и не логична ситуация се е получила сега у нас: всеки руснак сякаш си има Родина, а къде лично неговото късче Родина, никой не може да покаже. Ако всяко семейство го получи и го превърне в цветущ райски кът, то и голямата Родина ще стане прекрасна.

Днешните планове за развитие на страната не вдъхновяват народа за съзидание, тъй като не ясно, накъде, към какво бъдеще те ще доведат. Изграждането на демократична, икономически развита държава по западен образец, се отхвърля от по-голямата част от населението може би, дори интуитивно. И, мисля, че не напразно се отхвърля. Ако се замислим добре, то защо ни е на нас, на всеки и на всички заедно да хабим усилия за това, в края на краищата да изградим държава, в която ще процъфтяват наркоманията, проституцията и бандитизмът? А нали всичко това го има на Запад.

По-рано смятахме, че в така наречените, високо развити страни има изобилие на хранителни продукти, но сега става ясно, че това изобилие е постигнато за сметка на използването на всевъзможни химически добавки в почвата, а също и за сметка на генното инженерство. Ние видяхме, че вносните хранителни продукти отстъпват по вкусови качества пред нашите. И в Германия с удоволствие купуват картофите, внесени от Русия.

В редица страни правителствата, загрижени за това положение с продуктите, вече са издали постановления за тяхната специална маркировка. Употребата на хранителни продукти, получени в резултат на генно инженерство, предизвиква все повече опасения и у учените. Америка и Германия се оказаха на първите места

по количество на раковите заболявания на човек от населението. Нужно ли ни е да вървим по този път? Мисля, че такъв път малко хора ще вдъхнови. Но ние сме примирили с това, че се пропагандират вносните стоки и западния начин на живот. Примирили сме се с това, че се появяват нови и нови болести, с това, че вода може да се пие само от бутилките, купени от магазина, с това, че населението на Русия намалява ежегодно със седемстотин и петдесет хиляди човека. Всичко е както у тях. И във високо развитите страни намалява раждаемостта. Ние по много неща се стремим да приличаме на тях. Но на мен не веднъж ми се е случвало да чувам от хора, живеещи в тези страни за техните надежди. Надежда за това, че Русия се намира в период на търсене и непременно е длъжна да намери своя път на развитие и да покаже на целия свят по щастлив начин на живот.

Господин Президент, несъмнено, на Вас са предлагани за разглеждане различни програми за развитие на страната. Ако сред другите това предложение ви стори съмнително, моля ви да го приложите като експеримент в районите, чиито губернатори ще могат да видят в него рационалното зърно...

По-подробно за това предложение се говори в книгите от серията „Възнящите кедри на Русия“, автор на които се явявам аз. На мен ми е трудно да си представя, че в непрекъснатия поток на държавни дела, в който се намирате, Вие лично сте могли да ги прочетете. Обаче съответните административни органи са запознати с тях и вече са произнесли своята оценка. Те определиха, че тези книги са породили в Русия нова религия, която се разпространява „с бързината на горски пожар“. Такова мнение се изказва и в редица публикации в пресата. За мен такова заключение беше напълно неочаквано. Аз изказвах в книгите своето отношение към Бога, но не съм мислил за създаването на каквато и да било религия. Просто написах книги за необикновено красива отшелница от сибирската тайга и за нейната пламенна мечта за прекрасното. Бурната реакция на хора с различно социално положение, популярността на книгите в Русия и зад граница, възможно е и да прилича на религиозност. Но аз мисля, че работата е съвсем друга. Идеите, философията, информираността на сибирската отшелница, езикът с който тя общува, вълнуват хорските души.

Навярно аналитиците още дълго няма да стигнат до единно мнение за това, коя е Анастасия и какво означават книгите с

нейните изказвания, какво определение да се даде на реакцията към тях, нека се оправят. Няма да потънат в тези разбори конкретните предложения, които внася Анастасия.

Владимир Владимирович, за да се убедите в ефективността на предложеното от Анастасия може да се направи експеримент, без значение коя е Анастасия и кой е В.Мегре. Могат да се използват и по-малко значими нейни твърдения.

Първо: мисля, че за сътрудниците от Вашия апарат няма да е много трудно да поръчат на съответния научно-изследователски институт да се направи несложен анализ на ефективността на предложението на Анастасия, засягащо изчистването от вредоносен прах на големите градове. Същността на това предложение е изложена още в моята първа книга.

Второ: да се поръча извършването на анализ на маслото от орехи на сибирски кедър като лекарствено общо укрепващо средство. Информацията от древни източници, съвременните изследвания на учени от Томския университет потвърждават твърденията на Анастасия, че този природен продукт при съблюдаване на определена технология за получаването му, е едно от най-ефективните средства в света при лечението на широк спектър заболявания. По-големи от сибирските плантации, в които расте плодоносния кедър, в света не съществуват.

Руският бюджет би могъл да има чувствителни приходи от предлагането на този продукт на международния пазар и при използването му в страната. Необходима е държавна програма за използването на сибирските диворасли. Програма, предвиждаща не организирането на големи производствени предприятия, а разгръщането на мрежа от дребни, с привличане на хора, обитаващи отдалечените сибирски райони. За осъществяването на тази програма не са нужни големи капитални вложения, необходимо е само законодателно решение, позволяващо да се получат в дългосрочна аренда имоти в тайгата от местните жители.

А въобще, Владимир Владимирович, животът неотклонно потвърждава и по-невероятни на пръв поглед твърдения. Лично аз съм напълно убеден в прекрасното бъдеще на нашата страна. Въпросът е само в това – ще го ускорят ли днес живеещите или ще го забавят. Аз ви желая искрено, Владимир Владимирович, и на всички нас, днес живеещите, да бъдем съзидатели на прекрасното бъдеще!

Кои сме ние?

С уважение, Владимир Мегре

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Проектът на Анастасия ме увлече. Искаше ми се да мисля и говоря за него ежедневно. Искях на всяка цена да го защита, да устоя на насмешките, да развея съмненията на скептиците. За него аз разказах на провешките се читателски конференции в Геленджик, в Централния дом на литераторите в Москва. Мнозинството от присъстващите, а те бяха повече от две хиляди от различни страни на ОНД и чужбина, подкрепиха този проект и се заинтересуваха от него. Но аз ще приведа тук основните въпроси, забележките на съмняващите се и моите отговори на тях, основани на твърденията на Анастасия, моите собствени убеждения и тази информация, която успях да събера.

Въпрос: В съвременния свят, икономиката на всякоя държава не може да съществува извън световната икономическа система. Съвременните икономически процеси свидетелстват за необходимостта от създаването на крупни промишлени структури, специални познания за законите на съвременния пазар, неговата структура, приоритетните направления на финансовите потоци. Чувства се, че вие нямате икономическо образование. Вашето предложение се заключава в акцента върху дребностоковото производство, което може да отвлече от главното и да разклати икономиката на държавата.

Отговор: Икономическо образование аз наистина нямам. Но с това, че големите концерни и заводи имат голямо значение за икономиката на държавата, съм напълно съгласен с вас. Мисля, че и вие ще се съгласите с това, че големият завод е икономически доходен за държавата само тогава, когато работи и произвежда търсена продукция. Когато крупното предприятие спира да работи, а такива случаи не са рядкост в нашата държава, а и в други се случва, те носят само загуби.

Държавата е принудени да плаща на работниците помощи за безработица. Стотици хиляди хора са принудени да влачат жалко съществуване, получавайки тази мизерна помощ. Те не знаят, какво да правят, те са свикнали да се изхранват само от работата в своето предприятие. Ето в такива случаи те биха могли да използват освободилото им се време за по-интензивен труд в своето стопанство.

Родовото имение не е само място за живеене, за приятно прекарване на времето, то може да стане и доходно работно място, и по-доходно, отколкото някои крупни предприятия. Що се отнася до държавата като

цяло, то тя се състои не само от крупни и дребни концерни, неговата основа се състои точно от семействата.

Имението за всяко семейство може да стане тил при всевъзможни катаклизми в държавата. Мисля, че няма нищо лошо в това, на всяко семейство да бъде предоставена възможността самостоятелно да обезпечи своето безбедно съществуване. Също така смятам, че свободата на личността не е възможна без икономическа свобода. Живеещото дори в съвременен апартамент работещо семейство не може да бъде свободно. То е зависимо от работодателя, определящ заплатата, от комуналните служби, подаващи или неподдаващи отопление, вода, светлина, от доставката на продоволствие, от цените на услугите и хранителните продукти. То е роб на всичко това, и децата в такова семейство се раждат с робска психика.

Въпрос: Русия е индустриално развита страна и мощна ядрена държава. И само като такава тя може да обезпечи безопасността на своите граждани. Ако всички жители на страната започнат да се занимават само със земята, страната ще се превърне в чисто аграрна държава и ще стане беззащитна пред агресорите,

Отговор: Не мисля, че непременно всички изведнъж ще започнат да се занимават само със своите участия. Процесът ще се извършва постепенно, ситуацията ще бъде естествено регулируема. Мощта на държава зависи не само от наличието в него на достатъчно количество ядрени бойни глави, но и от общото икономическо положение, което включва както достатъчното така и качествено продоволствие. И ако продоволствието, необходимо за човека, не достига в държавата, тя е принудена да продава своите природни ресурси, своето въоръжение, давайки сили при това на възможните противници.

Предлаганият проект е способен да укрепи икономическото положение на държавата, а следователно и да даде възможност на науката и промишлеността да работи по-успешно, и да се поддържа по-боеспособна армия. Но в недалечното бъдеще, при мащабно внедряване на този начин на живот, аз мисля и съм убеден, че той ще предизвика интереса и на много от гражданите на други страни, в това число и на страни, които сега не са приятелски. И в тях хората ще поискат също, както много руснаци, да уредят живота си. Началото на осъществяването на проекта в различни страни ще положи началото на мирно съвместно съществуване между народите.

Въпрос: В някои по-благополучни райони на Русия даденият проект разбира се може да бъде осъществен. Но не ви ли се струва наивно

да смятате, че неговото осъществяване е възможно в такава исконно бандитска република като Чечня?

Отговор: Значителното понижение на социалното напрежение, особено в така наречените горещи точки, и пълното прекратяване на конфликтите с помощта на дадения проект ми се струва не наивно, а абсолютно реално. Ако се вземе за пример Северен Кавказ и неговата най-болезнена точка-Чечня, то понястоящем стана ясно, за това се говори и в пресата, че в основата на конфликта е борбата на неголяма група хора за завладяване на нефтените запаси на републиката, за власт и за пари. Такова положение е характерно за повечето горещи точки, а и въобще за конфликтите в различни времена. Тогава защо във военните действия в Чечня е въввлечено по-голямата част от населението, особено мъжкото?

В Чечня са съществували стотици нелегални нефтопреработващи предприятия, принадлежащи на неголяма група хора. В тези предприятия са работели десетки хиляди работници от местното население. При опитите да се въведе ред тези хора се оказват безработни, и следователно техните семейства – без средства за съществуване. Тази категория от населението е застанала на страната на бунтовниците, фактически защитавайки своето работно място и макар и минималното, но все пак – благосъстояние на своето семейство. Освен това, както е известно, те не воюват безплатно, а получават за участието си във военните действия немалко, в сравнение в помощите при безработица, възнаграждение. Следователно за по-голямата част от редовите бойци участието в бандитските формирования е също такава работа, както тази на милиционера или офицера от руската армия, само че по-високо платена. Затова прекратяването на военните действия е считано от много редови бойци за неперспективно по отношение благосъстоянието на семействата им.

По какъв начин е възможна ликвидацията на безработицата в Чечня, ако ние не сме успели да я ликвидираме напълно в нито един, дори и най-благополучен район? Да предположим, че Правителството, след като отпусне на Чечня колосални средства, започне да строи там всевъзможни предприятия за да обезпечи работа за всеки желаещ. Но при това ще възникне още един проблем – размерът на работната заплата. Ако тя се повиши специално за чеченското население, то тогава заради Чечня ще работи цяла Русия, нали парите в такъв случай могат да бъдат взети само от данькоплатците. Но и в този случай по-голямата им част ще попадне не където трябва, тъй като досега проблемът за достигането на заделените средства до нуждаещите се все още не е решен. В крайна

сметка ще се получи същото, но при многократно завишени разходи. Чеченската република е благоприятен за селскостопанско производство регион.

Хайде да си представим, че в нашата страна вече действа закон за земите за родови имения. Да си представим, че руската държава охранява родовите имения от всякакви посегателства. Чеченското семейство получава свое родово имение, където цялата произведена продукция се явява негова изключителна собственост и ще бъде собственост на бъдещите поколения, осигурявайки им безбедно съществуване и живот не под бомбите, а в прекрасно кътче, устроено от тях късче своя Родина. Убеден съм че такова семейство няма да се противопоставя на държавата, осигурила му такава възможност, то ще защитава такава държава с по – голямо усърдие, отколкото сега ѝ противостои. То ще защитава такава държава с такова отчаяние, с каквото би защитавало своето родово гнездо. То ще пресича всякакви опити на подстрекателите за отделяне от такава държава, всякакви опити за расова дискриминация.

Убеден съм, че при достатъчно мащабна акция за организиране на подобни селища на територията на Чечня, дори само като експеримент, горещата точка, наречена Чечня ще се превърне в един от най-благонадеждните райони на Русия, ще стане един от значимите духовни центрове на земята. Всичко ще се обърне на сто и осемдесет градуса. Когато Анастасия говореше за факторите, с помощта на които може да се ликвидира престъпността, на мен също ми беше трудно веднага да повярвам на думите ѝ. Но животът след това неотклонно потвърждаваше нейната правота. А що се отнася до Чеченската република...

На читателската конференция в град Геленджик дойдоха повече от хиляда човека от различни райони на Русия и страните от ОНД. Най-много ме поразиха, че там присъстваше делегация от Чечня. Специално никой никого не беше канил. Чеченците бяха дошли сами. С някои от тях аз говорих след това отделно.

Сега ние говорим за Чечня, но няма в други точки на нашата страна няма престъпност? Има я и то във всичките ѝ проявления. Една от причините пораждащи престъпност е безработицата, ситуацията не позволяваща на излезлия от затвора човек да се устрои в нашето общество. Проектът на Анастасия е способен да реши и този проблем.

Въпрос: Ако в Русия на всеки желаещ се даде по хектар земя, то земята за всички няма да стигне. И няма да стигне точно за новото, сега раждащо се поколение.

Отговор: Понастоящем по-остро стои въпросът за това, че няма кой

да обработва земята. Имам предвид не само неплодородните или пустеещи земи, но и орната земя. Що се касае до новото поколение, то за съжаление у нас сега умират повече руснаци отколкото се раждат. По данни на Държавната статистика населението на Русия ежегодно намалява със 750 000 човека, проблемът сега е в това, дали ново поколение изобщо ще се появи.

Първоначално и аз имах илюзорната представа, че семейство или един човек, живеещ да речем в пететажен блок, заема по-малко земя, от човек имащ частна къща с участък земя към нея. Оказа се, че съвсем не е така. Всеки човек, на който и етаж да живее, ежедневно употребява храна, всичко това, което расте по земята. За да му се достави всичко това растящо се използват пътища, коли, складове и магазини, и всички те се разполагат също на земя. Следователно, на всеки човек неговият участък земя му служи ежеминутно. Служи му независимо от това дали човекът го е захвърлил или не мисли за него.

Разбира се, аз не можах да отговоря веднага на поставения въпрос, опирайки се на конкретни цифри, но по-късно намерих тези цифри и сега мога да ги приведа в тази книга.

Земята на Русия: Общата площ на Руската федерация е 1709,8 милиона хектара. За селскостопанско производство могат да се използват само 667,7 милиона хектара. Според състоянието към началото на 1996г. общата площ на селскостопанските имоти е била 222 милиона хектара или 13% от общите земеделски ресурси на страната, в това число и пасбищата-130,2 милиона хектара(7,6%).

Населението на Руската федерация за текущата година е 147 милиона човека. Проблеми с отдаването на хектар земя на всяко желаещо семейство, както показват цифрите не съществува. Освен това, проблемът всъщност е друг – населението на нашата държава катастрофално намалява. И ето какви прогнози изнасят аналитиците за бъдещето: обобщени характеристики за населението на Русия през 2000–2045 г.(прогнозата е направена въз основа на съществуващите тенденции) – количество на децата до 15 г ще намалее два пъти, а възрастните хора ще бъдат един път и половина повече. Възпроизводителният потенциал на населението ще бъде практически изчерпан.

И още един проблем – качеството на орните земи на нашата държава.

На големи площи се извършва разрушаване на почвеният слой. Специалистите считат, че тези процеси са придобили регионален и междурегионален мащаб. В състава на селскостопанските имоти на Русия

подложените на ерозия и застрашените от ерозия територии са 117 милиона хектара(или 63 %). За последните 50 г. скоростта на ерозионните процеси е нараснала 30 пъти, и особено бързо от началото на деветдесетте години. По оценка на експерти на ООН нашата страна се намира в десетката на световните лидери по темпове на разпространение на ерозията, и към 2002 г. от нея ще бъдат обхванати до 75% от селскостопанските имоти. Могат да се приведат и по-подробни статистически данни за земята на нашата държава, и те са печални. Аз ще ги поместя в края на настоящата книга.

Сега, след като се запознах с приведените по-горе цифри, аз мога уверено да кажа:проектът на Анастасия е способен да спре извършващата се вакханалия с поземлените ресурси на нашата държава. За днешния ден той се явява единствено ефективен и реално изпълним. Той предвижда възстановяване на плодородието на земята за сметка на естествените природни процеси. Той не изисква допълнителни държавни капиталовложения, като при това решава проблемите на екологията, бежанците и безработицата, отменя проблемите, които ние със своето днешно отношение към земята подготвяме за своите деца.

Може и да съществува в природата по-ефективен и реално изпълним проект, но тогава нека някой го публикува. Засега определените структури само изискват много пари за възстановяване на селскостопанската продукция по старите способности. Исканите пари държава ни ги няма. Но най-печалното е, че ако ги намерят с помощта, да кажем, на чуждестранни кредити, ще започнат да тъпчат земята с химически торове, още повече изгаряйки почвата, тъй като достатъчно количество естествени торове у нас няма.

Парите после ще трябва да връщаме с лихвите, положението със земята ще се влоши още повече, я проблемът ще легне на плещите на подрастващото поколение. Аз ще положа всички усилия за да отстоя проекта на Анастасия. Разбира се отшелницата от тайгата не е авторитет за повечето чиновници, а аз не съм аграрен специалист, и на мен ще ми е трудно да доказвам на мъдруващите политици неговата ефективност, но въпреки това ще действам със всички достъпни ми средства.

Ще бъда благодарен и на тези читатели, които разбират хитро скроените държавни механизми, и ще могат на по-професионален език да обяснят на отговорните държавни мъже ефективността на проекта на Анастасия. Може би тази книга ще попадне и в структурите на властта, способни да решат подобни задачи, затова аз още веднъж се обръщам към тях със заявление от името на всички желаещи. Не зная колко са

желаещите, но съм убеден че те ще бъдат милиони, и от тяхно име се обръщам с молба.

Да се реши земеделският въпрос на законодателно ниво и безплатно да се отпусне на всяко желаещо семейство от нашата държава по един хектар земя. Да се даде възможност на всяко желаещо семейство да си изгради свое родово имение, да го облагороди и с любов да се грижи за своето късче Родина, тогава и голямата Родина ще бъде красива и щастлива, та нали тя се състои от малки късчета.

Въпрос: в много райони на нашата страна има сложна екологична обстановка. Може да се каже, че към днешния ден тя е катастрофална. Не е ли по-добре първо да се направят усилия за подобряване на екологичната ситуация като цяло, както с това се занимават множество екологически организации, а после вече да се занимаваме с индивидуалните имения?

Отговор: Вие сами казвате, че от екологическата ситуация са загрижени много организации, но тя се влошава. Но означава ли това, че едната загриженост тук не е достатъчна, щом тя се влошава и даже става катастрофална? Хайде да си представим прекрасна градина и дървета, растящи дори само в едно имение. Само едно райско кътче. С размер един хектар. Това разбира се е недостатъчно за глобално изменение на екологията на страната и на планетата. Но тогава хайде да си представим милион такива кътчета и ще видим цялата земя като цъфтяща райска градина. А да започне всеки трябва сам, като устрои своето ъгълче. Може би тогава ще можем да преинем от всеобща загриженост към всеобщи конкретни действия.

Въпрос: Вие смятате, че безработно семейство ще може да стане богато с помощта на един хектар собствена земя. Ако смятате така, то защо тогава бездейства днешното село? В селата хората имат земя, но гладуват.

Отговор: Нека заедно помислим върху този феномен, но предварително добавям към поставения още няколко въпроса.

Защо милиони хора говорят, че 4–5 стотин квадрата земя дадени им като дачен участък, съществено ги подпомагат в материален план, съществено са подобрили рационалното им хранене, а хората в селата, имащи по 15–25-стотици квадратни метра казват: „Ние гладуваме, мизеруваме“?

Защо? Не зависи ли нашето благосъстояние и от нивото на осъзнатост? Мнозинството от селското население счита, че да се живее добре може само в градовете, и младежта напуска селата. Мисля, че виновна

за това явление е и доскорошната ни пропаганда. Нека си спомним възторжените статии в пресата през петдесетте, шестдесетте години: кои са героите? Миньори, дървосекачи, шлосери, летци, моряци...

Даже на картините с градски пейзажи художниците рисуваха димящите комини на индустриалните гиганти. Снизходително се споменава и колхозника, но като отрицателен показват човека, занимаващ се повече със земята на своя участък. Даже са правени опити да се построят в селска местност блокове от типа на градските, като с това са лишавали хората от личните им дворове, заставяли са ги да работят само на така наречената обществена земя. Всичко е както в индийският Ауровил – можеш да живееш и работиш на земята, но все едно, земята твоя няма да бъде – именно това води до плачевни резултати.

За всеобщата бедност в съвременното село, както и на мнозинството от населението, се говори непрекъснато и от политиците, и от средствата за масова информация. Говори се толкова много, че се извършва някакво мащабно внушение – селският жител може да бъде само беден. Почти не се дават примери за това, че благосъстоянието в много неща зависи и от теб самия. На някого е изгодно да тълкува ситуацията по следния начин: „Не се надявай на себе си, само аз ще те направя щастлив.“ Така говорят лидерите на множество духовни обединения, множество политици, събирайки за себе си електорат. Който иска да бъде беден и посредствен-да им вярва. Аз искам да говоря за това: не как да станем бедни, а как да станем богати. На въпроса можем ли да живеем без грижи, имайки свое парче земя, аз отговарям – може! И пример конкретен ще приведа.

През 1999 г. един мой познат московски предприемач, прочел „Анастасия“, ме покани на гости. Заинтригува ме като каза, че ще сложи маса, почти такава, каквато направи Анастасия в тайгата. Когато отидох при него, масата беше още празна. Ние седяхме, разговаряхме, и Андрей-така се наричаше предприемача – поглеждаше часовника си, извинявайки се, че някой още се бавел.

Скоро дойде шофьорът му с две големи кошници. На масата се появиха домати, краставици, хляб и много други неща. Стаята се напълни в привлекателни аромати, а жените за няколко минути наредиха прекрасна маса. Не пепси-кола пихме, а великолепен, ароматен руски квас. Не френски коняк пихме, а домашно вино, овкусено с някакви треви. Доматите и краставиците не бяха така прекрасни както в тайгата, но бяха много по-вкусни от тези, които се продават в супермаркетите и дори на колхозните пазари. „Откъде имаш всичко това?“ – недоумяващо питах

аз и узнах от него следното:

Веднъж като се връщали в Москва от Резан, шофьорът на Андрей спрял джипа до неголям крайпътен пазар. Купили литров буркан солени краставички и буркан домати. Спрели край малко кафене и решили да обядват. Отворили купените буркани и ги опитали. След обеди Андрей казал на шофьора си да обърне и да кара в обратната на Москва посока, към крайпътния пазар. Той изкупил от възрастната жена, всичко, което имала, и ѝ предложил да я закара до тях с джипа. Жената живеела сама в много стара къщичка с малка оградка. Имота ѝ се намирал в малко селце на петнадесет километра от пътя. Предприемчивият ум на Андрей бързо сработил, и по-нататък станало така...

Андрей купил къща в селото, в края на гората, с два декара земя, на 120 км от Москва в екологично чиста зона. Регистрирал къщата на името на тази жена, сложил пред нея документите и договор, според който той се задължавал да ѝ плаща ежемесечно по 300 щатски долара, а жената на свой ред, трябвало да дава отгледаната в градината продукция на неговото семейство, с изключение на тази, с която сама ще се храни. Жената се наричала Надежда Ивановна, и била на 62 г. И нито много разбирала, нито много вярвала на хартийки. Тогава Андрей я завел в селската община и помолил председателя да ѝ прочете и да ѝ обясни законността на документа. Председателят се запознал с книгата и казал на жената: „А какво губиш Ивановна, твоята развалина никой няма да ти вземе. Ако не ти хареса, винаги можеш да се върнеш.“ Надежда Ивановна, в края на краищата се съгласила.

Сега тя вече трета година живее в хубава къща. Андрей наел работници, които направили отопление и автономно котелно, изкопали и оборудвали мазе. Оградили стопанството с ограда, купили всякакъв необходим инвентар, купили коза, кокошки и много други неща необходими за стопанството.

При Надежда Ивановна дошла да живее нейната дъщеря с малката внучка. Андрей, след като прочел това, което казваше Анастасия за отглеждането на зеленчуци, отглежда разсада сам, но семена взема само от Надежда Ивановна. Баштата на Андрей, бивш директор на ресторант, а сега пенсионер, през лятото откарва разсада и с удоволствие помага на жените в стопанството. Надежда Ивановна, заедно с дъщеря си получили жилище и работа. Семейството на Андрей – той, жена му и двете деца – си осигурили за цяло лято пресни, действително екологично чисти зеленчуци, плодове, а през зимата – великолепни туршии, и за цяла година, при необходимост – лечебни треви.

Някой може да реши че приведенният от мен пример е изключение. Нищо подобно! Още преди десет години, докато още бях Президент на Междурегионалната асоциация на предприемачите от Сибир, много предприемачи членуващи в нея се стараеха да организират по подобен начин помощни стопанства, кой за фирмата си, кой само за семейството си. Сега можете да прочетете във вестниците обяви, в които се предлагат подобни услуги. Но има едно „но“ – много е трудно да се намери човек, способен да работи, а по-точно умееш да прави това, което прави Надежда Ивановна. А щом е трудно да се намери, тогава нека си спомним сами как трябва да се отнасяме към земята. Хайде да обменяме опит как да станем богати и щастливи на своята земя, а не как да бъдем бедни.

Въпрос: Владимир Николаевич, аз съм предприемач, на мен също ми е известно, че много състоятелни хора ползват услугите на селски жители, способни грамотно да отглеждат и запазват селскостопанската продукция, която действително превъзхожда по вкусови качества произведената в големите стопанства. Но при масово производство, търсенето ще намалее, и от какво тогава ще съществува семейството, имашо доход само от своя хектар земя, ако отгледаните домати и краставици се окажат ненужни никому?

Отговор: На земята растат не само домати и краставици, но и много друго. Обаче ако дори половината от руските семейства да се сдобие със свои имения, те не ще могат да удовлетворят в близките двадесет-тридесет години търсенето на тяхната продукция, тъй като тя ще е нужна не само на русите, но и на много, особено богатите чужди страни. Работата е там, че селскостопанските производители от повечето страни така са се увлекли от селекциите, химическата обработка на растенията, че направо са унищожили техния първоначален вид, имам предвид не външния им вид, а цялата пълнота на съдържащото се в тях. И ако говорим за краставиците и доматиите, то от този пример всеки може да се убеди самостоятелно в следното. Влезте в среден или по-добре в голям супермаркет, те сега не са рядкост в големите градове. На полиците ще видите много красиви вносни домати и краставици. Цената им започва от 30 рубли за килограм. Те са еднакви по големина, красиви, даже понякога заедно със зелено клонче се продават. Но нямат аромат и са безвкусни. Това са мутанти. Това е илюзия, макет, външно напомнящ на това, което трябва да бъде. С такива мутанти се храни днес по-голямата част от света. Това не е мое откритие, от това са обезпокоени хората от много страни на Запада, които ние смятаме за високо развити.

Например в Германия има решение: да се указва на етикетите в магазините, че зеленчуците са произведени с използването на определени добавки, – и тези хора, които са по-състоятелни избягват да ги купуват. Продукцията, отгледана в екологично чисти райони с използване на ограничено количество химически торове, струва на запад значително по-скъпо. Само че съществуващата на запад фермерска система за обезпечаване на селското стопанство не позволява да се отглежда напълно екологично чиста продукция. Западният фермер е принуден да използва труда на наемни работници, и всевъзможна техника, и химически торове, и химикали, унищожавачи плевелите.

Той се стреми да получи по-голяма печалба. Да предположим, че някой от западните фермери, а такива вече има, поиска да отгледа екологично чиста продукция, че и по начина който казваше Анастасия. Ако си спомняте, тя говореше за това, че не бива да се унищожават всички плевели, тъй като имат своя функция. Но да предположим все пак, че някой фермер поиска поне за семейството си и познатите да отгледа такава продукция. Пред него ще застане трудно решим проблем – семената. Селекцията е свършила своята работа – първоначални видове не са останали на Запад. И в Русия са много малко. Особено след като разрешиха продажби от вносният семенен фонд. Ако се използват семената от собствения участък, зеленчуците постепенно ще се стремят да възстановят своите първоначални свойства, да вземат от земята всичко, необходимо за човека, но за пълното им възстановяване ще са нужни десетилетия. В Русия, благодарение може би тъкмо на бедността и на множеството помощни стопанства, много хора използват своите семена, и в това е тяхното преимущество и скоро то ще се върне стократно и в материалния план.

Ние говорим за семената. За необходимостта да се отглежда селскостопанска продукция в екологично чистите зони, без използване на химически торове – всичко това е правилно, за това се говори в различни страни на света, но само се говори: достатъчни количества вкусна и здрава продукция не достига, и на първо място във високо развитите страни. Но и това не е всичко. Преработката! Консервирането!

При всички усилия на нашия технократски свят, технически високооборудваните комбинати не могат да произведат такива солени домати, краставици, зеле, които да превъзхождат по вкусови качества онези, които правят много руски баби. В какво е тайната? Покрай множеството премъдрости, малцина знаят, че трябва да минат не повече от петнадесет минути от момента на откъсването на домата или краставицата от

лехата, където растат, до тяхното консервиране. Колкото по-малък е този период, толкова по-добре. Тогава се съхранява чудесният аромат, ефирите, аурата. Същото е и с подправките.

Огромно значение има водата. Е, какво хубаво бихме могли да получим, като използваме хлорирана мъртва вода? Ние я варим, обработваме бурканите с пара, но има и хора, които вземат изворна вода, добавят в нея, освен другото и червени боровинки и... Искате ли да опитате? Вземете изворна вода, сложете в нея една трета червени боровинки, и ще пиете с удоволствие тази вода, дори след година.

Решително се отличават към по-добро приготвените ръчно от много руснаци консервирани за зимата зеленчуци и плодове. За това, че те превъзхождат по вкусови качества продукцията дори на най-известните в света фирми, всеки от вас може да убеди сам, като сравни едното с другото. Сега нека си представим, че живеещо в своето имение семейство е „затворило“ в хиляди литрови буркани домати и краставици. Получила се е първокласна, превъзхождаща по много параметри продукция. Продукция, на която по вкусови качества и екологическа чистота няма равна в света. Продукция, което ще поискат да имат на масата си много хора от различни страни на света, и милиардерът от Америка, и почиващите в курортите на Кипър туристи. И на етикетите върху бурканите ще бъде обозначено: „От имението на Иванов“, „От имението на Петров“, „От имението на Сидоров“.

Разбира се, за предприемача не е интересно да се занимава с продажбата само на хиляда буркана. Но ако в селището има, да кажем, 300 семейства, то те ще приготвят 300 хиляди буркана, а това е вече интересен бизнес дори за крупна фирма. Предполагам, че първоначалната цена на един буркан ще бъде както и сега в супермаркетите, в рамките на един долар, но когато ги опитат, цената ще вдигне, може би десетки пъти.

Пресните краставици и домати аз споменах само за пример. Има още много неща, които могат да се произвеждат в едно имение, например: вино, ликьори, настойки от горски плодове и много друго. „Букетът“ всеки ще съставя сам, достигайки все по-голямо съвършенство. И никакви супер скъпи елитни вина няма да могат да се сравняват с него. В света няма такава суровина за виното, което може да се получи в Русия. При това вино може да се приготвя и по древни рецепти, с използване на треви, могат да се правят лечебни, витаминизирани вина.

Анастасия казва, че скоро за най-модерна в света ще се смята руската рубашка с ръчна бродерия. Може да се мисли и в тази посока. И

дребни дървени предмети, украсени с ръчна дърворезба ще могат да се изработват в именията през зимата. Изобщо, има една народна мъдрост: „Искаш ли да бъдеш щастлив – бъди!“ . Главното е да не се програмираме за бедност. А да се настройваме за богатство. Да мислим по-рационално за това, как да станем състоятелни, да не си внушаваме, че не е възможно да станем такива...

Въпрос: Анастасия твърди, че за младоженците е много по-лесно да съхранят любовта в условията на такова имение, каквото описвате вие, отколкото в обикновен апартамент. Кажете, моля ви, говорили ли сте за това с учени-психолози, занимаващи се с проблемите на семейството, а ако е така, какво казват те на тази тема, как може да стане това?

Отговор: С учени за това не съм говорил. По какъв начин ще се запазва любовта не ме интересува. Главното е да се запазва. А че това ще стане, вие сами вероятно можете да се убедите, като запитате себе си. Помислете, къде бихте искали да живеят вашите син или дъщеря: в апартамент, подобен на каменен чувал, или в къща, заобиколена от прекрасна градина?

Помислете, с какво искате да нахраните дъщеря си, сина или внуците си: с консервирани продукти или с пресни и екологично чисти? И в края на краищата бихте ли искали да видите своите деца здрави или живеещи от лекарства. Задайте въпрос на някоя млада жена: при еднакво отношение към двама мъже, за кого би предпочела да се омъжи – за устроилият своя бит, своето бъдещо родово гнездо в панелен апартамент или в къща с прекрасна градина? Мисля че повечето ще изберат втория.

Забележка: Възраждането на всяка страна може да започне само с нейното духовно развитие. Това разбраха и започнаха да говорят за духовността и някои членове на нашето Правителство и Президентът. Анастасия се оценява от повечето читатели като високо духовна личност, живееща по законите на Твореца-Бог. Тя говори за духовни ценности, а вие водите хората към частното, призовавате ги да се занимават с бизнес на своя собствен участък. С това вие отдалечавате хората от духовността.

Отговор: В крайна сметка смятам, че никой и никога не ще може да отклони човечеството от истинските ценности. Добре е, че съвременните управници говорят за духовността. Изказванията на Анастасия отначало не са ми винаги ясни, но впоследствие те винаги преливат в конкретното. Конкретното на мен ми е по-ясно от философските размишления, ето затова и говоря за конкретни неща, смятам ги за много важни и в духовен план. Вероятно в света съществуват не малко разбираня за

духовността и за Бога.

След общуването с Анастасия и осмислянето на случилото се, такива се оформиха и в мен. За мен Бог – това е личност. Личност добра, умна, жизнестойка. Личност стремяща се към щастливото битие на хората – своите деца, на всички и на всеки човек поотделно. Отец, любящ и вълнуващ се за всекиго. Предоставил на всеки човек пълната свобода на избор. Бог е най-мъдра личност, стремяща се във всеки миг да прави само добро за своите деца. И изгрява всеки ден Неговото слънце, растат трева и цветя. Растат дървета, плуват облаци, ромоли вода, във всеки момент готова да утоли жаждата на всеки човек.

И аз не вярвам, и за нищо на света няма да повярвам, че нашият мъдр Отец може да смята за достижение на духовността само непрекъснатите разговори за нея без конкретни действия.

От момента на падането на така наречената желязна завеса, в нашата страна нахлуха пълчища от всевъзможни уж духовни проповедници, че доморасли се появиха не малко.

И всички се опитват да ни казват какво иска от нас Отецът. Едни говорят как трябва да ядем, други ни учат с какви думи е по-добре да се обръщаме към Бог, трети, например кришнаитите, твърдят, че трябва да скачаме и да произнасяме мантри от сутрин до вечер. А за мен това са просто бълнувания. Убеден съм, че по-голяма болка за Бог не може да се измисли, от тези кълчения, подскоци и вой. Всеки любящ родител се стреми към това, неговият син или дъщеря да продължат бащиното дело, да вземат участие в съвместно с него сътворение. Преките творения на Бог са около нас. И какво може да бъде по-висша проява на любов към Бога, от грижливото отношение към него, от уреждането на собствения живот, собствения бит и бита на децата ни с помощта на тези Божествени творения?

Нито страната като цяло, нито всеки един от нас поотделно не сме станали по-щастливи от всевъзможните кълчения и медитации. Не сме станали по-щастливи затова, че именно те ни отдалечават от истината, от Бога. Отдалечават ни усилено, неуморно, подхвърляйки все нови и нови варианти на кълченията уж за истина. Ученията идват и си отиват. Някои от тях съществуват столетия, после предизвикват само смях, други се появяват за по няколко години и изчезват безследно, като дим. Само боклук, мръсотия и разбити човешки съдби след тях ни се налага да съзерцаваме.

На въпроса: защо сме принудени да слушаме постоянно разни слова за Бога от всевъзможни проповедници, защо не ни говори Бог със

свои слова? – Анастасия отговори: „Слова? Толкова много думи със смисъл различен има у земните народи. Толкова много различни езици и наречия. И има един език на Божествените възвания. И той е изтъкан от шумолене на листа, от песните на птици и вълни. Езикът Божи има цвят и аромат. С този език на всеки на молбата Бог дава отговор.“

Бог говори с нас във всеки миг, но дали не от своя духовен мързел ние не го чуваме? Ето сега ще изпея мантра, ще поскачам, и ще се посипе от небето манна небесна, и ще ме ощастливи, и ще ме направи над всички други избраник. Раз – и готово! А тук трябва с години да устройваш своя рай, да чакаш докато порастат дърветата, раждащи плод, да пораснат цветята... Но, като не правим това, ние не само отхвърляме Бог, но и го оскърбяваме. Унижаваме го със своето глаголъване и кълчене.

Може да не се слуша Анастасия и още по-малко мен. Но, в края на краищата, влезте в пролетна градина или гора, и мълчаливо се заслушайте в сърцето си. Сърцата на мнозина непременно ще чуят гласът на Отеца, който по думите на Анастасия на въпроса: „Какво може да направи Той, Бог, когато на земята преобладава енергията на разрушението, когато на себе си в угода тълкувайки Го, хората замислят да подчинят на себе си другите?“ – е отговорил: „Ще се издигна със зората на настъпващ ден. И слънчевият лъч творенията всички на земята без изключение погалвайки, ще помогне на дъщерите мои и на синовете да разберат, че всеки може сам с Душата своя, да разговаря с моята Душа.“ Той е вярвал и вярва в нас, твърдейки: „Многообразието на причините към улица задънена повеждащи, към никъде, главно препятствие ще има – преграда то ще бъде на всичко, що лъжа донася. Стремеж към осъзнаване на истината има у моите дъщери и синове. Лъжата свои рамки има винаги, но безгранична истината е – и като осъзнатост само тя в Душата на моите синове и дъщери ще съществува.“

И нека всеки да не щади труда си да извади от своята Душа осъзнатостта си на син Божи, а не на роба или малоумния, подскачащ под звънчета биоробот.

Колко още може да се иска от Отеца: дай, поднеси, освободи? Не е ли време самите ние нещо да направим за своя Отец? И какво би могло да бъде приятно Нему, да му донесе радост? Анастасия, отговаряйки на подобен въпрос, каза нещо простичко, с което може да се проверят множеството духовни обединения и направления. Тя каза: „Когато се разтревожи твоята Душа от твърдения излизаци от устни нечии и уж от името на Отца, ти обърни внимание на това, как сам проповедникът

живее, след туй си представи какъв светът ще бъде, ако всички почнат като него да живеят?“ С помощта на този прост тест могат много неща да се проверят. Аз се опитах да си представя, какво ще стане с човечеството, ако всички хора до един започнат от сутрин до вечер да пеят мантри, както правят кришнаитите, и се получи направо края на света. Сега си представете, че всеки човек на земята отгледа своя градина, тогава разбира се, в цъфтяща райска градина ще се превърне и цялата земя.

Аз съм предприемач, дори и засега да съм бивш, но все пак съм предприемач, и на мен разбира се ми е по-близо конкретното, и може би заради това смятам: за духовен може да бъде смятан човек, способен да предприема действия, угодни на земята, на неговото семейство, на неговите родители, а значи и на Бог. Ако наричащият себе си духовен не може да направи щастлив сам себе си, своята любима, своето семейство, своите деца, то това е лъжедуховност.

Въпрос: Анастасия говори за качествено новото възпитание на децата, за новото училище. Дали то е възможно само в обрисуваното от нея селище или и в големите съвременни градове също? Какво казва за това Щетинин? Още в първата книга са приведени думите на Анастасия за това, че за нея възпитанието на децата е главното и винаги се стреми да говори за възпитанието, но вие постоянно заобикаляте този въпрос, той почти не се разглежда във вашите книги, защо?

Отговор: Михаил Петрович Щетинин е организирането на своето училище-интернат в гората. Щом започне изграждането на първото ново селище, състоящо се от родови имения, ще трябва да помолим Михаил Петрович да разработи специална програма за бъдещото училище. И аз ще го моля, ако не сам да преподава в него, то да насочи своите най-добри ученици, да подбере съответните учители измежду днес работещите.

Организирането на подобно училище в днешните градове смятам за невъзможно. Нека сами, без Анастасия си спомним нашите училищни години. В училище говорят едно. На улицата – друго, в семейството – трето. Докато осмислиш къде е истината, докато се опитваш да получиш цялостна представа за света, гледаш – половина живот – отминал. Мисля, че трябва да се постареем да започнем да се учим самите ние да живеем нормално, преди да възпитаваме за това децата си. А устроилите за себе си достойно човешко съществуване ще се грижат за децата заедно с училището, действайки единно, допълвайки се един друг.

Анастасия действително често говори за възпитанието на детето, но това която тя казва, не прилича на някоя разделена по дни, часове и

минути система. Често нейните изказвания изобщо не са много ясни. Например тя казва, че възпитанието на детето трябва да започне с възпитание на самия себе си, с устройването на собственото щастливо битие, със собствените опити да се докоснем до мислите на Бог. Един от главните елементи на възпитанието според нея е точно прекрасното родово име.

ЖИТЕЙСКА ФИЛОСОФИЯ

На гости у този човек бях три пъти. Той живее в престижен вилен район в Подмосковието. Неговите двама синове, заемащи доста високи постове в държавните структури, са построили за своя престарял баща голяма двуетажна къща, наели са домашна помощница да се грижи за къщата и за бащата. Навестяват баща си в най-добрия случай за рождения му ден.

Той се казва Николай Фьодорович, вече е на осемдесет години. Краката му са болни, и затова повечето време прекарва в своето вносно кресло-количка. Половината от първия етаж, обзаведен в най-добър европейски стил е заета от неговата библиотека с голямо количество книги на различни езици. Книги, основно на философски теми, скъпи издания. Николай Фьодорович, до излизането си в пенсия е преподавал философия в престижен Московски университет, имал е високи научни степени. Когато остарял, се заселил във вилата и почти цялото си време прекарвал в своята библиотека като четял и размишлявал.

Запознах се с него благодарение на настойчивостта на неговата домашна помощница – Галина, която дойде на една от моите читателски конференции. Сега съм ѝ благодарен за това запознанство.

Николай Фьодорович беше прочел книжките за Анастасия и с него беше интересно да се разговаря. Независимо от научните си степени, този стар човек можеше с прост и разбираем език да обясни не винаги ясното в изказванията на Анастасия или да открие в тях нови измерения.

След излизането на третата книжка „Пространството на любовта“, секретариатът на Фонда ми предаде няколко писма, в които различни ръководители на някакви духовни обединения в много агресивна форма се изказваха по адрес на Анастасия. Наричаха я глупачка, негодница, а един от тях беше написал дълго писмо пълно с нецензурни думи.

Не можех да разбера: защо Анастасия изведнъж започна да предизвиква направо агресия у някои ръководители на духовни обединения – и препратих няколко такива писма до Николай Фьодорович, за да ми каже мнението си. След два месеца, след като ме откри в хотела, се появи неговата домашна помощница Галина и развълнувано и настоятелно започна да ме моли, незабавно да отида при Николай Фьодорович, да поговоря с него, защото започнала да се безпокои за здравето му. Трудно беше да се устои пред натиска на Галина.

Домашната помощница на Николай Фьодорович е жена с едро и пишно телосложение, не дебела, а просто едра и физически силна руска жена на около четиридесет – четиридесет и пет години. Цял живот живяла в някакво украинско село, работила като трактористка, шофьор, животновъдка. Добре готви, познава тревите и е много внимателна. Когато се вълнува говори с ясно изразен украински акцент.

Не знам откъде са я намерили синовете на Николай Фьодорович и я поставили като бавачка край баща си, но беше странно да се гледа, как интелigentният стар професор по философия общува с необразованата селска жена. Галина живееше в една от стаите на неговата вила. Добре би било да се занимава само с домашната си работа, тя добре се справяше с нея, но освен това на нея ѝ беше нужно непременно да слуша за какво си говорим ние с Николай Фьодорович. Тя задължително си намираще някаква работа около нас, праха започваше да бърше, че и коментираше на глас, сякаш за себе си, чутото.

Този път Галина дойде да ме вземе с „Нива“, която бяха купили синовете на Николай Фьодорович, за да може тя да ходи когато е нужно до града за продукти, за треви в гората и за лекарствата на техния баща. Отложих ангажиментите си и заминах с нея. Докато пътувахме из Москва, Галина мълчеше, защото караше напрегнато колата, даже капчици пот избиха по челото ѝ докато стигнем околния път. Като излезе на познато трасе, Галина каза: „Ох, измъкнахме се“. По-нататък започна да кара по-спокойно и започна бързо да разказва за своите тревоги, като смесваше украинската и руската реч.

– Такъв спокоен човек беше. В количката си по цели дни седеше спокойно човекът, книжки четеше, мислеше. Аз сутрин каша от грис или овесена ще му сваря, ще го нахраня и можех спокойно да отида на пазар, или в гората да събера тревички, лечебни за здравето. Със спокойна душа можех да замина, знаех, че той в своята количка ще седи, мисълта си да мисли или книжка да си чете. Сега всичко различно стана. Донесох му писмата, които ти му изпрати. Той ги прочете. Само два дни минаха след като ги прочете и ми казва: „Ето ви пари, Галина, идете, книжките за Анастасия да купите, после идете на пазар и не бързайте да се връщате в къщи. Останете на пазара и наблюдавайте хората. Като видите тъжен човек или с болка, подарете му книжка.“ Така и направих веднъж, два пъти, а той не се успокоява. „Вие не бързайте с обедата Галина Никифоровна, – казва. – Ще се оправя аз сам, ако поискам да ям.“ Но аз все пак успях до обед.

Тези дни се върнах от пазара, отидох в книжната му стая да му дам

отвара да пие... Шо да видя, количката празна, а той на килима ничком лежи. Аз хукнах към телефона, хванах слушалката да извикам лекаря, както синовете ми наредиха. Номер някакъв ми дадоха специален, не като другите. Аз го набрах. „Помогнете“, – викам в слушалката. А той вдигна глава от килима и ми каза: „Отменете повикването, Галина Никифоровна, всичко ми е наред, занимавам се с физически упражнения, надигам се от пода.“ Скочих аз към него, веднага го вдигнах от пода, на количката го сложих. Как ще стане сам от пода, като краката му са болни. „Какви са тези упражнения,-казвам му, – когато лежи човек без да мърда на пода?“ А той ми отговаря: „Ами че аз вече бях свършил упражненията и просто си почивах. Напрасно се безпокоите.“

На другия ден пак се смъкнал от количката си за своите упражнения. Тогава му купих гирички, не гирички, ами еспандер май се наричаше. С дръжки и ластици – ако искаш един ластик закрепяш, за да ти е по-леко да правиш упражнения, ако искаш-четири, когато се появи повече сила. Значи купих му аз еспандер, а той въпреки това все намира да става от количката си, направо като дете неразумно, та нали сърцето му вече не младо. А като не е младо, то не бива изведнъж с нещо тежко да се занимаваш, по малко трябва, по трошичка. А той е като дете неразумен. Скоро ще станат пет години откакто работя при него, а такова не се е случвало никога. И сама не знам какво ми става на душата. Поговори с него, кажи му по – полека да се занимава със своите упражнения, щом толкова му харесва. Кажи му по трошичка...

Когато влязох в просторния кабинет на Николай Фьодорович там гореше камината. Старият професор по философия седеше, не както обикновено в своето кресло-количка, а зад голямо бюро и пишеше и чертаеше нещо. Даже външния му вид говореше за станалите в него промени. Той беше облечен не както обикновено с халат, а с риза и вратовръзка. Поздрави се с мен по – темпераментно от обикновено, бързо ми предложи да седна и веднага без предисловия попита „Как е живота“ и продължи да говори. Горещо и темпераментно заговори този път Николай Фьодорович.

– Знаете ли Владимир, какви прекрасни времена идват за земята? Не да умра, а да живея на такава земя ми се иска. Прочетох кореспонденцията с ругатните по адрес на Анастасия. Благодаря Ви, че ми я изпратихте. Много неща разбрах благодарение на това. Отшелницата от тайгата Анастасия наричаха вещица, магьосница, а тя е най-великият воин. Да, да, представете си, Анастасия е най-великият воин на светлите сили. На потомците ни предстои да осъзнаят значимостта и величието ѝ.

Човешкото съзнание, разумът и чувствата в дошлите до нас предания, митове и легенди, не са успели дори да си представят величието на този воин. Вие само не се учудвайте, Владимир, моля ви, не заставайте нащрек както обикновено спрямо Анастасия. Тя е и човек, и жена с цялото, абсолютно цялото човешко естество, с всички женски слабости и достойнства, майчинско предназначение, но едновременно с това тя е и велик воин. Сега! Ще се опитам да се изясня не така хаотично. Цялата работа се заключава във философската концепция. Виждате ли, Владимир, много книги има в моите шкафове. Това са философските трудове на мислители от различни времена и от различни части на света.

Николай Фьодорович показваше с ръка различните книжни рафтове и изброяваше:

– Това са античните риторични, говорещи за живота одушевно тяло на космоса. До тях е това, което е написано за Сократ, самият той не е писал нищо. Ето отдясно – са Лукреций, Плутарх, Марк Аврелий. Малко по-долу на лавиците са петте поеми на Низами Ганджеви. По-нататък – Арани, Декрат, Франклин, Кант, Лаплас, Хегел, Стендал. Всички са се опивали да разберат същността на нещата, да се докоснат до законите на Вселената. За тях Дюран е казал: „Историята на философията е по същество описание на усилията на велики хора да предотвратят социалната дезинтеграция по пътя на осъзнаването на естествените морални санкции, заменящи свръхестествените санкции, които те сами са разрушили.“

Великите мислители, всеки по свой път, са се опитвали да се доближат до понятието за Абсолюта. От техните философски концепции са възниквали и умирали философски течения, подобни на религии. В крайна сметка в нашия живот като преобладаваща концепция се е появила, накратко казано, концепцията за подчинение на някакъв висш разум. Не е важно къде се намира той, в безкрайни вселенски простори или е локализиран в същността на отделната човешка душа. Важно е друго, важно е преобладаването над всички концепции, на тази за подчинението и преклонението. После идват и частностите – подчинението пред учителя, наставника, ритуала. Има ги на тези рафтове и предсказанията на Нострадамус. Всички заедно, те формират философската концепция – човекът е тленен, човекът е порочен и нищожен, той трябва да учи много. Тази концепция именно човърка и унищожава човешката душа. Привърженикът на такава концепция не може да бъде щастлив. Нито един човек на земята не може да бъде щастлив при преобладаването на подобна концепция в човешкото съзнание.

Тя влияе и на философите, и на човека, не докосвал никога философски трудове. Тя влияе на току що роденото дете и на стареца. Тя влияе и на невиделият още светлина зародиш в майчината утроба. Много привърженици на тази концепция живеят днес. Имало ги е в различни времена, и днес техните последователи внушават на човешкото общество тленността и нищожността на човешката същност. Но не! Идват други времена! Като проблясък за мен бяха думите от Бога, които предава Анастасия. Вие сте ги записали Владимир, аз ги помня. Когато Адам попитал Бог:

„Къде е краят на Вселената? Какво ще правя аз, когато го достигна? Когато със себе си запълня всичко и помисленото сътворя?“

И Бог отговорил на своя син, отговорил е на всички нас:

„Мой сине, Вселената сама по себе си е мисъл, от мисълта родила се мечта, частично видима в материята тя е. Когато ти до края приближиш на всичко, начало ново и продължението му, ще ти открие мисълта. От нищото рождение ново и прекрасно ще възникне, Теб, твоите стремления, Душата и мечтата твоя ще отрази със ебе си. Мой сине, ти си безконечен, ти си вечен, в тебе са твоите творещи мечти.“

Велик, всичко обясняващ, обхващащ всичко, философски, точен и лаконичен е този отговор. Той стои по-високо от всичките взети заедно философски определения. Виждате ли, Владимир, има много в моята библиотека, но я няма главната книга, тази, която струва много по-скъпо от всички, някъде напечатани досега философски трудове взети заедно. Тази книга са виждали мнозина, но да я прочете не всекиму е дадено. Езикът на тази книга е невъзможно да бъде научен, но може да бъде почувстван.

– Що за език е това?

– Езикът на Бог, Владимир. Ще ти напомня какво казва Анастасия за него: „Толкова много думи с различен смисъл има у земните народи. Толкова много различни езици и наречия. Но има и език, един за всички. Един за всички е езикът на Божествените възвания. И той е изтъкан от шепот на листа, от пеене на птици и вълни. Божественият език има аромат и цвят. На този език, на всеки на молбата и на молитвата Бога дава отговор молитвен.“ Анастасия чувства и разбира този език, но ние?... Как сме могли векове да не му обръщаме внимание? Логиката! Желязната логика говори за това, че ако Бог е създал Земята, заобикалящата ни жива природа, то тревичките, дърветата, облаците, водата и звездите не са нищо друго, а Неговите материализирани мисли.

Но ние не само не им обръщаме внимание, ние ги тъпчем, чупим,

човъркаме, и при това говорим за вяра. За каква вяра? Кому се кланяме всъщност? „Редица земни правници, храмове каквито и да са издигнали, ще бъдат помнени от своите потомци единствено с това, че мръсотия са оставили. Критерият за всичко е водата“.-така е казала Анастасия. Така може да говори само ней-велик философ, и над това си струва всички да се замислят. Помислете, Владимир, всяка една постройка, била тя и култова, е тленна, както и самата религия. Религиите идват и си отиват, отиват си заедно със своите храмове и философии. Водата съществува от сътворението на света, както и ние. Самите ние, в по-голямата си част се състоим от вода.

– Николай Фьодорович, а защо считате определенията на Анастасия за най-правилни?

– Защото са взети от главната книга. И логиката, Владимир, има философска логика. Има една фраза от името на Бог, в която на въпроса на всички вселенски същности: „Какво така горещо ти желаеш?“ – Бог отговорил: „Творение съвместно и за всички радост от съзерцаването му“.

Кратка фраза! Само няколко думи! С няколко думи се изразяват стремежите и желанието на Бог. Никой от великите философи не е могъл да даде по-точно и вярно определение. „Действителността е нужно да определяме със себе си.“ – казва Анастасия. И нека всеки, обичащ своите деца родител да определи – не мечтае ли самият той за това. Кой от нас – синовете и дъщерите Божии – не би искал съвместно със своите деца творение и радост от неговото съзерцание?

Величайши сила и мъдрост са заключени във философските определения на Анастасия. Те са съдбоносни за човечеството! Те са действени. На тях се опитват да противостоят пълчищата, предричащи тъма. Те ще се проявяват още, и не само както в изпратените по адрес на Анастасия ругателства. Те ще проявяват по различни начини. Множество хилави проповедничета, събрали край себе си шепа последователи, ще вещаят уж истината на хората, които са мързеливи да мислят самостоятелно.

Анастасия предварително казва за тях: „Ей вие, наричащите себе си учители на хорските души, смирете своя жар, сега да знаят всички нека: Създателят на всеки дал е всичко изначално, има изначална истина на всекиго в душата. И само не бива с тъма на постулати и измислици, на себе си в угода, да се закриват великите творения на Създателя.“ Е, точно те ще се нахвърлят върху Анастасия. Защото Анастасия изгаря тяхната концепция. Отменя чрез своята концепция края на света. И това е днешната наша реалност, ние сме свидетели и участници в най-

прекрасни деяния... Ние, на прага на новото хилядолетие, встъпваме в нова реалност. Ние вече живеем в тази реалност.

– Почакайте, Николай Фьодорович. За реалността аз нещо не разбрах и за действията. Е, нека един, някой си там философ да е казал нещо, друг също. Анастасия също говори, но какво засяга това реалността и действията? Само едни думи. Философите говорят, а животът сам си върви по реда си.

– Животът на всяко човешко общество винаги се е изграждал и сега се гради под въздействието на философски концепции. Философията на юдеите – е един начин на живот, философията на кръстоносците – друг. Хитлер е имал своя философия, у нас съветската власт – също своя. Революцията не е нищо друго освен смяна на една философска концепция с друга. Но всичко това са частности, обусловени от локалния обхват. Това, което вече е сътворила Анастасия е по-глобално. То ще повлияе на цялото човешко общество и на всеки негов член поотделно. Тя казва: „Ще пренесе човечеството през отрязъка време на тъмните сили“. И го е направила, Владимир. Тя е прехвърлила мост през пропастта за всеки, и всеки е свободен: да мине по този мост или не.

Аз съм философ Владимир, сега добре виждам това, и освен това го и чувствам. На прага на новото хилядолетие като ярък лъч блясва нейната философска концепция. А всеки действа със своите постъпки ежечасно, така или иначе, в зависимост от своите философски убеждения. Ако философските убеждения се променят, то се променят и действията. Ето аз например, седях в кабинета си, препрочитах трудове разни философски, жалех цялото човечество, че безизходно се движи към своята смърт. Мислех, къде ще ме погребат, ще дойдат ли синовете и внуците ми на погребението, или ще бъде трудно на внуците на дойдат приядо си. Жалех цялото човечество и мислех за своята смърт. После – Анастасия, нейната съвсем нова философска концепция, – и действията ми станаха други.

– Какви например, „други“ са Вашите действия?

– Ами ето какви... Сега... Сега ще стана и ще започна да действам, благодарение на новата философска концепция.

Николай Фьодорович се подпря с ръце на масата и, държейки се ту за креслото, ту за шкафа, трудно, но се придвижи с болните си крака до един от шкафове с книги. Той разгледа названията на кориците на книгите, после измъкна една от тях, в скъпа обложка и се насочи, подпирайки се на различните мебели в кабинета към камината. Той се добра до камината и като хвърли в пламъците книгата, снета от рафта,

съобща:

– Предсказанията на Нострадамус за всякакви катаклизми и края на света. Помните ли Владимир, думите на Анастасия? Трябва да ги помните. И аз ги запомних: „Не си предсказал, Нострадамус ти, на страшни катаклизми на Земята датите. Ти си ги създал със своя мисъл и мисълта човешка за страшно въплъщение си включил. Те и сега витаят над Земята, и плашат хората със своята безизходност.“ Така може да каже само най-велик философ и мислител, разбиращ, че предсказаното не е нищо друго, а моделиране на бъдещето. Колкото повече хора повярват във всеобщата кончина, толкова повече мисли човешки ще започнат да я моделират, и тя ще се случи.

Може да се случи, защото човешката мисъл е материална и твори материално. И сами себе си изгарят цели секти в различни краища на света, изгарят, повярвалите в кончината, а живеят, вярващите в бъдещето. А тя, напук на безизходността, заявява, унищожавайки мисълта за края на света: „Но тя сега не ще се въплъти, и нека твоята мисъл с моята се срази. Аз съм Човек. Аз съм Анастасия. И съм по-силна от теб.“ И още казва: „Цялото земно зло, делата свои остави, към мен се хвърли. С мен се срази, опитай.“ И още: „Ще изгоря с лъча за един миг тъмата на вековни постулати“. С несметни пълчища тя е влязла в борба. С онези милиони, които моделират гибелта на цялото човечество. И при това, нас в борбата не иска да въвлеча. Иска само, ние да бъдем щастливи, затова и казва във своята молитва отправена към Бога:

Идните векове в мечтата Твоя ще живеят.
И ще бъде тъй! Аз така искам! Аз твоя дъщеря съм
Отче мой, навсякъде живящ.

И тя ще постигне своето. Необикновено силна е нейната философия. И ще живеят идните векове в мечтата Божествена, в прекрасни райски градини. И никого няма да отвлече тя със спомени за себе си. Няма да ѝ поставят паметници и да си спомнят за нея, когато стане ясно за всички, къде е истинското човешко. Хората ще се опиват от Божественото състояние, няма да си спомнят за нея. Но ще цъфтят в градините цветя, а между тях – едно прекрасно цвете с името Анастасия.

Аз съм стар, но искам днес да бъда неин редови войник. Вие казвате, Владимир, че философията това са само думи. Но тези думи, произнесени някъде далече в тайгата, моето сърце прие с възхищение, и ето ви налице са реални материализирани действия, гори в огъня не

човечеството, а изгарят предсказанията за кончината на човечеството. Затова са се завълнували, и са се опълчили привържениците на кончината. Разбунтували са се онези, които са изградили своята философия върху това, шантажирали са хората с уж неминуемата кончина на света.

– А нима никой преди Анастасия не е излизал срещу края на света?

– Имало е плахи, а заради това и незначителни опити. На тях не са им обърнали внимание. Никой още не е говорил като нея. Ничии слова не са възприемали с такава готовност и радост човешките сърца. И никога нито една философска концепция не е увличала така хората. А тази увлича. Побеждават тъмата на вековни постулати.

Как ѝ се удава това, засега не можем да разберем. Има в думите ѝ необичаен ритъм, и велика логика, може би и още нещо. Може би... Да! Несъмнено! Тази нейна фраза: „Творящият е блеснал с енергия нова, говореща по новому за туй, което виждаме във всеки ден...“ Несъмнено във Вселената се е появила нова енергия, и нея започват да я усещат все повече и повече хора от нашето време. Факт е, че са нужни десетилетия, че и столетия са нужни за разпространението на значима философска концепция. А тя само за години... Потресаващо! Вие смятате, Владимир, че нейните думи, това са просто думи. Но нейните думи са толкова силни, че ето тези ръце – той вдигна едната си ръка, погледна я и добави: – даже моите стари ръце материализират нейните думи. И гори края на света в пламъци. И животът ще продължи. Тези същите ръце още могат да помогнат да продължи живота. Ръцете на редовия войник на Анастасия.

Николай Фьодорович, опирайки се на мебелите, се доближи до масата и взе гарафата с вода. Подпрян на стената, той се насочи към прозореца, трудно и бавно, но стигна до прозореца, на който стоеше красива саксия. От пръстта в саксията беше израснало съвсем малко зелено кълнче.

– Ето го, надигна се най-после моето кедърче. И сега ще поелят, ще го напият моите ръце, материализирайки думите, близки на сърцето ми.

Николай Фьодорович се опря на перваза, хвана с две ръце гарафата с вода и произнесе: „Не е ли хладна водата за тебе?“ Като помисли малко той напълни устата си вода, подържа я малко и подпрян с две ръце на перваза на прозореца, изпусна на тънка струя водата от устата си в пръстта около зеленото кълнче. Галина беше в кабинета по време на нашия разговор. Тя през цялото време си измисляше някаква работа, за да остане в кабинета. Ту носеше чай, ту бършеше прах, и през цялото време нещо си мърмореше, коментирайки чутото и видяното. Последните

действия на Николай Фьодорович тя изкоментира по-силно:

– Ама че нещо измислил? Ами че всичките добри хора ще се учудят. Че може ли на стари години такава работа да захванеш. На количката си не иска да се вози, мъчи си старите крака, кара болните си крака да ходят. И защо на човека не му се живее? Топло е, сито е в дома му, а на него все нещо не му стига, все нещо му е малко.

Спомних си, как ме молеше Галина, обезпокоена за здравето на Николай Фьодорович, да го предпазя, само че сега не разбирах от какво и попитах:

– Какво сте намислили, Николай Фьодорович?

А той, развълнувано, но твърдо произнесе:

– Имам към Вас голяма молба, Владимир. Само ви моля, уважете стареца.

– Говорете, ако мога ще изпълня вашата молба.

– Чух, че планирате да съберете хора, желаещи да започнат строителство на екологично селище. По хектар земя искате да им издействате за уреждане на родово имение.

– Да, има такава нещо. Заявленията са вече написани от Фонда и са подадени в администрацията на няколко области. Но засега въпросът за отдаването на земята не е решен. Дават само малки парцели, за няколко семейства, а е нужно наведнъж за най-малко 150, иначе не може да се построи инфраструктура.

– Земя, Владимир ще отделят. Обезателно ще отделят.

– Добре би било. А молбата ви за какво е?

– Когато започнат да отдават земя за родови имения, а такава непременно ще отделят във всеки район на Русия, моля ви Владимир, не отказвайте на стареца. Приемете и мен в съобществото на тези хора. Искам и аз преди смъртта си да уредя своето късче Родина.

Николай Фьодорович се развълнува и заговори разгорещено и бързо:

– За себе си да устроя. За децата си и внуците. Кедърче в саксия вече отглеждам, за да посадя фиданката с моите ръце на късчето своя Родина. Няма да съм в тежест на хората. Сам ще направя всичко на своя хектар, ще засадя градина, ще посадя жива ограда. На съседите мога да помогна. Спестявания имам, хонорарите за различни статии и досега постъпват. Синовете... Каквото и да е, но никога не ми отказват материална помощ. А там ще си построя малка къщичка и ще финансирам строителството на съседите.

– Е как може такава нещо да ни сполети, – още по-високо отпреди

заговори Галина, – съвсем не мисли човекът, как ще сади градината, като краката му не вървят. Че и на съседите се стяга да помага. Ой, да бяхте чули добри хора... Какво ще си помислят хората? Такава къща са му построили синовете му, живеят и пей, на синовете си и на Бога благодарят. А виж човекът с какво се наема. Че може ли да се измисли такова нещо на стари години. Какво ще си помислят хората за такъв човек?

Николай Фьодорович чуваше думите на Галина, но не им обръщаше внимание, или поне се правеше, че не им обръща внимание и продължи:

– Аз разбирам, Владимир, че моето решение може да се оцени като излишна емоционалност, но това не е така. Решението ми е плод на дълги размисления. Само външно може да изглежда животът ми прекрасен: вила със всички удобства, като дворец, домашна помощница, синовете ми не са на последно място в обществото – но всъщност аз бях мъртъв до запознанството си с Анастасия. Да, Владимир, така е. Представете си, вече пета година живея тук. Времето си прекарвам основно в кабинета. Никому не съм нужен, абсолютно на нищо не мога да повлияя. И синовете ми ги чака същата участ, и внуците ми. Участи да усещаш смъртта си още приживе.

Човекът, Владимир се мятал за мъртъв, когато тялото му престане да диша, но това не е така. Човекът умира, когато стане никому не нужен и от него вече нищо не зависи.

Около моята вила съседите имат по-обикновени къщи, но сред тях аз нямам приятели. А и синовете ми ме помолиха фамилията си да не казвам даже на съседите. Много завистници наоколо се навъртат, чия е тази вила като дворец се интересуват. Като узнаят чия е, ще мърсят в пресата: с какви средства е построена. И че е само със собствени, с труд спечелени няма да докажеш. Ето и седя аз тук, като в заточение, като умрял в своя кабинет, на втория етаж дори не се качвам, няма за какво. Много мои работи на философски теми са отпечатани, но след запознанството ми с Анастасия... Сега ще ви кажа, Владимир, не смятайте моля ви казаното за плод на старческо въображение, аз ще ви докажа правотата на следния извод. Разбирате ли, Владимир, Именно сега, в настоящия миг се извършва Божият съд.

– Съд? Но къде и как се извършва той? Защо никой не знае за това?

– Разбирате ли, Владимир, ние дълго време сме си представяли този съд като пришествие на някакво страшно същество свише и със страшна свита. И това висше същество ще казва всекиму, в какво е праведен всеки човек и в какво не е праведен. После това висше същество

на всеки ще определи мярката за наказание, изпращайки осъдения или в ада или в рая. Така примитивно ние сме си представяли Божия съд. Но Бог не е примитивен. Той не може да съди така. Той е дал на човека вечна свобода, а всеки един съд-това е насилие над личността, това е лишаване от свобода.

– Но защо тогава казахте, че в настоящия миг се извършва Божи съд?

– Ще повторя казаното. Божият съд се извършва в настоящият миг. А е предоставено всеки да съди сам себе си. Аз разбрах какво е сътворила Анастасия. Нейната философия, сила и логика ускоряват процесите. Представете си, Владимир, мнозина ще ѝ повярват и ще осъществят идеята за прекрасните Божествени селища. Те, повярвалите ще озоват в райската градина. Други няма да повярват и ще останат там, където са. Всичко в света е относително.

Засега не ни се струва възможно да сравним нашия живот с някакъв друг, ние мислим, че животът ни е сносен. Но когато редом застане другия, когато невярващите разберат, то те ще видят себе си в ада. Някои смятат себе си за щастливи защото не знаят колко са нещастни. Именно сега се извършва необичайния за нашето разбиране Божи съд. Това не е само мое откритие. Психоложка от Новосибирск, направила изследване на реакциите на различни групи от населението на изказванията на Анастасия, фактически е казала същото. Ние не се познаваме с нея, аз пречетох изводите ѝ в публикация, и те са сходни с моите.

Хората от разни градове чувстват и разбират величието на ставашото. Професор Ерьомкин, чиито стихове са публикувани в народния сборник, също говори с великолепни стихове за явлението Анастасия. Аз ще ви припомня тези стихове.

В тебе аз видях Човека,
Може би на следващия век,
В който моите внучета между Богини
Впълнение ще бъдат на теб.

Аз запомних наизуст тези прекрасни стихове. Аз искам и моите внучета да живеят между Богини, и затова искам да им осигуря тази възможност като започна да устройвам за тях късче прекрасна Родина. Да купя земя, и не един хектар, за мен не е проблем, но кой ще живее наоколо, има голямо значение. Затова и искам да подреда земята си сред единомишленици. За внуците си да я подреда. Някой от тях обезателно

ще поиска да живее там. И синовете ми ще поискат да дойдат и да си починат от суетата в прекрасната бащина градина. Сега те рядко идват при мен. А в градината направена от мен ще дойдат. Ще помоля да ме погребат в тази градина. Ще дойдат синовете ми...

За внуците говоря, за синовете, но преди всичко на мен ми е необходимо да сътворя присъщото на човешката същност, иначе... Разбирате ли, Владимир... Аз изведнъж поисках да живея, да действам. Ще мога. Ще застана като редови войник в строя зад Анастасия.

– Така и тук можеш да си живееш. Защо да не си живееш тук спокойно?-произнесе Галина.

И този път Николай Фьодорович реши да отговори на думите ѝ. Той се обърна и каза обръщайки се към нея:

– Аз разбирам Вашето безпокойство Галина Никифоровна. Вие се боите да не загубите работата си и покрива над главата. Не се безпокойте моля ви, аз ще ви помогна да си построите малка къща в съседство, ще си имате и къщичка, и своя земя. Ще се омъжите, ще намерите когото ви е писано.

Галина, внезапно изправила се в цял ръст, хвърли на масичката за вестници своя бял парцал, с който по време на целия разговор уж бършеше праха от масичката, подпря ръце на бедрата си, и искаше да каже нещо, но не можа, сякаш въздух не ѝ достигаше от възмущение, после все пак събра сили и тихо каза:

– А може и да не желая да живея в съседство с такъв съсед... А къщичка и сама мога да си построя, щом получа земя. Още в моминските си години съм помагала на баща ми скеле да прави. И пари съм си спестила. А и работата тук не ми по душа. На кого чистя по цели дни на тези етажи? Никои не ходи там, а аз като глупачка чистя. Не искам да живея в съседство, когато съседите са несмислени...

Галина изведнъж рязко се обърна и бързо влезе в стаята си. Но скоро вратата на стаята се отвори. Галина държеше в ръце две саксии, в които се виждаха също такива зелени кълнчета, като в красивата саксия на Николай Фьодорович. Тя се приближи към прозореца и постави своите саксии на перваза. После се върна в стаята си и изнесе голяма кошница, пълна с малки парцалени възелчета. Тя постави кошницата в краката на Николай Фьодорович и каза:

– Това са семена. Те са истински, защото аз в гората цяла есен съм ги събирала. От истински тревички, разни лечебни. А тези, които сеят по полята за да ги продават после в аптеките, нямат такава сила. Ще ги хвърлите със вашата ръка по земята си, и те здравето и силата ви ще

умножават. Когато пораснат и отвара ще пиете през зимата. А на кедърчето ще му бъде скучно да е само, трябва да не е едно, ето и приятелите му, братята му, – показва Галина към прозореца, където сега седяха вече три саксии с кълнове, и тръгна бавно към изхода, подхвърляйки на ход: „Прощавайте философи. Философията на смъртта вие може и да познавате. А на философията на живота все още трябва да се научите,“

Очевидно беше, че нещо силно е обидило Галина и тя си отиваше завинаги. Николай Фьодорович направи крачка след нея и се олюля. Защото направи крачката без да се държи за нищо. Олюлявайки се той се опита да се подпре с ръка за облегалката на стола, но столът падна. Николай Фьодорович се заклати, разперил ръце встрани. Аз станах да го задържа, но закъснях. Почти стигналата до входа Галина бързо се завъртя при шума от падането на стола, видя олюляващият се Николай Фьодорович и мълниеносно се озова до него. Тя успя да обхване със силните си ръце вече присядания на слабите си крака старец и го държеше, притиснат към пищната си гръд. После отпусна едната си ръка, прихвана с нея Николай Фьодорович през краката и го понесе като дете към креслото-количка, настани го в нея, взе одеялото и започна да загъва краката му, мърморейки през това време:

– Ама че е крехък войникът на Анастасия. И не войник, ами тилови донаборник.

Николай Фьодорович положи ръката си върху ръката на Галина и внимателно погледна жената, която седеше в краката му навела очи, и й каза, изведнъж преминавайки на „ти“:

– Прости ми, Галя. Мислех, че ще смееш на стремежите ми, а ти...

– Аз ли ще се смея? Да не съм останала без ум? – бързо заговори Галина. – Че аз всяка вечер само сърдечните си мисли мисля. Как ще посея тревичката – истинската лечебна трева, как ще напоя с нея ясният си сокол, как силата му ще се върне. Истинска зелева супа ще му сваря, прясна, без да мирише на никаква химия. С парено мляко ще го напоя, не обезмаслено, и щом се възправи соколът ми ясен, може и детенце да му родя. И изобщо не съм се смяла. Само така си говорех, за да видя колко е твърдо решението, няма ли да размисли той на половината път.

– То е твърдо, Галина, няма да размисля.

– А щом е така, щом е така, не ме гони да ти ставам съседка. Не ми предричай, че друг ми е писан.

– Аз и не съм те гонил Галина. Просто не съм и предполагал че ще си съгласна да бъдеш редом с мен не във вила благоустроена. Радвам се на твоето желание Галя. Огромно благодаря за него. Аз не съм

предполагал...

– Че как може да не предположиш? Че коя жена такъв войник ще гледа отстрани. Аз само като прочетох за Анастасия, още като прочетох... Макар че дълго на срички четях, затова пък веднага разбрах. Ние, всичките жени сега, трябва поне малко като Анастасия да станем. Ето и аз реших да стана за тебе мъничко Анастасия. Ние, всичките жени трябва да станем малко като Анастасия. Няма си тя войничета още, само донаборничета неукрепнали. Ние, жените, ще излезем да ги подкрепим.

– Благодаря ти Галина. Значи така, Вие Галина Никифоровна сте чели... И вечер сте осмисляли...

– Четох. Всичките книжки за Анастасия съм прочела и съм мислила през нощите. Само че не трябва сега като на чужда да ми викате. Отдавна исках да ви помоля. По-добре Галя да бъде.

– Добре, Галя, колко интересно го казахте когато се обидихте, да, колко интересно: „Философията на смъртта вие познавате, а на философията на живота ви предстои да се научите.“ Какво точно определение на две противоположни философски направления. Много точно определение: философия на смъртта, философия на живота. Потресаващо! Анастасия – това е философията на живота. Да! Разбира се че е така, потресаващо!

Николай Фьодорович възхитено и развълнувано, и нежно помилва ръката на Галина, и добави:

– Вие сте философ, Галина, а аз и не предполагам.

После заговори като се обърна към мен:

– Несъмнено ние трябва много неща да осмислим и от философска гледна точка, и с помощта на езотеричните определения. Аз се опитвам да оценявам Анастасия като човек, човек, какъвто трябва да бъдем всички ние. Но за пълното ѝ възприемане от нас като подобен човек ни пречат някои нейни необясними възможности.

Вие, Владимир сте описали епизод, в който тя от разстояние е спасила хора от изтезания. Тях е спасила, но сама, ако помните, е загубила съзнание, побледняла е, и около нея зелената трева е побеляла. Що за механизъм е това, защо и самата тя и тревата около нея са побелели? Аз не съм срещал нищо подобно никъде, макар че се опитах да разговарям и с езотерици. Нито философи, нито физици, нито езотерици не знаят за подобно явление.

– Как да е неизвестно, – вмъкна се в разговора седящата на пода до краката на професора Галина. – и какво има тука да му се мисли, когато на тях трябва очите им да се издерат.

– На кого да се издерат очите, Галя? Вие да не би да имате свое мнение и за това явление? – удивено попита Николай Фьодорович, обръщайки се към Галина.

А тя веднага с готовност заяви:

– Че това е ясно като ден Божи. Ако някой човек го нападне нечистия, с известие някакво гадно или със заплаха, или злобно го ругае, човек побелява. Бледнее значи. Тогава и побелява, когато не отразява тази злоба, а в себе си я изгаря, преживява и я изгаря в себе си и белее, много примери има за това в живота. Анастасия изгаря тази мръсотия в себе си, а тревичката белее, защото се опитва да ѝ помогне, а според мене, очите на нечистия трябва да се издерат.

– Ами че наистина. Побледняват много хора, – удивено произнесе Николай Фьодорович, внимателно гледайки Галина, и добави: – Ама наистина побледнява човек, когато не отразява неприятностите, а се опитва просто в себе си да ги преживее. Изгаря ги в себе си, излиза значи. Така е! Колко просто се оказва всичко. Анастасия изгаря в себе си насочената по неин адрес енергия на агресията. Ако я отрази – няма да намалее в пространството, а ще отиде и при още някого. А към нея ще бъде насочено много. Много, което е натрупвано с векове, че сега произвеждано от последователите на философията на смъртта. Кому е по силите да издържи подобен натиск? Кому? Дръж се Анастасия. Дръж се, велики воине.

– И ще издържи. Ние сега ще помогнем. Щом започнах да подарявам книжките на пазара, жените, които четяха, сега започнаха да се събират на ъгъла. Аз и на тях дадох семена от кедър. Те ги посадиха. И за лечебните треви им разказах. Жените говорят:

– Трябва да направим нещо. Разбира се няма да бием мъжете, като една там на ъгъла предлагаше... А ще помислим по-добре на кого да родим дете.

– Как така Галина?-учуди се Николай Фьодорович. – Вие значи и партияка си имате?

– Ами не. Каква ти партияка? Ние само мъничко стоим на ъгъла и си говорим за живота.

– А защо смятахте да биете мъжете? Какви причини ви ръководеха?

– Как какви? Какво правят те? Искат дете – ние им раждаме – а гнезда за нашите птиченца няма. А като не можеш гнездо да направиш – защо искаш дете? Коя жена ще е доволна от мъжа си, ако пред очите ѝ детето немилострастно се мота. Учителка идва при нас вече два пъти. Учителката казва, че някакъв фактор психически им пречел да повярват

в себе си, все чакат кредит от някой си задморски фонд. Синдром казва че било. Неверието в себе си. Причини разни си измисля този психически синдром за да не си свиват гнездо.

А още учителката разказала на жените, че този кредит, след колко си там години, трябва да се връща. След двадесет ли беше, може след трийсет ли, не запомних. Само че запомних – трябва да го връщаме малко по-голям отколкото са ни дали. И какво се получава, днешния мужик започнал да продава своите деца?

– Защо е това сравнение, Галина?

– Ами как защо? Сега мъжете изпростяха, започнаха да заемат пари. А да връща пари кой трябва? Децата, дето са сега съвсем малки, на тях ще им се наложи на връщат този заем. Че и на децата дето още не са се родили. Че на всичко отгоре и повече отколкото са получили трябва да връщат нашите деца. Щом започнаха женорята да разбират картината бъдещата, тогава започнаха да озверяват заради дечицата. Исакаха да изпотрошат главите на мъжете. А пък аз си помислих че няма нужда да чакаме помощ от някъде си, време е ние да им помогнем на тях бедничките. Че аз веднъж като опитах някакъв колбас задморски, направо сърцето ми заплака, и така ми се прииска да парче украинска сланина да изпратя на онзи, който този колбас е направил, да му изпратя и домашен колбас. Може мой милостиви. Вече не си и представят хората в тези страни, какъв трябва да бъде колбасът. Не бива от такива кредит да се взима, лоши пари ще бъдат това, полза от тях няма да има, само едната вреда. А да бием, само една жена предлагаше, всички мъже да отупаме, но не се съгласиха жените. А и защо да се съгласяваме? Така и последния им ум може да замине. И така жените една на друга си говорят какъв лош живот са им устроили мъжете. А пък аз се хваля, казвам им, че моят вече си е върнал ума. Гнездо да гради се стяга.

– Твоят? Кой е той?

– Как кой? За тебе им разказвам аз. Как отглеждаш кедър, как ме помоли дъска да ти донеса с голяма линия. Ей я там на поставката, – Галина показа чертожната дъска върху бюрото, – аз им разказвам, как ме питаш, какви дървета е по-добре да се садят около хектара, и чертаеш по листите на масата, рисуваш хубаво селище, където добри хора ще живеят. Място не ти стигаше на листите, тогава ме и помоли големи листи да ти донеса, и дъска, и линия. Като казах на жените, ние заедно отидохме да ти изберем дъската. Най-голямата и хубавата избрахме – скъпа. Жените викат: „Не издребнявай Галина“. Те ми помагаша пред очите на завистниците. Завиждат мръсниците, че моето дете в чудна

градина и на родна земя ще се роди сред добри хора. Аз не им се ядосвам за завистливите очи, на всички им се иска щастие. Фотоапарат ми купиха, помолиха ме да фотографирам картината. Аз взех фотоапарата, те ми обясниха, кое копче да натисна, в кое прозорче да гледам. Само че все не се решавах да ти поискам разрешение и не натисках копчето.

– И правилно си сторила Галина, като не си заснела обекта без разрешение. Когато завърша, тогава може би и ще го публикувам като един от вариантите на бъдещото селище.

– Ами че ти скоро няма да свършиш, а жените нямат търпение да погледнат доброто, красиво бъдеще, още сега, поне с едно око. Красива картина се получи на големия лист.

– Защо смяташ че няма скоро да свърша? Вече почти е готово за публикуване, и чертежите, и рисунката в цвят.

– Нали ти казвам, че красива картина се получи. Само че не бива да я публикуваш, и хората така да правят, а на жените можеш да я покажеш за малко, аз ще им обясня, че тя е малко неправилна.

Николай Фьодорович бързо се приближи до чертожната дъска. Там бяха схематично нарисувани в цвят, няколко участъка на бъдещото селище. И къщички имаше на рисунката, и градини, и жива ограда от различни дървета и езерца... Ами, изобщо добре и красиво всичко беше разположено.

– Къде видя грешка или неточност? – попита Николай Фьодорович стоящата до него Галина.

– Слънце не си нарисувал на картината. А като не си нарисувал слънце, не е трябвало сянка да рисуваш. А когато нарисуваш сянка, ще разбереш, че не бива от страната на изгрева да садиш високи дървета, ще закриват лехите. Трябва на другата страна да ги пресадиш.

– Да? Възможно е... Можеше и по-рано да ми кажеш. Но аз засега само схематично съм ги разположил... А ти Галина, значи и дете смяташ да родиш?

– Че как иначе. Ти сега си прави гимнастиката. А като застанеш на родната си земя, ще излезеш от своите катакомби. Ще те нахраня с порасналото от родната земя, ще те напоя с отвара лечебна. А пролетта като дойде, ще видиш как на родната земя всичко ще оживее, разцъфтява, и ще почувстваш силата си. Тогава ще родя.

Галина отново приседна на килима до краката на Николай Фьодорович, и сложи длани върху ръката на стария професор опряна на креслото. Макар и съвсем не млада, но със здраво и пишчно тяло, силната Галина изглеждаше нежна и красива. Разговорът им ставаше все по-

доброжелателен, те сякаш потъваха във някаква своя философия на живота, а аз стоях като трети излишен в някаква пълна неяснота, затова и се вмъкнах в разговора:

– Време ми е Николай Фьодорович. Трябва да вървя. Иначе ще закъснея за самолета.

– Веднага ще завия пирогите, – скочи Галина, – сладко за из път, и после ще те закарам.

Николай Фьодорович бавно стана от креслото, с една ръка се подпря на масата, втората протегна към мен за прощаване. Ръкостискането му съвсем не беше старческо.

– Поклонете се от мен на Анастасия, Владимир. И моля ви предайте ѝ. Обезателно ще победи у нас философията на живота. Благодаря ѝ.

– Ще предам.

КОЙ УПРАВЛЯВА СЛУЧАЙНОСТИТЕ?

От момента на излизането на първия тираж на книгите за Анастасия се появиха немалко статии на разни учени, характеризиращи явлението Анастасия. Във много от тях ставаше дума и за мен. Когато чувах или четях не твърде ласкавите отзиви за себе си, те обикновено, дори и да ме изкарвах от релси, то беше за малко, за ден-два, е най-много за седмица, възмуствах се в душата си и забравях. Но този път...

Един от читателите, по време на срещата в Москва ми предаде аудиокасета. Той каза, че на нея бил записан доклада, изнесен на научно-практическа конференция на ръководителите на научно-изследователска група от учени, занимаващи се в изучаването на явлението Анастасия.

Аз изслушах записа след няколко дни. Това което чух на аудиокасета беше безпрецедентно. След като осъзнах чутото, то не просто ме извади от релси, а както ми се струваше тогава, завинаги ме унищожи. Унищожи ме, преди всичко пред самия мен. Преди да изслушам касетата, аз се стягах да ходя в тайгата при Анастасия и сина ми, но след като я чух, не заминах за Сибир. Тук ще приведа това, за което се говореше в касетата с малки съкращения.

„Уважаеми колеги, ще ви представя някои заключения и изводи, направени от оглавяваната от мен група научни сътрудници, основани на около тригодишни изследвания на явлението под условното название «Анастасия».

В доклада си ще използвам името «Анастасия» не само за краткост на поясненията, но и заради това, че изследваното от нас явление само се представя под това име. При това не изключваме възможността в бъдеще да му се даде по-точно и характерно научно определение. Днес е трудно да направим това, тъй като, по мое убеждение, ние сме се докоснали до «нещо», излизащо извън рамките на традиционните научни направления и, възможно е дори извън цялата съвременна наука. Предварително определихме три насоки на изследванията: достоверност на изложените в книгите на автора В.Мегре събития, самите книги на В.Мегре, реакцията на социума на книгите на В.Мегре.

След половин година стана ясно, че достоверността или недостоверността на изложените в книгите събития няма значение. Бурната емоционална реакция на повечето от докосналите се до книгите на

В.Мегре читатели, се появява независимо от реалността на описаните събития. Реакцията на социума е предизвикана от съвсем други фактори. Обаче, изразходваното от нас време, средства, интелектуален потенциал, все пак доведоха към едно, според мен, интересно заключение: желанието на отделни хора, в това число социолози и научни кръгове, да поставят под съмнение съществуването на Анастасия, всъщност е нужно на явлението.

Именно подчертаването на въпроса «съществува-не съществува» дава възможност на явление безпрепятствено да проникне във всички слоеве на днешното общество. Отричането на съществуването на Анастасия фактически неутрализира противодействието на нейните намерения. Ако тя не съществува, то съответно няма обект на изследване, няма на какво да се противодейства. Обаче протичащата в обществото реакция на изказванията на Анастасия свидетелства за необходимостта от изследване и определяне на нейната значимост и интелектуални възможности.

Що се отнася до достоверността на излаганите в книгите събития, то може да се констатира следното:

Излагайки случилото се, авторът не само се представя под собственото си име, но и не щади заобикалящите го в момента на събитията хора. Той не променя истинските им имена, местата на действието и непривлекателността на някои ситуации. Така например, напълно се потвърди епизодът, описан в първата книга, в който Мегре, в присъствието на капитана на кораба, флиртувал по време на един от развлекателните рейсове със селски девойки. Членовете на екипажа на кораба потвърждават и факта на появяването през същата вечер на една спокойна и мълчалива, забрадена млада жена. В.Мегре показвал на тази жена кораба, след това се уединил с нея. От книгата ние знаем, че това е било първото появяване на сибирската отшелница Анастасия на щабния кораб на В.Мегре. Първата среща между предприемача Владимир Мегре и сибирската отшелница Анастасия, първият им разговор.

От свидетелските показания и документи се потвърждава хронологията на много събития, описани в книгата. Освен това, възникват и по-необичайни ситуации, нарочно или по някакви причини пропуснати от В.Мегре. Особено внимание например заслужава факта на пребиваването на В.Мегре в болницата в град Новосибирск, регистрираната в лекарските картони история на заболяването, анализите, продължителното боледуване и внезапното подобряване на здравето му.

От нас беше установено, че оздравяването е настъпило веднага след

използването от лекарите на кедрово масло, което донесла в болницата непозната жена?!

Няма да скрия, че увлечени в търсенето на достоверността на описаните в книгата събития, имайки възможност да използваме и услугите на криминалистиката, ние бихме могли да потвърдим или да отхвърлим много неща. Но бяхме спрени от появата на бурна и необичайна реакция на книгите на Мегре сред нашето общество, или по-точно на изказванията на Анастасия предадени в тях. За повечето хора се оказаха маловажни подробностите на интимните връзки на Мегре, хората се вълнуваха от монолозите на Анастасия.

Още първите изследвания на реакцията, а още повече на нейните днешни проявления, достоверно показват: «нещото» наричащо себе си Анастасия, явно оказва влияние на днешния социум.

Зоната на влияние продължава да се увеличава и понастоящем. И ние трябва да се отнесем по-внимателно дори към най-невероятните изводи, да се опитаме да ги осъзнаем и да ги изследваме. Явлението «Анастасия», по всяка вероятност притежава сила и възможности, които нашето съзнание и ум не са в състояние да осмислят до край.

В главата «През отрязъка време на тъмните сили», публикувана в първата книга на В.Мегре, явлението предсказва не само появата на книгата, но как, по какъв начин тя ще завладее умовете и съзнанието на хората. В своя монолог Анастасия твърди, че тя е събрала от различни времена съществуващите във Вселената най-добри съчетания на звуци и те ще влияят положително върху хората. Тя твърди, че това е просто действие: «Както виждаш, това е просто превод на съчетания от звуци от дълбините на вечността и безкрайността на Космоса, точен по смисъл, значение и цел.»

Всички членове на нашата група достигнаха до единно убеждение: «това изказване е измислица». Нашето убеждение се основаваше на следното логическо и безспорно, както смятахме, заключение Ако и в книгата да съществуват някои необичайни съчетания, то те не биха могли да окажат влияние на четящите, тъй като няма възпроизвеждащ ги инструмент. Книгата не може да издава звуци, и следователно не може да донесе до слуха ни «Звуците на Вселената», уж събрани от Анастасия.

Обаче, по-нататък Анастасия дава следния отговор: «Да, книгата не звучи, тя служи като нотен лист. Четящият я вътре в себе си, прочетените звуци неволно ще произнася. Тъй, скритите в текста съчетания, звучат в Душата в първоначален вид, не изопачен. Те носят Истина и

изцеление. Звучащото в Душата не може да възпроизведе изкуствен инструмент.»

В своята трета книга «Пространството на любовта» В.Мегре при-
вежда този диалог на Анастасия с учените. Но той, по неизвестни при-
чини го дава в съкратен вид. Или, ако отчетем това, че в появата на кни-
гите участва и самото явление, то именно то нарочно изпуска продълже-
нието в отговора на Анастасия пред учените. Защо? Може би за да оста-
ви невярващите в тях в състояние на бездействие? Факт е, че доказател-
ства за невероятното заявление на Анастасия съществуват. Ще приведа
тук продължението на диалога на Анастасия с учените. На твърдението
на опонента:

– Никъде и никога не е бил зафиксирен факт за възникване на звуци
вътре в човека, неприсъщи на органите на речта.

Прозвучал е следния отговор на Анастасия:

– Бил е фиксиран. И пример мога да ви дам.

– Но този пример трябва да е известен на мнозина.

– Добре. Лудвиг ван Бетовен.

– За какво говори това име?

– «Ода на радостта» – така се нарича деветата симфония на Бето-
вен. Тя е написана за симфоничен оркестър и голям хор.

– Да допуснем, но как това може да потвърди твърдението ви за
възникването на звуци вътре в четящия? Тези звуци не се чуват от
никого.

– Звучите, възникнали в четящия книгата, чува само той.

– Ето виждате ли?! Само той. Следователно няма доказателства. И
вашият пример със симфонията на Бетовен не е убедителен.

– Бетовен, който е композирал деветата си симфония «Ода за ра-
достта» е бил глух... – отговорила Анастасия.

Биографията на Бетовен потвърждава този факт. Освен това глухи-
ят композитор е застанал и на диригентския пулт по време на първото
изпълнение на своята симфония.

След като се запознахме с този исторически факт следното изказва-
не на Анастасия вече не предизвикваше съмнения: «Всяка произнесена
буква или съчетание от букви във всеки текст могат да се превръщат в
звук. Всяка една текстова страница може да се сравни с нотен лист.
Въпросът е само в това, кой и как може да разположи буквите-ноти. Да-
ли те ще съставят велика симфония или звуков хаос. И още един въпрос
– всички ли имат достатъчно съвършен инструмент, способен да въз-
произведе вътре в себе си пълната оркестровка.»

Впоследствие изследователите от нашата група стигнаха до извода: «Изказванията на Анастасия относно производните на взрива, начина на придвижване с чрез образуване на вакуум, почистването на въздуха, агротехническите методи, значението на кедровото масло за лечението на много заболявания, енергията на произведените от човека мисли, и много други, заслужават най-голямото внимание на научните кръгове.»

Като прави такова заключение, нашата група не претендира за първенство в откритията. Едновременно или малко по-рано от нас такъв извод са направили новосибирските учени. За това свидетелства изказването на ръководителя на Клуба на новосибирските учени – Сперански. В публикуваната работа на новосибирския психолог Жутикова, под заглавие: «По-полезно е да се повярва», въз основа на проведени от нея социологически изследвания е направено следното заключение:

«Отношението към самата Анастасия не зависи от наличието или отсъствието на висши дипломи или научни степени, но много зависи от характера на човек, от ценностната му система, от осъзнатите и неосъзнати ориентации, т.е. от личността на човека, от всичко, което я съставя; зависи от това, дали иска този човек Анастасия да бъде реалност, или не иска; зависи от това доколко е открито съзнанието на човека, доколко е готово да приеме удивителното, излизащо извън рамките на обичайното. Това, което ни се открива (и как ни се открива) зависи от особеностите на нашето време и съответното ниво на нашето самосъзнание.»

Би могло изследванията на новосибирските учени да отидат далеч по-напред от нашите, но Сибирското отделение на Академията на науките не ги е финансирало. Нашата група, която получи поръчка, и следователно определени финансови възможности, сега вече с увереност и с доказателства е способна да констатира следният факт: нашата цивилизация се съприкосновява с явление, не подлагано по-рано на изследване, и без научно определение към днешния ден. Изследванията трябва да се извършват като се привличат както съвременните научни направления, на първо място физиката и психологията, така и на езотериката. Извършващите се днес в нашето общество процеси под въздействието на явлението „Анастасия“ са явни и реални, и ние не можем, нямаме право да ги отминем без внимание.

Някои, описани в книгите на В. Мегре събития, изглеждат на пръв поглед измислица, и ние се опитахме да ги поставим под съмнение. Междувременно, последвалите събития, станали с автора и не цитирани в книгите са по-невероятни. Но това невероятно се случва и ни се налага да направим изводи, в които на самите нас ни е трудно да повярваме.

Един от тези изводи е: Владимир Мегре не съществува. Да се прочува биографията му за обяснение на случващото се е безсмислено.

На пръв поглед невероятния извод, всъщност обяснява цяла поредица от невероятности, а именно, по какъв начин обикновен сибирски предприемач изведнъж е могъл да напише книга, а сега вече и не една, и тези книги станаха едни от най-популярните в Русия? Разглежданите в пресата версии при по-внимателен оглед стават несъстоятелни: „Разорен предприемач е решил да оправи делата си за сметка на литературното творчество.“ Но разорени предприемачи у нас има много. Обаче нито един от тях не е станал известен писател.

„Успял е да измисли сензационен сюжет“ – и това не е обяснение. Езотеричните издания ежеседмично само това и правят-публикуват сензационни материали за необичайни явления, супер лечители, летящи чинии и извънземни – социумът обаче на тях почти не реагира. А с подготовката на тези материали се занимават професионални журналисти и писатели.

„Книгите на Мегре са мощно лансирани“ Точно обратното, сега много издания се опитват да се лансират за сметка на книгите на В.Мегре. Ние със сигурност установихме факта, че първите книги действително са се продавали извън книжарниците. Всичките три книги на Мегре са били издадени не чрез издателство, разполагащо с мрежа за книгоразпространение, а от единадесета Московската типография, която изобщо не се занимава с книжна търговия, и въпреки това за книгите на Мегре се е строявала опашка, и продавачите са внасяли парите още преди излизането на книгите.

По мнение на редица търговци на книги, книгите на Мегре са се разпространявали въпреки общоприетите канони на книжарския бизнес и разбивали представите на специалистите за потребителското търсене.

И какво се получава: Владимир Мегре, изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, е станал гений? Не изведнъж. Повтарям, Владимир Мегре – предприемача, когото добре познават в Сибир, днес просто не съществува. Доказателствата за този извод могат да се видят още в първата книга, при внимателно прочитане на изказванията на Анастасия. Нека си спомним думите ѝ отправени към Владимир:

„Ти ще напишеш книга като се ръководиш изключително от чувствата и душата си. Иначе няма да можеш, тъй като не владееш техниката на писане, но с чувствата може да се направи всичко. Тези чувства са вече в теб. И моите, и твоите.“

Обърнете внимание на последните думи на Анастасия: „Тези

чувства са вече в теб. И моите, и твоите.“ Следователно към чувствено-то светоусещане на Владимир Мегре е добавено и чувствено светоусещане и на Анастасия. Няма да обсъждаме как и по какъв начин е била постигната тази добавка. Да я възприемем като факт, от който произтича следния логичен извод: ако към една условна величина се добави друга, то от съвкупността на двете величини се ражда трета самостоятелна величина.

По такъв начин датата на раждане на днешния Владимир Мегре не бива да се изчислява от датата, обозначена в официалните документите за неговото раждане. По-основателна ще бъде датата 1994г., в момента на срещата на В.Мегре с Анастасия.

Новият индивид, външно съответстващ по облика си на предишния Мегре, все пак няма сили за да съхрани такава решителна разлика, каквато е например способността за литературно творчество, и способността в продължение на дълго време-пет часа и повече – да задържа вниманието на аудитория, което е било регистрирано вече два пъти от очевидци при неговите изказвания на читателска конференция в град Геленджик в Краснодарския край. Този факт е намерил отражение и в редица централни издания.

Много аналитици, журналисти, увлечени от съпоставки и изследвания на събитията, свързани с дейността на В. Мегре, описани в книгите му, на подсъзнателно ниво или откровено агресивно се опитват да направят извода: „Това не може да бъде!“

Уважаеми колеги, аз съм склонен, и не без основание, да смятам, както и сами ще се убедите от следващите съобщения, че такова твърдение не е нищо друго освен защитна реакция на организма за тези, чието съзнание и ум не са способни да осмислят същността на ставашото.

Самият Владимир Мегре, или по-точно, част от неговото собствено „аз“, в още по-голяма степен не е способен да осмисля случващите се с него събития. Той просто постепенно свиква с тях и затова да смята и най-невероятното за обикновено или закономерно, която го спасява от психически срив. Мисля че той, както и много читатели не е придал особено значение на фразата на Анастасия, казана още при първата им среща в тайгата: На възражението на В.Мегре: „Няма да се и опитвам да пиша нещо“. Анастасия отговаря: „Ще пишеш. Те явно вече са изградили цяла система от обстоятелства, които ще заставят да го направиш“.

Този диалог е приведен още в първата книга, но в следващите книги Мегре дори не се и опитва да се върне на въпроса: „Кои са тези загадъчни «те»?“ След получаването на известна информация,

сътрудниците на нашата група още веднъж и по-внимателно разгледаха с диалозите в първата книга, и избраха разхвърляните по страниците упоменавания на някои „Те“. Ще ви цитирам тези упоменавания със думите на Анастасия:

„Ако не бяха Те, а и аз мъничко, твоята втора експедиция нямаше да е възможна“.

„Аз искам да се очистиш. Затова и замислих пътуването по светите места, книгата, която в бъдеще ти ще напишеш. Те приеха това, а с тях винаги се борят тъмните сили, но никога не побеждават в главното“.

„Моите план и осъзнаване бяха отчетливи и реални, и Те ги приеха.“

„Те са подвластни само на Бог.“

От изказванията на Анастасия може да се направи извод – неясни сили ще съставят за Мегре някаква система от жизнени обстоятелства, принуждаващи го да извърши програмирани от някого постъпки. И ако е така, то ролята на личността на Мегре в неговите творения се свежда до нула, или в крайна сметка е твърде незначителна. На него просто всичко му се поднася наготово чрез системата на уж случайно жизнени обстоятелства. С това над личността на Мегре е извършено явно насилие.

Ние решихме, че ако установим някои аномалии в поведението на Мегре или по-точно наличието на система от обстоятелства, така наречени случайности, тяхното наличие би могло да потвърди или да опровергае реалността на случилото се в тайгата, степента на участие на личността на Мегре в извършващите се в обществото събития, свързани с издаването на неговите книги, достоверността на съществуването на някакви сили, способни да формират случайности, влияещи върху съдбата на човека.

Най-детайлно, до съвсем дребни нюанси на нас ни се удаде да проследим поведението на Мегре в Кипър през юни 1999 г. във времето, когато той е работел над четвъртата си книга „Сътворение“. Още по-точно е да се каже, когато е осмислял вече записаните монолози на Анастасия за сътворението на Земята и човека. Това, с което ни се наложи да се сблъскаме в Кипър, може да характеризира с една кратка фраза: „Какво е това?“ Ще ви запозная с някои събития.

В края на май 1999 г. Владимир Мегре пристига в Кипър с полет на „Трансавиа“. Той не е бил част от туристическа група. Няма е в Кипър познати, не е можел да общува на нито един от разпространените в Кипър чужди езици. Приемашката страна – фирмата „Лептос“, настанила

туриста от Русия на втория етаж на малък хотел, в единична стая. От лоджията на стаята се откривал изглед към голям басейн, около който почивали и се веселили туристи от Германия и Англия. Руската фирма, която изпратила Владимир Мегре, съобщила на мениджъра на фирма „Лептос“, че Мегре е руски писател. Но за голяма туристическа фирма, каквато е „Лептос“, свикнала да приема знаменитости, тази информация не означавала нищо. За тях Мегре бил обикновен турист. Обаче още на втория ден от пребиваването му, на него му било предложено от главния мениджър на компанията, който се занимавал с руския туристически пазар, да му покажат и града и селищата, построени от фирмата. В пътуванията участвала преводачка от руски. Ще ви запозная, уважаеми колеги, с интервюто, дадено от преводачката а фирмата „Лептос“ Марина Павлова.

„Аз съпровождах мениджъра на фирма «Лептос» Никос и Мегре. Превеждах разговорите им. Мегре се отличаваше от множеството руски туристи, пристигащи в Кипър със своята безкомпромисност, граничеща с нетактичност. Например когато бяхме в планината. Пред нас се простираше прекрасен изглед към морето и град Пагос. Никос произнесе стандартна фраза: «Погледнете колко е прекрасна околната природа. Какъв великолепен изглед.» Аз преведох фразата, а Мегре в отговор: «Подтискащ изглед. Горещина... Море... А растителността е съвсем по-сърнала, само едни редки храсти. Това не е естествено за такъв климат.» Никос започна да обяснява: «По-рано тук е имало кедрови гори, но римляните, когато са завладели острова, започнали да строят тук корабите си и изсекли горите. Освен това на острова много рядко вали.» Мегре заяви отново: «Римляните са били тук преди много векове, за това време е могла да израсте нова гора, но вие не я засаждате.» Никос се опита да обясни, че на острова дъждовете са рядкост, и даже питейната вода се налага да се събира в специални резервоари.

Но Мегре отговори рязко: «Вода няма защото няма гора и вятърът отнася облаците. Ако имаше гора, то тя би забавила движението на ниските въздушни потоци, следователно и движението на облаците отгоре. Биха валяли по-често дъждове на острова. А гора, мисля аз, не садят защото се стремят да продадат цялата земя за строителство.» Като каза това той се обърна и замълча замислен, ние също мълчахме. Паузата беше някак угнетяваща. Нямахме какво да се каже.

На следващия ден когато обядвахме в кафенето, на въпроса на Никос, какво би могъл да направи за почивката на Владимир, Мегре сериозно отговори: «Нека повече се говори на руски на острова. В

ресторанта да сервират нормална риба, а не някаква плотва, в стаята да има тишина, наоколо – гора, а не фалшиви усмивки».

После стана срещата на Мегре с управителя на фирма «Лептос». Как стана не ми е ясно. Управителят на тази фирма никога не се е срещал с туристи, дори не всички негови работници го познават лично. Аз присъствах на срещата като преводач. Но и на тази среща Мегре каза, че фирмата трябва да промени планировката на участъците в строящите се селища. Всяко трябвало да има по хектар земя, на която хората биха могли да посадят дървета и да се грижат за тях, и така и островът да се преобрази. Ако не направят така, то в най-близко време, островът ще стане непривлекателен за пристигащите, а фирма «Лептос» би загубила търговските си перспективи.

Управителят на фирмата помълча и известен апломб започна да разказва за легендарните забележителности на острова, и за най-главната от тях – баните на богиня Афродита. В края той предложи на Мегре да изкаже молбата си за подобряване на комфорта на пребиваването му. Управителят на фирма «Лептос» би могъл да удовлетвори желанията на много западни милионери, но това, което му каза Мегре беше неочаквано и приличаше на издевателство или шега. Мегре без усмивка произнесе: «Нужно ми е да се срещна с внучката на богиня Афродита.» Аз се опитах да превода тази фраза като шега, но никой не се засмя, от изненада всички известно време мълчаха.

Стана така, че информацията за странностите на туриста от Русия стигна и до работниците в хотела, в който живееше Мегре, и те започнаха да му се смеят. Никос, в разговор с мен каза, че в поведението на Мегре има очевидни елементи на ненормалност.

Ние с Никос идвахме всяка сутрин в хотела по служебни дела, и всеки път Никос с усмивка питаше дежурния портиер, не ли дошла в хотела внучката на Афродита? Портиерът, подсмиввайки се, отговаряше, че все още не е, но стаята за нея е винаги готова.

Мегре, очевидно усещаше насмешливите погледи на служителите, когато слизаше от стаята си, сутрин за закуска или вечер в бара, и мисля, че му беше неприятно. На мен, като руски човек, също ми беше неприятно да виждам насмешката над моя съотечественик, но нищо вече не можеше да се направи.

Сутринта на последния ден от пребиваването на Мегре в Кипър, ние с Никос, както винаги се отбихме в хотела. Никос искаше да се сбогува с Мегре. Той, както винаги, веднага се приближи към портиера със своята, станала традиционна шега, но портиерът отговори на Никос

нетрадиционно. Някак развълнувано портиерът събщи на Никос, че Мегре не е ношувал в стаята си и сега го няма в хотела. По-нататък, портиерът без усмивка или намек за шега сериозно добави, че предната вечер в хотела с кола е дошла внучката на богиня Афродита, и взела Мегре с багажа му. На дежурния портиер тя съобщила на гръцки език, да не се притесняват, да използват стаята както намерят за добре, тъй като Мегре повече няма да се връща в хотела, да не му запазват билет за връщане, а на Никос да кажат, че тя ще доведе Мегре сутринта в 10 часа за да могат да се сбгуват. Портиерът повтори, че внучката на Афродита говорила с работниците в хотела на гръцки език, а с Мегре – на руски. Без да разбираме нищо, ние с Никос седнахме в креслата, стоящи в хола на хотела и мълчаливо зачакахме да стане 10 часа.

Точно в десет стъклените врати на хотела се разтвориха: ние видяхме Владимир Мегре, а до него – млада красива девойка. Бях я виждала и по-рано. Това беше рускинята Елена Фадеева, тя живееше и работеше в Кипър като представител на Московска туристическа фирма. Аз казах, че съм я познала, но това не стана веднага. Елена Фадеева онази сутрин изглеждаше необикновено красива. Беше облечена в лека дълга рокля, с красива прическа и щастлив блясък в очите. Служителите, които се намираха в хола по това време веднага обърнаха внимание на стройната млада жена, вървяща до Владимир Мегре. Барманите, камериерките и портиерът замряха, втречени в тях. От разговора с тях, ние с Никос разбрахме, че Мегре е решил да остане в Кипър още месец. Когато Мегре се настани на един стол до бара, Никос отбеляза, че Мегре е твърде придирчив, и че предявените от него изисквания не е могъл да изпълни нито той, нито управителя на фирма «Лептос». Елена отговори: «Аз изпълних всичките му желаня. Мисля, че ще мога да изпълня и други, ако се появят.»

Никос продължаваше да разпива Елена как е могла да изпълни неизпълнимото само са дванадесет часа? Как е могла да направи така, че в Кипър да се появи любимата на Мегре риба от сибирските реки, по какъв начин за дванадесет часа са могли да пораснат кедри в Кипър и всички кипърци внезапно да започнат да разбират рускоговорящия Мегре? Къде е могла да го настани, така че никой да не пречи на уединението му, когато му е необходимо?

Елена отговори, че всичко необходимо за Мегре, случайно се оказало при нея. Тя го настанила в своята, случайно пустееща вила недалеч от Пагос, в покрайнините на селцето Пея и там никой нямало да го безпокои. Осигурила му транспорт, като наела специално за него

моторолер. Речна риба от Сибир случайно имала нейна позната Ала, тя е също от Русия, работи в Кипър. Кедри растат недалеч от нейната вила, а два малки сибирски кедъра Мегре донесъл със себе си и тя ги поставила в саксии точно пред входа на вилата. Езикова бариера пред Мегре сега вече няма да съществува, тъй като във всички магазини, кафенета и учреждения има телефони, а нейния мобилен телефон е винаги включен, и при необходимост, тя ще може да преведе всичко, което той поиска да каже някому.

Когато Елена и Владимир вече вървяха към изхода, под все така втрещените погледи на присъстващите, аз напомних на Никос, че той забрави да попита по какъв начин Елена ще може да изпълни молбата на Мегре относно внучката на Афродита? Никос удивено ме погледна и отговори: «Ако тази руска девойка не е самото живо възплъщение на Афродита или нейна внучка, то поне духът на Афродита присъства в нея сега.»

Уважаеми колеги, след като се запознахме с по-горе описаните събития от живота на Владимир, по време на пребиваването му в Кипър, от само себе си възникна въпроса: веригата от случайности, изпълнили наведнъж всички по-рано предявени изисквания на Мегре, случайна ли е или някой – Анастасия или загадъчните Те, за които тя споменава – формират тези случайности? Обърнете внимание, щом хората около Мегре по време на престоя му в Кипър са се удивили на ставащото, получила се е ситуация, при която Владимир Мегре е бил изваден от ползрението на тези, които са го наблюдавали. Той се преместил във вилата на Елена Фадеева... С това за околните необичайната верига от случайности се е разкъсала. Но на нас ни беше интересно да узнаем, прекратила ли се е тя наистина, и ние възстановихме колкото може по-подробно по-нататъшните събития, направихме го и с помощта на разказаното от познатите на Елена Фадеева, и от нея самата. И какво? Оказа се че веригата от необичайни случайности не само не се е прекратила, ами дори е станала още по-загадъчна. Ще разкажа само отделни фрагменти. И така, Владимир Мегре живее уединено в малката уютна вила на Елена Фадеева. Най-вероятно той осмисля изказванията на Анастасия за Бога, за сътворението на земята и човека, за предназначението на човека. Именно тогава е била написана тази част от книгата. Но на него самия не всичко му е ясно. И заради характера си, преди да публикува книгата, той иска някъде или нещо да намери като потвърждение на необикновените изказвания на Анастасия. От време на време той звъни на Елена и я моли да отиде при него, някъде да го откара с колата.

Девојката незабавно и всеки път изпълнява молбите на Мегре. Изпълнява ги, дори когато ѝ се налага да остави своите дела. Дори посрещането на пристигащи от Русия хора. Имало е два случая, когато тя е прехвърлила работата си на свои познати, губейки при това своята печалба.

Къде ходи Мегре? От нас беше установено, че покрай обичайните за туристите в Кипър места, той е посетил две църкви, в които, може да се каже, че никој от пребиваващите в Кипър не е ходил. Манастир, не посещаван от туристите, пустеещ замък в планините на Тродос. Няколко пъти се изкачвал на планинския хребет недалеч от вилата на Фадеева. Вървял сам сред растящите там кедри. Елена го е чакала край пътя. Също от нас беше установено, че всички пътувания на Мегре до църкви и манастири не са били планирани, а спонтанни. По-точно, те са били в същата верига от случайности. Ето как разказва Елена Фадеева за нощното посещение на Владимир Мегре в една църква:

«Аз пристигнах при Владимир около девет часа вечерта, веднага след като ми позвъни. Той каза че просто иска да се повози из града, седна при мене в колата и ние тръгнахме към град Пагос. Тази вечер Владимир беше замислен и почти не разговаряхме. Пътувахме около час. Когато преминавахме край множеството кафенета по крайбрежната улица, аз предложих на Владимир да вечеряме, но той отказа. На въпроса ми къде би искал да отиде, той отговори: «Бих искал да съм в някоя празна църква.»

Аз обърнах колата и не знам защо, но с голяма скорост подкарах към малко едно малко селце. Знаех, че там има, малко посещавана църква. Ние спряхме точно пред входа ѝ, и излязохме от колата. Наоколо нямаше жива душа, нощната тишина нарушаваше само шумът на морето. Ние се приближихме към входната врата на църквата. В тъмнината, под дръжката на вратата аз напипах стърчащ голям ключ, завъртях го и отворих вратата на храма. Владимир влезе и дълго стоя в центъра под купола. Аз останах до входа. После Владимир премина през отвора, откъдето излизат свещениците, и нещо навярно запали там. Нещо започна ярко да свети, и в храма просветля. Аз постоях малко и излязох при колата, след известно време излезе и Владимир и ние отпътувахме.»

Ето и вторият случай, разказан от Елена Фадеева.

«Исках да покажа на Владимир едно отдалечено селце, за да види местния бит. Планинския път, по който пътувахме беше с много завои и аз навярно по грешка съм завила някъде неправилно, защото не попаднахме в селцето, а колата се оказа точно пред вратите на малък манастир. Владимир веднага поиска да влезе в него и ме помоли да го

следвам за да превеждам, когато говори с монасите, но аз му казах, че не мога да вляза. Бях с къса пола и с непокрита глава, а така не бива да се влиза нито в църква, нито в манастир. И аз останах до входа. Гледах как Владимир върви през манастирския двор. Пред него се появи млад монах. Те се спряха и заговориха помежду си. После се приближиха до мен. Чух, че монахът говори с Владимир на руски, а после при Владимир излезе побелял старец, настоятел на манастира, и те заедно дълго седяха на една пейка и разговаряха за нещо. Аз стоях далеч от тях с монасите, и ние не чувахме за какво си говорят. После настоятелят и монасите тръгнаха да ни изпратят. До портите на манастира Владимир спря, и всички спряха. Владимир се обърна и тръгна през манастирския двор към храма, никой не го последва, всички го чакахме до входа да излезе от празния манастирски храм.»

И така, веригата от случайности продължава. Напомням, че Владимир Мегре осмисля казаното от Анастасия за Бога. И дали е случайно, че именно в този момент, когато е поискал да посети пустеещ храм, край него се оказала Елена Фадеева, която е знаела къде има такъв храм? Случайно ли на вратата на храма е имало ключ? Случайно ли Елена е сбъркала пътя и е закарала Мегре в малко посещаван манастир? Случайно ли го посреща монах, който говори руски? Ние имаме работа с верига от събития, от житейски ситуации, на практика, последователно устройвани, уж случайности, които водят към определена цел.

Може ли след като се запознахме с тях да говорим за случайността на направените в книгите на Мегре философски заключения. Дали в онзи храм, където Мегре е стоял сам под купола са се затвърдили у него словата на Бог, впоследствие приведени в книгата му «Сътворение».

Ние неведнъж се опитвахме, с още по-големи подробности да проследим последователността на случилите се с Мегре случайности. Между множеството други, ни заинтересува и така наречената случайна среща на Мегре с Елена Фадеева. Няма да гадаем дали у тази млада девойка се е вселил духът на богиня Афродита. Нека с тези размишления се занимават езотериците. Но нека помислим, защо тази девойка е оставяла работата си и е бързала към Мегре още при първо повикване, варила му е борш, развеждала го е из Кипър с колата си? Защо внезапно дори външно се е променила, след срещата си с Мегре. Защо внезапно, както твърдят познатите й хора, след срещата с Мегре, очите на Елена са заблестели? От срещата със знаменитостта? Но Елена работи като представител на туристическа фирма към Московска естрада и й се е налагало да общува с по-знаменити хора от Владимир Мегре. Пари? Но Мегре

едва ли е имал много пари, иначе не би се настанил в тризвезден хотел отначало. Натрапва се един единствен извод, Елена Фадеева се влюбила в Мегре. И това го потвърждава една нейна фраза, казана пред позната. На въпроса: «Да не си се влюбила в Мегре, Елена?», тя отговорила: «Не знам, чувството е някак непознато... Но ако той би поискал...» И така, случило се е още една невероятна случайност. Двадесет и три годишна девойка, стройна, симпатична, самостоятелна и прагматична, не лишена от вниманието на много мъже, изведнъж от пръв поглед се влюбва в четиридесет и девет годишен мъж. Съгласете се, че такива случайности се случват твърде рядко.

Ние се опитахме щателно, до минута, да анализираме моментът на срещата на Владимир Мегре с Елена Фадеева. Разговаряхме с работещите в кафене «Мария», пред които тя се е състояла. Възстановявахме денят на срещата по думите на Елена и нейните познати. В крайна сметка забелязахме още една случайност, и то каква! Благодарение на нея Елена е могла да обикне Мегре няколко минути преди да го види. Случайност, способна да въздейства едновременно както на съзнанието, така и на подсъзнанието на човека.

Представете си как Елена Фадеева, зад кормилото на своя автомобил, пътува към кафене «Мария» през курортния град. От кафенето ѝ позвънила нейна позната келнерка и я помолила, ако е възможно да намине към кафенето, тъй като там седял руснак и нервничил. Върху фирмата на кафенето имало руско име, руски названия на блюдата, което предполагало и руски говорещ келнер, но него го нямало там. Елена отначало отказала, но скоро в работа ѝ се отворила малка пролука. Тя седнала в колата и побързала да отиде в кафенето, в което на маса седял някой си руснак. В движение тя напудря изгорелия си нос, наслуки взема някаква касета и я поставя в касетофона на колата си. Колата се изпълва с мелодията и думите на популярна в Русия песен. Сега ще цитирам думите на тази песен, а вие, уважаеми колеги, сами си направете извод. Ето думите, прозвучали за Елена от тонколониите в нейния автомобил, няколко минути преди срещата ѝ със седналия в кафенето Мегре:

Аз съм твърде млад бог,
И възможно е да нямам опит,
Но мое момиче, бих могъл да помогна
И в живота ти слънчева светлина да вляя.

И минутка ти нямаш,

Почивката на работа е нищо все едно,
Но ти нос ще напудриш и ще излезеш на обед,
И на масата в кафето ще срещнеш него.

Далече някъде влакове летят,
Самолети объркват пътя си,
Ако той си заmine, то ще бъде завинаги,
Тъй че просто не го оставяй да си отиде.

Защо изведнъж замълча,
Погледни го в очите без свян:
Колко дълги години затварях аз този кръг,
Аз него доведох на срещата с теб.

И тя, или някой чрез нея, не го оставили да си отиде. И тя, или някой чрез нея е изпълнявал всичките му желания, предоставял му все нова и нова информация, утвърждавайки философските му възгледи. Той се върнал в Русия и дал в издателството ръкописа на четвъртата си книга «Сътворение».

По такъв начин, животът на В.Мегре наистина заприличва на живота на Иванушка-глупакът от руските народни приказки, с тази разлика само, че събитията, случили се с Мегре, са абсолютно реални.

Сблъсквайки се с достоверността на съществуването на даденото явление, ние не можем да не предположим, че съществуват някакви сили, способни целенасочено да влияят върху съдбата на отделния човек. Възникват въпроси – позволяват ли възможностите на тези сили да влияят върху съдбата на цялото човечество? Каква е била активността на тези сили в миналото, и дали не е започнала именно в наше време тяхната активизация? Що за сили са това? Случилите се събития ни заставят по-внимателно да се отнесем към изказванията на Анастасия.

Уважаеми колеги, по-голямата част от членовете на нашата изследователска група са склонни да приемат следната версия: Сибирската отшелница Анастасия, оставяйки засега на техните постове правителствата в различните страни, фактически взема в ръце управлението на цялото човешко съобщество. Обърнете внимание – не завзема властта, но взема управлението.

У мнозинството читатели, при съприкосновение с книгите на В.Мегре възниква желание да променят начина си на живот, читателите са вече повече от милион, и техния брой непрекъснато нараства, при натрупване на критическа маса те са способни да повлияят на

решенията на структурите на властта. Но и сега в структурите на властта има поклонници на направените в книгите изводи.

По такъв начин нашето общество ще стане също така управляемо, както е станал Владимир Мегре. В това, че В.Мегре е напълно управлявана от някакви сили субстанция, и у вас, уважаеми колеги сега няма съмнения. Смятам, че със съвместни усилия ние трябва да разберем коя е сибирската отшелница Анастасия? Къде всъщност се намира тя? Какви са нейните възможности? Какви сили ѝ помагат? Накъде се опитват да отведат те нашето общество? На тези въпроси трябва да отговори съвременната наука.“

СРИВ

Два пъти прослушах доклада на неизвестния за мен човек, чийто глас звучеше от аудиокасетата. Абсолютно все едно ми беше кой е този човек. Направените от него изводи толкова силно ми повлияха, че не само загубих желание да пиша, но и целия живот започна да ми изглежда безсмислен.

Беше започнала да ми харесва концепцията на Анастасия за значимостта на човека, за това, е всеки човек е любимо дете на Бога, че той може да бъде щастлив още на земята. Необходимо е само да осъзнае своето предназначение. Повярвах на Анастасия и за възможността да се измени към по-добро днешния наш живот, чрез промяна в начина на живот и построяването на новите селища. Цялата ми вяра рухна след чуването на касетата. Работата е в това, че приведените от докладчика факти за случилите се с мен случайности, които, по неговите думи, се подреждаха в закономерност, бяха достоверни. Всичко така си беше наистина, че дори и повече. Това, което знаех аз, но те не бяха успели да установят.

Всичко беше така, и това означаваше, че аз съм просто винтче в нечий ръце. Не е важно в чии – на Анастасия или на някакви други сили или енергии, това не е важно. Важното е, че аз като човек съм всъщност нищо, аз не съществувам. Съществува моята, с лекота управлявана от някого чрез устройваните „случайности“, плът. Добре би било ако таква управление беше възможно единствено върху мен. Но напълно възможно е да има и други, управлявани свише хора, или може би някой си управлява цялото човечество свише, и цялото човечество е просто играчка за някой невидим и не познаваем за нашите човешки умове.

Не ми се искаше да бъда нечия играчка, но фактите приведени в доклада, безспорно доказваха: ти си нищо, тебе те управляват, – и това е ярко изразено, това се доказва с безспорни и известни на теб факти.

Всичко, което се случува с мен в Кипър, не може да се отнесе към лешото, напротив. Но това не е толкова важно! Ако някой е устроил цяла верига от прекрасни съвпадения, то утре на някой друг, невидим може да му хрумне да устрои друга верижка, и при това от съвсем не толкова прекрасни случайности. И човек става играчка. А цялото човечество? Че как по-рано не съм разбрал, че си играят с цялото човечество някакви сили, като деца с оловни войничета.

Когато в тайгата Анастасия говореше за Бога, за сътворението, пред мен сякаш се разтвори завеса след нейните думи.

За пръв път в живота си аз си представях Бог не като аморфен, неразбираем, като някакво същество или като старче седящо на облаче, а като личност, способна да чувства, да преживява, да мечтае и да създава. Усещанията от нейния разказ бяха по-ярки и по-разбираеми от всички, което по-рано ми се беше случвало да чуя на тази тема. И още. Когато тя говореше на душата ми беше хубаво и не така самотно. Значи, Него го има! Той е понятен и Той действа. Той е мъдър и добър. И като потвърждение – наоколо са Неговите творения – кедрите, тревата, птиците, зверовете. Там, в тайгата, на полянката на Анастасия те са някак добри, не агресивни. А ние така сме свикнали с Неговите творения, че сякаш не ги забелязваме, все чрез нещо друго се опитваме да съдим за Него. Чрез някакви, уж тайни учения. И се мятаме по планетата в търсене на съкровени места, в търсене на учители, в търсене на учения. Ами, просто абсурд някакъв. Пълна липса на логика. Ако говорим за Бога като за наш добър Отец, то как може да се предполага, че Той ще скрие нещо хубаво от своите деца? А той не е криел от хората – свои деца – и не е скривал нищо, а се старае винаги да бъде редом с тях. Каква сила му противостои? Каква сила ни е замаяла до такава степен, че да поставим със своя начин на живот, цялата планета, подарената от Него за нас прекрасна Земя, под заплахата от катастрофа? Каква сила си играе с нас?

Светят вечер прозорците на нашите многоетажни блокове. Зад всеки прозорец преминава нечий живот. А колко живота истински щастливи има в този свят? За морал говорим, за любов и култура, всеки се старае да изглежда благопристоен. А всъщност? А всъщност, най-малкото всеки втори външно благопристоен мъжик тайничко ходи по жени. Тайно от своето семейство, външно, уж благополучно. Кое е едно от най-доходните пера в бюджета на нашата държава? Водката и цигарите. Държавата се вкопчила в монопола за тяхната продажба. А кой пие? Пияниците които се ваят край оградите? И те разбира се пият. Но те нямат толкова много средства за да осигурят процъфтяването на стотици заводи, произвеждащи реки от алкохол. Основните потребители са външно благопристойните и уважаваните.

Ние поддържаме огромен щат в милицията, всевъзможни охранителни и разузнавателни служби. За какво? Да събират пияниците и скандалджиите? Глупости! Че тях с този щат, вътрешните могат да ги съберат за един ден. Борбата е с тези, външно благопристойните.

Като помислиш само, съществува цяла армия от специални служби и тя не стои без работа. Значи съществува цяла армия, която им противостои. Значи се води непрекъснатата война, и ние сме на границата на бойните действия. Ние финансираме и двете противоборстващи армии. Ние се опитваме да подобрим техническото оборудване на едната страна – нашите правоохранителни органи, но другата страна веднага също подобрява своето оборудване и взема средствата за това също от нас. Източникът на парите е един и същ-човешкия труд. И войната продължава само че на по-високо техническо ниво. И така продължава не година или две. Хилядолетия продължава така. И не е известно къде е началото на тази война и как може да сложи край. А ние сме в центъра на бойните действия, и нито един от нас не е неутрален, ние всички сме съпричастни към тях. Ние всички сме съпричастни към непрекъсващата война. Кой непосредствено, кой волно или неволно я финансира, кой произвежда оръжие за нея. Но всички вървим с маски на благоприличие. За наука, за култура говорим.

Ние, интензивно развиващата се, разумна цивилизация, произнасяме с умен вид думи за научно-техническия прогрес. А защо воняща вода тече от крановете ти, умна цивилизацио? Как се досети, че и с умен вид при това, че трябва водата от магазините да я купуваме? И защо тази вода поскъпва всеки ден?

Ние не искаме да сваляме маската на благоприличие. Но защо? Защо така неизбежно година след година ние усложняваме живота си? Защо така неотклонно се движим към някаква зловонна яма? Движим се и не искаме сами да си го признаем. Защо никой не спира това движение?

У нас има много духовни обединения. Но нито едно от тях не може да спре това движение. Дори да не го спре напълно, но поне да го забави. Ако е така, то това вече прилича на садизъм, удължаващ времето на мъчение. Ние продължаваме да се смятаме за умна и благопристойна цивилизация, но защо в такава умна цивилизация жените губят желание да раждат деца? Вече и статистиката говори, че нацията измира. Какви са тези сили които превръщат човека в пълен глупак?!

Измина цяла седмица на пълна депресия и апатия към всичко. През тази седмица аз просто си лежах в леглото, почти нищо не ядох. В края на седмицата изведнъж ме изпълни злоба или даже ярост. Прииска ми се да направя нещо, напук на тези сили. Не е важно кои, светли ли, тъмни ли. Само да е напук на тези, които ни управляват... Да им докажа, че човек може да се изплъзне от контрола им. А какво мога да направя въпреки тях? Ако те, или Анастасия искат да пиша, то няма да пиша. Месо

не бива да ям, а аз ще ям месо, ще пуша и ще пия. Съдейки по действията им, това не им се харесва, е какво пък, ще опитам да им противодействам. Започнах да пия алкохол всеки ден в продължение на около месец. В състояние на опиянение ми ставаше по-добре, сутринта, като изтрезнявах, пак започвах да ме изгарят обидни мисли. Защо писах? Стараех се да бъда откровен, а станах просто смешна играчка, в неясно чии ръце.

Щом се напиех, опирайки се на стената отивах до леглото си. И как ми се искаше да викна, но така, че да ме чуят и те, моите внуци и правнуци. Да чуят и да разберат. Да разберат! Писах, защото ми е противна маската на лъжата! Търсех различен път!

ОПИТ ЗА РАЗКОДИРАНЕ

Понякога сутрин изпитвах желание да изляза от пианската забрава. И тогава отивах в банята за да избърсна прорасналата за няколко дни четина. Спомнях си Анастасия, опитвах се да мисля не за лошото, а за това хубаво, което тя можа да направи. Опитвах се да убедя сам себе си, че тя прави добро, но животът продължаваше да ми подхвърля все нови и нови съкрушителни аргументи. И в онова утро, при поредния ми опит да изляза от пианската си забрава, мой добър познат ми позвъни на вратата в квартирата, която бях наел. Беше ранна сутрин, даже не бях успял още да се избърсна и отворих вратата с насапунисано лице.

Владислав беше някак възбуден и като ме поздрави, заяви: „Трябва да поговорим сериозно. Свършвай с тоалета си, а аз ще говоря.“

Докато се бърснеш, той разказваше, че най-после прочел книгата. Тя го беше развълнувала, и той за много неща беше съгласен с Анастасия. Смяташе логиката ѝ за желязна, но повече Владислав се вълнуваше от друго:

– Тъй значи, заради тази среща на теб ти се наложи да напуснеш семейството си, да загубиш бизнеса си, а да продължиш да се занимаваш с бизнес вече не ти се иска?

– Да.

– И се опита да организираш съобщество на предприемачите с почисти помисли, както тя се изразява? Пишеш ли следващата книга?

– Засега не пиша. Опитвам се да разбера кое-що.

– А, именно да се разбере трябва. Какво постигна за пет години след запознанството си с тази отшелница, какво получи?

– Ами, как какво? Например тук, в Кавказ вече има първи проблясъци на изменение на отношението на хората към долмените. Представи си колко научни трудове са написани, а хората не се вълнуваха никак. Разграбвах ги, разрушавах ги. А това, което каза Анастасия подейства веднага. Само в санаториума „Дружба“ прочетоха моята книга, и веднага работещите там се събраха и заминаха към долмена да положат цветя. И на други места хората промениха отношението си към предците, трябва да се замис...

– Стоп. Аз съм напълно съгласен с теб. Имат въздействие думите ѝ. И този факт, който описа свидетелства за това. Както и за друго. Тя те зомбирала, и изобщо ти вече не си ти.

– Защо смяташ така?

– Много просто. Ти си предприемач, който можа дори без начален капитал да възплъти мащабни търговски проекти още в началото на перестройката. Ти си Президент на Асоциацията на предприемачите в Сибир. И изведнъж прекратяваш заниманията с бизнес, сам си переш и готвиш, значи вече не си предишния.

– Такива доводи вече съм слушал Владислав. Но ме развълнува казаното от Анастасия. Мечтата ѝ е красива: „Да се пренесат хората през отрязъка време на тъмните сили.“ Тя вярва в нея. Помоли ме да напиша книга. Аз обещах. Та тя съвсем сама чака и мечтае. Навярно свързва някак книгата със своята мечта. Ти сам казваш, че силата на въздействието на казаното от Анастасия в книгата е велика.

– В това е и работата, че това също и още веднъж потвърждава нейното вмешателство. Ти сам съди. Никому неизвестен автор, предприемач, изведнъж да напише книга. И за какво. За историята на човечеството. За Космоса. За Разума на Вселената. За възпитанието на децата. Тя започва да въздейства върху хората в практическия реален живот, влияе върху постъпките им.

– Но тя им влияе положително.

– Възможно е. Но работата не е в това. Не си ли се замислял, как така изведнъж се оказва способен да напишеш книга?

– Анастасия ме научи.

– Как го направи?

– Пръчица взе и на земята нарисова букви. Цялата азбука. И каза: „Ето буквите, които вие познавате. От тези букви са съставени всички ваши книжки, и добрите и лошите. Всичко зависи от това, как и в каква последователност ще бъдат подредени тези 33 букви. Има два начина да бъдат подредени.“

– Значи всичко е просто? Само трябва 33 буквички да се подредят в определена последователност? Ти ги подреждаш, а после хората отиват в планината на цели групи да слагат цветя пред долмена? Това е невероятно. Не се вписва в нормалното съзнание. Това е присъствие на някаква неведома сила. Тя или те е зомбирала, или те е хипнотизирала, не знам. Но нещо ти е направила.

– Самата Анастасия, когато я наричах вещица или изричах думи като „мистика“, „фантастика“, „невероятно“, се разстройваше много и започваше да доказва, че е обикновена жена, обикновен човек, само дете има много информация. Но само по нашите мерки е много. Тя казва, че хората от първоизточника са имали тези способности... И после... Та тя

ми роди син.

– А къде е синът ти сега?

– В тайгата, с Анастасия. Тя казва, че в условията на нашия технократски свят е по-трудно да се възпита детето и да се направи от него истински човек. Защото изкуствените предмети не са разбираеми за малкия. Отклоняват го от истината. Те могат да се показват само, когато той осъзнае истината.

– А ти защо не си в тайгата? Защо не си с нея? Не помагаш да се възпитава синът ти?

– Не е възможно там нормалния човек да живее. Тя не пали огън. Храни се своеобразно. Освен това казва... Не бива още да общувам с детето.

– Значи тук, в нашите нормални условия тя не иска да живее. Ти пък не можеш там да живееш. И после какво? Мислил ли си? Сам, без семейство... Ами ако се разболееш?

– Засега не боледувам, вече втора година не съм се разболявал от нищо. Тя ме излекува.

– И какво, вече никога няма да боледуваш?

– Ще боледувам навярно. Анастасия каза, че всички болезки ще се опитат отново да се върнат, тъй като много тъмно и пагубно има в човека, и в мен естествено, както у всички. Ето на, пуша. Започнах да пия. Но това не е главното. Тя казва, че светлите мисли са малко, помислите. А основно те противостоят на болестите.

– По този начин, бъдеще за тебе, както при нормалните хора не се предвижда. Аз дойдох при теб с делово предложение. Аз ще те разобщавам, ще те разхипнотизирам, а ти, като се върнеш в нормалното си състояние ще ми подскажеш... Ще ми помогнеш да оправя работите в моята фирма. Нали имаш опит, талантлив предприемач беше. Връзки имаш.

– Няма да мога да ти помогна, Владислав. Не мисля сега за бизнес. Мислите ми са заети с други неща.

– Ясно е, че сега не мислиш. Отначало трябва да дойдеш на себе си. Само ми повярвай. Като приятел те моля... После ще ми благодариш. В края на краищата и сам ще можеш да прецениш случилото се с тебе като дойдеш на себе си.

– По какъв начин може да се определи най-нормалното състояние?

– Ами че просто е. Ще поживееш нормален живот поне няколко дни. Ще се различаш с момичета. А после ще прегледаш отново последните години от живота си. Ако те устройват, продължавай да се

занимаваш и живееш както сега. Ако в нормалното си състояние установиш, че си бил хипнотизиран, ще се заемеш отново с бизнес. И за теб добре, и на мен ще помогнеш.

– Не мога аз с проститутки...

– Защо с проститутки, ще вземем такива които сами искат. Ще устроим вечеринка, музика, компания. В ресторант можем да отидем или сред природата. Аз всичко сам ще организирам, ти само не отказвай.

– Аз сам искам да разбера себе си. Трябва да помисля.

– Стига си мислил. Оцени моето предложение като експеримент. Като приятел те моля, дай ми седмица, а после мисли.

– Добре, нека опитаме...

На следващия ден ние ходихме с кола до съседния град, в който живееха добри, както се изрази Владислав, момичета, отдавнашни негови познати.

НАШАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

Жената, която ни отвори вратата беше много привлекателна. На вид около тридесет годишна и малко повече, по женски мека, леко смущаваща се топка. Не, не беше дебела. Тялото пазеше и дори подчертаваше формите, винаги възбуждащи мъжете. Тънкият халат не ги прикриваше. Нейният глас, приличащ не детски, приветливата усмивка, веднага предразполагаха към нея.

– Здравейте пътници. Влизайте, влизайте моля. Светлана ми разказа за Вас. Тя ми каза че искате да видите града, да вечеряте в ресторанта.

– Искаме. Ние всичко искаме и непременно с Вас, красавици, – задърдори Владислав, – Как е моята Светлана, да не се е запиляла?

– Че кога и с кого да се запилеем ние? Явно ни остава само да чакаме цял живот...

– Какво ще чакате? Аз съм тук, и приятел съм довел. Сибиряк е той, предприемач, сто на сто. Запознай се.

Тя пооправи стегната си тъмна плитка, вдигна смутено наведените си ресници, откри блесналите си сякаш от страст и желание очи и ми протегна ръка.

– Аз съм Лена. Здравейте.

– Владимир, – представих й се аз, като стиснах пухкавата й ръка.

Докато Лена приготвяше в кухнята кафе за всички, ние се измихме в банята и разгледахме двустайния й апартамент. Апартаментът ми хареса много. Обичайна планировка, като повечето, но поддържано беше всичко, чистотата и уюта бяха необичайни. Всичко си беше на мястото, нямаше нищо излишно. В спалнята имаше резедави тапети на цветя, пердета с ресни на прозорците, в тон с тапетите, килимът и покривката на широкото легло също бяха в тон. И цвета и акуратността някак успокояваха, леглото сякаш мамеше да си полегнеш. Седнахме в креслата на по-голямата стая, Владислав включи, изглежда скъпо струващия магнитофон на стопанката име попита:

– Е, как ти хареса стопанката?

– Хубава е. Само че защо не се е омъжила?

– А защо не са омъжени милиони други жени? Не си ли чувал, че ние, мъжете, за всички не стигаме?

– Чувал съм, но тя не като всички. Хубава е и е можала да превърне апартамента си в уютно гнездо.

– Да, можала е. Добре печели. Тя е първокласен фризьор. Не просто фризьорка, а стилистка. Участва в конкурси, при нея дамичките, които са по-богати, на опашка се записват и добре ѝ плащат.

– Може да походва.

– Не ходи тя с никого. Светлана ми казваше, че още когато са учили в училище, Ленка дружила с един двойкаджия от по-горния клас, после, след училището го зарязала, а той дълго ходел по петите ѝ, биел се с всеки, който се опитвал да я изпрати. Пред очите на Ленка жестоко претрепвал човека с приятелите си. Даже са го съдили за хулиганство. Тя го жалела, никога не свидетелствала срещу него. Винаги казвала, че не е бил в нормално състояние и нищо не помни. Затова и само един път са могли да го осъдят за телесна повреда на синчето на голямо бате.

– Е, тогава сигурно е фригидна, не ѝ трябва мъже.

– Хайде сега пък, фригидна. Ти какво, не забеляза ли, как те мерна веднага с очищата си. Като боа зайче. Веднага за кревата е готова.

– Не преувеличавай.

– А ти кусури не търси, по-добре се наслаждавай, използвай момента. Уговорихме се да се отпуснеш, ами ето, отпускай се.

Лена внесе чашките с кафе върху красив поднос. Беше се преоблякла в красиво прилягащ на тялото ѝ сукман и леко се беше гримирала:

– Ако искате да хапнете, мога бързичко да приготвя нещо.

– Не,-отговори Владислав,-ще ядем в ресторанта. Ти се обади предварително, там където сметнеш, че е по-добре, запази маса за четирима.

Докато пиехме кафе, Лена се обади в ресторанта и запази маса чрез свой, очевидно познат администратор, защото говореше на „ти“ с него и го съветваше: „Постарай се да е на хубаво място, ще бъда с много приятни кавалери“.

В ресторанта отидохме вечерта, след като се бяхме разходили из града и околностите му с колата, бяхме разгледали местните забележителности.

Вратата на ресторанта ни отвори с широк жест услужлив портиер в богата униформа. Метр д'отелът ни заведе до масата, която беше на противоположната страна на залата. Мястото наистина беше добро, на невисоко възвишение, и целият ресторант се виждаше добре, и естрадата. Залата, с красиво изваяни стени и таван, на очевидно скъпия ресторант, вече беше почти запълнена. По всяка вероятност, само материално състоятелни хора биха могли да си позволят да си отдъхнат тук. И ние решихме да не си отказваме нищо, поръчахме си скъпи мезета, хубаво вино, а аз си поръчах бутилка водка. Когато оркестърът засвири

танцувална мелодия, някакво танго, Владислав веднага предложи всички да отидем да танцуваме, и ние отидохме. Меко се полюляваше в ръцете ми уютното и снажно тяло на Лена. Вече леко опиянен, аз още повече се опиянявах от аромата на парфюма ѝ и от очите ѝ. Наведените ресници от време на време се вдигаха, и очите ѝ ласкаво ме гледаха в упор, и струваше ми се, че горят с огъня на предстояща страст. И, сякаш засрамила се от страстта в погледа си, тя отново навеждаше очи.

Когато се върнахме на масата, вече бях позабравил своите митарства и търсения. Беше ми по пиянски хубаво и бях благодарен и на Владислав и на Лена, и въобще на всичко. Значи, може да се живее добре, ако не се ровиш много в живота, а използваш благата му.

Налях на всички вино, на себе си – водка и исках да предложа на всички да пийнат и да произнеса тост, но Владислав ми попречи. След танца със своята Светлана той изобщо се върна някак нервен. Веднага запали цигара, пепелта от цигарата падна в салатата, без да чака другите отпи от виното и замълча, само се въртеше на стола. Тъкмо исках да вдигна чаша и да произнеса тост, а той задърдори:

– Чакай малко, тук една такава работа... Една такава работа се получи. Хайде да излезем. Трябва да поговорим, – без да чака отговор, той рязко стана. – Момичета поклюкарствайте засега. Ние за минутка.

Излязохме в просторния хол на ресторанта. Владислав ме замъкна в далечния ъгъл зад фонтана и със злоба и с приглушен глас ми каза:

– Ама че мръсница! Не случайно ти... Ама че мръсница.

– Кой е мръсница? Ако си се скарал с твоята Светлана, не разваляй вечерта на другите.

– Не Светлана... Ленка ни изложи, по-точно тебе, но и аз ще го отнеса. Няма да те изоставя.

– Можеш ли смислено да ми обясниш, как е могла мен или нас да изложи? Пред кого, защо?

– Докато танцувахме Светлана ми разказа. Бях ѝ говорил за тебе. И на нея ѝ станало жал за теб... Щом те видяла... И по време на танца ми разказа всичко.

– Какво ти разказа?

– Ленка е мръсница. Изглежда е мазохистка. Извратена е. Ти представяш ли си, мъжете се лепят по нея, тя кокетнички с тях, после отива на ресторант. Масата непременно тя поръчва, чрез своя познат, а той веднага на онзи мафиот съобщава.

– Какъв мафиот?

– Ами оня, оставача, с който още като ученичка е ходела. Казвах

ти, че той годениците ѝ още на млади години е претрепвал. А сега е нещо като местен мафиот и се занимава с рекет. Ами най-общо, тя знае, че щом поръча маса чрез своя познат, той веднага ще съобщи за това на оня мафиот. И той идва или направо в ресторанта, а по-често после, в някое усамотено място причаква със своите бандити и пребива почти до смърт Ленкиния ухажбор. Цялата тази екзекуция става задължително пред очите на Лена. Тя се кефи, а може и да свършва. Светлана казва, че това се е превърнало в болест. Тя веднъж ѝ признала, че получава оргазъм от тези сцени.

– А той, този оставачът, двойкаджията, защо прави това?

– Че знае ли някой защо? Може би все още я обича, а може и на него да му доставя някакво извратено удоволствие. Светлана казва: Ленка се прави на невменяема, а той след тази екзекуция отива у тях и остава по цяла нощ. А какво правят там не е ясно.

– Че защо не се ожени за нея?

– Какво те интересува тебе – защо не се жени? Казвам ти, че е като болест това у Ленка. Сякаш младостта си продължава. А ако се ожени само бит ще ѝ остане. Така се кефи, а в бита за какъв кеф може да става дума? Болна е, така казва Светлана. Нас какво ни интересува, за теб трябва да помислим, как да се измъкнем сега.

– Хайде да се махнем от този ресторант, щом казваш, че ще съобщят на този бивш оставач.

– Късно е. Той вече тук със своите бячи. Наблюдават ни... Светлана казва, че той първо ще дойде на масата ни и много вежливо ще поиска разрешение да танцува с Ленка, ще танцува, ако не му откажат, а ако откажат, спокойно ще се махне. Но крайт винаги е един и същ, причакват и пребиват почти до смърт, и ако има ценни вещи после ги отмъкват. Аз вече дадох на Светка часовника си, „Ролекса“. Ако имаш нещо такова, дай го, ще ѝ го предам.

– Нямам нищо ценно. Слушай, а не се ли страхуват от милицията?

– Казвам ти, че всичко е обмислено... адвокат си има... На всичко отгоре, всичко така могат да представят, че уж са защитавали жената от насилие.

– А Лена, значи, мълчи като свидетел?

– Мълчи мръсницата, преструва се, че не помни нищо, все едно е била в шок или е припаднала. Виновен съм аз пред тебе. Загазихме, но ми се струва, че измислих... Измислих! Хайде да направим нещо, да се сбием, да се скараме и ще ни закарат в милицията. По-добре да преседим в изтрезвителното, глоба да платим, затова пък няма да ни осакатят.

– А, не. Няма да наказвам сам себе си в угода на тях. Хайде да излезем през черния вход, после ще позвъниш на твоята Светка, ще й извикаш такси.

– Няма да се измъкнем, те са вече там. Тръгнем ли си, ще ни върнат. Два пъти повече ще си изпатим тогава. Че ще ни и обвинят, че сме искали да избягаме без да платим.

– Ако няма изход, тогава давай да се веселим. Поне ще поиграем по нервите на тези гадове. Жалко че такава вечер се развали, хубаво ми беше.

– Че как да се веселим сега, как?

– Да отидем и хубаво да му пийнем, да плюем на всичко, да се отпуснем докато имаме време. Ти само не показвай предварително, че си нервен.

– Че аз да не би за себе си да нервнича? За теб се страхувам.

– Да вървим.

Ние тръгнахме към нашата маса. Разкошния голям ресторант блестеше с великолепието на изисканите тоалети на дамите, и от техните, изглежда, истински накити. Много съвсем млади красавици сред възрастни мъже също блестяха със скъпоценности. Гуляеха тези, които наричат „нови руснаци“. Но те също са Русия. Значи, гуляеше Русия, както само тя може да го прави. С размах и лудешки. И размахът предстоеше да се покаже, засега всичко беше чинно великолепие и разкош. Когато седнахме на нашата маса, аз веднага напълних до горе чашите и казах: „Нека да прием за удовлетворението. Нека всеки от нас, седящите тук, да достави поне миг удовлетворение на другия. За удовлетворението.“ Ние с Владислав изпихме до дъно чашите, жените наполовина. Аз преместих стола си плътно до Ленкиния, бързо я прегърнах, сложих ръка на полуразголените й гърди и й заговорих тихичко на ухото:

– Ти си красива и уютна Лена, би могла да станеш добра съпруга и майка.

Тя, отначало сякаш се смути от моята прегръдка и лежащата на гърдите й ръка и се опита да се отстрани, но не настоятелно и веднага след това напротив, леко наведе към мен глава. Така започна играта по техните, или нейни правила. И аз играех в нея, както можех, без да осъзнавам защо го правя, сякаш специално в угода някому, на някакви тъмни сили, приближавайки печалната развръзка. И тя настъпи.

От масата до естрадата се надигна здрав мужик с бича шия. Известно време без да откъсва очи ни погледа, а като засвири танцова музика, закопча сакото си и уверено се насочи към масата на нашата компания.

На половината път, той изведнъж спря и започна да гледа, все така без да откъсва очи, в друга посока. И мнозина от седящите в залата започнаха да обръщат глави. Няколко жени и мъже дори се надигнаха от местата си, сякаш поразени от нещо ставащо. Аз също погледнах натам, където всички се бяха втренчили и се вцепених от изненада.

Откъм входната врата към естрадата вървеше Анастасия. И нейната свободна, даже предизвикателно свободна походка и това, с което беше облечена не можеха да не поразят. Облечена! Тя си беше със старичката си чиста блузка и пола, и маминия шал, но този път те изглеждаха така, сякаш най-известен световен моделиер, в порив на вдъхновение беше създал специално за нея супер костюм, затъмняващ всички, до този момент изглеждащи изискани модни тоалети на жените.

Може би изглеждаше така, защото нейните обичайни дрехи се допълваха от необичайни накити или от походката, от маниера на поведение?

От ушите на Анастасия висяха като клипсове, две малки зелени клончета с пухкави иглички. Сплетената на плитчица от някакви треви панделка, като диадема обхващаше главата, придържайки гъстата и златиста коса. На челото, в лентата беше вплетено, горящо като рубин малко цвете. И беше гримирана, на клепките ѝ имаше зелени сенки. Полата беше същата като преди, но с цепка почти до бедрото. На талията и имаше колан, направен от шала, завързан на панделка. Немислимият костюм се допълваше от необикновена супермодерна чанта, в каквата се беше превърнал платненият ѝ вързоп. Те беше завързала тъканта към краищата на необелена от кората пръчица, направила от тревички дръжка, и се беше получила хипарска чанта. И така облечена, тя освен това някак свободно и уверено се движеше, както на супермодела или макенекната няма и да им хрумне.

Анастасия стигна до площадката, където няколко двойки започваха да танцуват бърз танц, и изведнъж весело, в такт с музиката се завъртя няколко пъти, като извиваше цялото си тяло. При това гъвкавото ѝ тяло с всичките си части извършваше красиви движения, ръцете ѝ се вдигнаха над главата и плеснаха, а в залата гръмнаха мъжки аплодисменти. Анастасия се насочи към нашата маса. Двама келнери побързаха да я попитат нещо, тя показа с ръка към нашата маса, и един от келнерите взе резбован стол и тръгна след нея. Като минаваше покрай тръгналия към нас Ленкин познат с бичата шия, Анастасия се поспря, погледна го в лицето, намигна му и продължи към нас.

А аз седях прегърнал Лена като онемял и само наблюдавах какво

става. А и всички на масата бяха млъкнали, и те гледаха.

Анастасия се доближи до масата ни и сякаш нищо не се беше случило, сякаш е трябвало да бъде тук, поздрави:

– Здравейте, приятна Ви вечер. Здравей Владимир. Разрешете...

Нали няма да възразите ако седна при Вас за малко?

– Да, разбира се сядай Анастасия, – заговорих аз вече съвзел се от неочакваното ѝ появяване, и станах за да ѝ отстъпя мястото си, но услужливият келнер вече поставяше донесения за нея стол. Вторият келнер премести моята чиния и постави пред Анастасия чиста, предложи ѝ меню.

– Благодаря, – каза Анастасия, – засега не съм гладна.

Тя бръкна в хипарската си чанта, извади загънати в голям лист горски плодове, сложи ги в чинията, премести я към средата на масата и ни каза:

– Почерпете се, моля.

– Как се озова изведнъж тук, Анастасия? Да не би да си тръгнала по ресторанти?

– На гости при теб дойдох Владимир. Почувствах че си тук, и реших да намина. Много ли ти поперчих?

– Изобщо не ми пречиш. Само че защо си се нагиздила така необичайно, гримирали си се?

– Не бях нагиздена и гримирана, но когато исках да вляза в ресторанта, стоящия на врата човек не ме пусна. Другите пускаше, отваряше им вратата, покланяше се, а на мен каза: „Стой настрани лелко, не ти е мястото тука.“ Аз отидох встрани в сянката и наблюдавах, защо пуска другите. Разбрах, че са облечени различно и се държат различно от мен. Бързо разбрах. Намерих две подходящи клончета, разцепих им краищата с нокти и ги сложих на ушите си като украшение. Виж, – обърна се Анастасия настрани и ми показа своето изобретение, – как е, добре ли е станало?

– Хубаво е.

– И чанта набързо измайсторих, и колан от кърпата, и се гримирах със сок от листа и цветни листенца, само че ми е жал, че се наложи да разпоря полата по шева...

– Не е трябвало толкова много да я разпаряш, чак до бедрото. До коляното щеше да е достатъчно.

– Исках да е по-хубаво и да ме пуснат.

– А червилото откъде взе? На устните ти има истинско червило.

– Това вече беше тук. Когато човекът до входа ми отвори вратата,

аз се доближих до огледалото в хола за да се видя. Интересно е все пак. Жени стояха край огледалото и ме гледаха. Една от тях се приближи и някак развълнувано ме попита: „Откъде измъкна такава премяна? Хайде да си ги сменим. Пръстена и дрънкулките си също ще ти дам. Ако искаш със зелено ще ти доплатя.“

Аз ѝ обясних, че може и сама да си измайстори такава премяна, започнах да ѝ показвам клонките-клипсове, и жените ни заобиколиха също да гледат. Едната все повтаряше: „Виж ти, виж ти.“ Друга ме питаше откъде да намери списание с такива модели, къде е показан този стил. А тази която първа се приближи, каза, че ако ще работвам тук, то тя е главната и не признава никакви сутеньори, защото те са свободни...

– Анка-курвичката е била, – съобщи Света, – тя е много дръзка, от нея действително се плашат. Ако някой започне да налита, тя може да устрои такава разпрания, такива интриги, така може да обърка всички глави, че да се чудиш откъде ти е дошло.

– Дръзка... – замислено произнесе Анастасия, – а очите ѝ са тъжни, стана ми жал за нея. Исках да направя за нея нещо. Като ме помириса и започна да ме пита за парфюма ми, аз и подарих пръчица, с ефирно масло от кедрър вътре, научих я как да го използва, а тя веднага парфюмира и приятелките си, а на мен ми подари червило, моливче за устните. Отначало не можах да се справя, и много се смяхме, после тя ми помогна и каза: „Ако има нещо да се обръщам към нея.“... Предлагаше ми отделна маса в залата, но аз ѝ отговорих, че съм дошла само да се видя с моя... – Анастасия се обърка, после помисли и каза: – да се видя с теб, Владимир и с Вас. Може би ще можеш да се поразходиш с мен из града. Ветрец подухва на крайбрежната улица, там въздухът е по-хубав. Или ти се иска още да останеш, Владимир, с твоите приятели? Аз ще почакам докато свършиш всичко. Или аз... много ли ти попречих?

– Изобщо не си попречила Анастасия, много се радвам да те видя. Просто отначало се вцепених от изненада при твоето появяване.

– Наистина ли? Тогава може, тогава ще отидем да се разходим край морето? Двамата или всички заедно? Как искаш?

– Да вървим Анастасия. Двамата ще отидем.

Но да си тръгнем просто така не ни се удаде. Към масата се приближаваше познатият на Елена. Той навярно се беше оттеглил също заради неочакваното появяване на Анастасия. „Тръбваше по-рано да си тръгнем, веднага.“-помислих аз, но вече беше късно. Те пристъпваха към своя извратен сценарий. И Елена сякаш вътрешно се приготви, изправи се, наведе очи, театрално започна да се оправя косата.

Той се приближи до масата, но не към своята Елена, а към Анастасия. Поклони се леко и каза, без да забелязва друг освен Анастасия. Елена даже отвори уста, когато той предложи на Анастасия:

– Момиче, разрешете ми да ви покана на танц.

Анастасия стана, усмихна се и отговори:

– Благодаря Ви много за поканата. Седнете моля ви на моето място. Вие ще липсвате тук. А аз не съм в настроение да танцувам сега. Ние с моят... с моя кавалер решихме да отидем да се поразходим на чист въздух.

Той се подчини на думите ѝ, и без да откъсва поглед от Анастасия седна на нейния стол. Ние двамата се отправихме към изхода.

Реших да се отдалечим повече от ресторанта, малко да се поразходим, както искаше Анастасия, а после да вземем такси и да се приберем в квартирата. Беше десет часа вечерта. По сенчестата алея ние се спуснахме към каменистия бряг на морето. Още не бяхме стигнали до водата когато чух скърцането на спирачки и се обърнах. От спрелия встрани от пътя джип, към нас вървяха петима здравеняци. Когато ни обкръжиха, аз видях между тях и оставача с бичата шия, той остана малко встрани от заобиколилите ни четирма, но той именно започна разговора:

– Да се беше върнал в кръчмата мужико. Дамата там без теб сучае.

Аз не му отговорих и той пак заговори:

– Глух ли си, що ли, на тебе говоря, трябва да се върнеш при дамата си. А ти обърка дамите и си замина. Ние сега ще ти помогнем да се върнеш.

Най-близкия мъж пристъпи към мен и аз се реших... Викнах „Бягай Анастасия“ – и реших първи да го фрасна и да се бия до последно, за да може Анастасия да избяга. Опитах се първи да нанеса удар на приближилият се до мен, но той ми хвана ръката, удари ме в слънчевия сплит, после и по лицето. Паднах на камъните. Сигурно щях да си ударя главата, но Анастасия подложи дланта си и омекоти удара. Главата ми се въртеше и ми беше трудно да дишам. Лежах и виждах как се приближават към лицето ми краката на пияния, обут в боти с метални кантове. „Сега с краката ще действа“ – мярна се мисъл. Като дойде почти до мен той замахна с крак, и тук Анастасия направи това, което в подобна ситуация е присъщо на повечето жени, тя закрещя. Но викът ѝ!... Той само в първия миг беше нормален. Звукът му веднага изчезна, и беззвучния ѝ вик диво се връза в тъпанчетата. Виждах как обградилите ни изгърват от ръцете си някакви предмети и се хващат за ушите. Трима паднаха и се загърчиха на колене. А тя с длани запушваше ушите ми и отново поемаше

въздух в дробовете си и пак крещеше. Викът ѝ подобен на ултразвук, караше всички доближили се до нас да се гърчат на колене. Те не разбраха какво става, откъде идва този непоносимо режещ звук. И аз през дланите ѝ усещах въздействието му, може би не така силно като другите, но все пак болеше. После видях, че отгоре, от пътя към нас тичаха група жени. Анастасия престана да вика, дръпна ръцете си и аз седнах на един камък. Тичащите към нас жени бяха въоръжени коя с бутилка, коя с инструмент от колата, една бягаше с милиционерска палка, друга с масивен свещник. Пред всички тичаше Анка-курвичката, тя държеше гърло на счупена бутилка от шампанско. Откъм двете „Жигули“, с които те бяха дошли, спрени до джипа, бавно вървеше още една дебеланка по халат, очевидно направо от леглото и не беше успяла да се облече както трябва. По някакъв начин водачката на курвите беше успяла да събере по тревога всички свои приятелки от занаята.

Разрошената Анка спря на пет метра от нашата, идваща на себе си, живописно седяща и лежаща по камъните, група. Изправена беше само Анастасия и към нея се обърна Анка:

– Какво приятелко, много мъже си довела, не ти ли омръзнаха?

– С един само исках да поговоря, – спокойно отговори Анастасия.

– А останалите какво правят тук тогава?

– Дойдоха и аз не знам защо. Не зная какво искаха.

– Ти не знаеш. А аз знам, какво искат тези гадове, – отговори Анка и се разризаха ругатни по адрес на Лениния познат. – Колко пъти ти се казва дръвник такъв, да не пипаш ти говедо и кръвопиец, моите момичета.

– Тя не е твоя, – глухо отговори бившия оставач.

– Всички са мои, които са колеги, разбра ли недораслек такъв. И на тебе и на твоите подлизурковци, мутрите ви ще размажа, ако само на още една моя приятелка хвърли око сутеньорската ти мутра. Запомни го. Няма да търпя нито един сутеньор на своя територия, нито една гадина няма да изтърпя. Малко ли ти е, че кръвчицата на предприемачите пиеш? И с нас ли ти се прииска да търгуваш?

– Съвсем нагла си станала? Тя не е твоя. Новичка е. Аз само исках да пообщувам с нея. А ти, Анка минаваш всякакви граници. Какво се стряскаш? Какво ти пука за нея?

– Тя ми е приятелка. Ясно? А пък на тебе ти стига с твоята садистка да си общуваш.

– Съвсем оглупяваш, на тебе скоро всичките жени приятелки ще ти станат, тъй ли? Гласът на водача вече не беше приглушено изплашен. И

аз разбрах защо.

Докато Анка говореше с него, приятелчетата му бяха дошли на себе си, и застанали до водача си нисък младеж държеше в ръце пистолет, насочен към Анка. Вторият вече държеше на прицел групата проститутки зад Анка. Групата млади жени, въоръжени с каквото им падне, стоеше под дулата на бандитските пистолети. Разправията вече завършваше очевидно не в тяхна полза. Беше абсолютно ясно: още миг и те ще бъдат сломени морално, осакатени физически, да не говорим за това, че ще загубят свободата си или печалбите си. Много исках да повлияя някак на положението, да не допусна този страшен изход. Дръпнах за ръката стоящата до мен Анастасия, която внимателно наблюдаваше ситуацията, запуших си ушите и бързо ѝ казах:

– Викай Анастасия. По-бързо викай.

Тя ми пусна ръката и попита:

– Защо да викам, Владимир?

– Ти какво не виждаш ли че това е саморазправа. Тези жени ей сега ще ги изпотрепят и осакатят. Те загубиха. За тях всичките това е финала.

– Не за всички. Духът на три от тях все още се бори.

– Каква полза от духа пред пистолетите, те са победени.

– Те не са победени още Владимир. Докато Духът им се бори, никой не бива да се намесва. Страничната намеса може да оправи ситуацията, но и да всели в тях неувереност в себе си и множество ситуации в този живот да се окажат не в тяхна полза. Те ще започнат да се надяват на чужда помощ.

– Плюй на философията си поне сега. Казвам ти, ясно е положението... – и аз замълчах, защото ми стана ясно, че не е възможно да се убедя Анастасия. И със съжаление помислих: „Ех да можех аз така да викам...“

Като видя приятелите си в готовност, Ленкиния ухажбор и сутеньор се ухили и вече с чувство на превъзходство заговори:

– Казвах ти аз на тебе Анка, съвсем си изкукала. Но този път ние сме по-силните. Хайде хвърляйте снаряжението си, крави. Хвърляйте и се събличайте, сега всички ви по ред ще изчукаме.

Анка прекара поглед по изправилите се и все още залегнали с пистолетите бандити в отговори с въздишка:

– Може пък не всички, а само аз да ви стигна?

– Аха, кучко. Друга песен запя, – през смеха на приятелчетата си отговори вожда. – Няма да ни стигнеш ти, всички ви ще прегледаме –

сега вече ще работите за нас кучки.

– Че откъде ще се вземе у вас толкова мъжка силичка. Дали и за една ще стигне, – смеейки се отвърна Анка.

– Млъквай, курво. Всички ще изучаваме.

– Пък аз се съмнявам, мисля си, че и с една няма се оправите.

– Всички ви до сутринта ще чукаме.

– Ох, че ми омръзна ти на мене, гълъбче, с твоите обещания, не им вярвам, не вярвам аз във вашите мъжки достойнства.

– Сега ще повярваш кучко. Мутрата ще ти размажа аз на тебе-вече разярен изхриптя вожда и пристъпи към Анка, с надянат на ръката си метален бокс.

Аня направи стъпка назад и викна на своите:

– Отстранете се момичета.

Групата проститутки отстъпи няколко крачки, само намръщената дебелианка с халата остана настрана като вкопана, а когато горилата направи още няколко стъпки към Анка, млъчливата дебелианка изведнъж вяло каза:

– Аня, ей Аня, ти какво... Дали да не започна?

– Пак нямаш търпение, Машка, – отговори отстъпваща Анка. – Ами започвай, щом не ти се чака.

Дебелианката спокойно и женствено разкъса полите на халата си, копчетата се разлетяха. Гърдите ѝ се разголиха до съвсем плитките бикини, и освен това се оголи... Под халата на дебелианката имаше автомат Калашников със заглушител и с оптически мерник за нощно виждане. Тя щракна затвора, опря приклада на автомата на рамото си, притисна буза до приклада и се втрени в мерника.

– Само че Маша, недей с автоматичната. Тук не ти е гореща точка. Ти карай с единични. Сама си знаеш. Всеки патрон пари струва.-посветва я Анка.

– Тъх, – отговори без да се откъсва от мерника дебелианката, – и веднага изстреля пет единични патрона през секунда. Но какви изстрели! Първия куршум откъсна тока на вожда, а може и да му рани крака. Той отскочи към морето накуцвайки. Другите четири куршума се забиха до всеки един от бандитите. Те веднага се скриха зад камъните, а който нямаше камък наблизо залегна по очи на земята.

– Аня, кажи им да пълзят към водата. Иначе рикшет може да ги уцели. – проговори дебелианката, без да отпуска автомата.

– Чухте ли гълъбчета. Хайде във водата. За куршумчетата, които рикошират Машенка още не се е научила да отговаря.-ласкаво съобщи

Анка на вече пълзящите към водата пияни рекетъори – бандити.

След минута те всички, заедно с главатаря си стояха до кръста в морската вода.

Аня се приближи до Анастасия, и известно време те мълчаливо се гледаха в очите. Стояха и се гледаха, нищо не продумваха. После Аня с тъга каза:

– Ти, приятелко искаше да се поразходиш тук с твоят приятел. Поразходи се. Вечерта е прекрасна, тиха, топла.

– Да. Хубав въздух подухва към града,-отговори Анастасия и добави: – ти си изморена Аня, може пък да си починеш в твоята градина?

– Може... но ми е жал за момичетата, и злоба към тези... мъже ме разкъсва. А ти от село ли пристигна?

– Да

– Хубаво ли е твоето село?

– Хубаво е. Но не винаги е спокойно, когато на други места не на всички им е добре, както тук сега.

– Не обръщай внимание. Идвай. А аз ще тръгвам, трябва да се работи. Вие тук се разхождайте спокойно.

Аня тръгна към колите, след нея и компанията ѝ. Когато минаваше покрай седнала на камък дебеланка, с автомат на голите си колене, Аня каза:

– Ти сега си почини Машенка. После ще ти изпратим кола.

– Клиент ме чака, аз направо от клиента си дойдох. Вече си плати.

– Ще го обслужим ние твоя клиент.

– Ще му кажем че те боли корема. Уж шампанското не е било добро.

– Аз пих водка. Само половин чаша.

– Е, изляла си да речем нещо...

– Не съм яла. Едно бонбонче съм си взела, и пирожка.

– Ето ти на, от пирожките е значи, не са били пресни. Колко изяде?

– Не помня.

– Ами че тя не яде по малко от четири наведнъж – каза едно от момичетата. – Нали, Маша?

– Може и така да е. Цигари ми оставете тогава. Иначе ще ми е скучно тук.

Аня сложи до дебеланката пакет цигари и запалка, и момичетата тръгнаха.

– Хей, – раздаде се глас откъм водата, – тая вашата на камъка, оставете ли я?

– Оставяме я, гълъбчета, оставяме, – отвърна Анка, – нали ви казвах, че една ще ви е достатъчна. Вие всичките искахте. А с вас и на една от нас ѝ е скучно.

– Мъже, ако се разбере за вашите зверства... Ако се разбере... Че с вас после никоя няма да легне. Няма да легне, ако ще и да си плащате.

Пет глухи гърмежа на равни къси интервали се чува откъм камъка. Пет кръгчета се появиха върху водата, по едно около всеки от стоящите, като ги заставиха да влязат още по-навътре във водата. Аня се обърна.

– Вие момчета не ядосвайте Машенка. А с когото трябва ние ще бъдем ласкави и нежни. Верни като кученца ще бъдем. С когото трябва, разбрахте ли? А с когото... и изведнъж със звънък, отчаян глас, катерейки се по баира към пътя, Аня запя:

Обраснали са с трева пътечките

На моя мил краката откъдето минаваха.

И в тон с нейния глас, изпълнен с отчаяние и тъга, младите проститутки, катерещи се по баира също подхващаха:

Обраснаха с мъх и трева,

Явно се среща милият с друга.

Къде ходи милият, къде се губи:

Сърцето ми бедно плаче и страда.

И те си заминаха с песента за пътечката, заминаха на работа.

ТВОИТЕ ЖЕЛАНИЯ

Ние с Анастасия се добрахме до квартирата ми едва към полунощ. Докато вкарвах ключа в бравата, почувствах колко съм уморен след този наситен със събития ден. Като видях леглото казах на Анастасия, че страшно ми се спи и веднага тръгнах да си взема душ. Когато излязох Анастасия съобщи:

– Постлах ти леглото, аз ще си легна на балкона.

„Сигурно ѝ е задушно в панелния апартамент“, – помислих аз и отидох да видя как се устроила на балкона. На пода беше постлала пътека, върху нея-бяла хартия, която хазяите бяха подготвили да използват вместо тапети. Вместо възглавница беше сгънала блузата си и беше сложила малко клонче.

– Как ще спиш тука, твърдо ще ти е и студено, Анастасия, поне оде-ло си вземи.

– Не се притеснявай Владимир, тук е хубаво. Въздухът е свеж, виждат се звездите. Такова звездно небе има днес, виж! И ласкав ветрец подухва, топъл – няма да замръзна. Ти си лягай Владимир, я малко ще посто-я при теб, на края на леглото ти, а щом заспиш, и аз ще си легна.

Легнах на приготвената от Анастасия постеля и мислех, че веднага ще заспя от умора, но не би. Мисълта или съзнанието за това, че чове-кът, всички хора са просто играчки в ръцете на някакви случайности, сякаш ме изгаряше отвътре и не ми даваше покой. После започна да рас-те и раздражението ми срещу тези, които уреждат тези случайности, и срещу Анастасия. И срещу нея, защото както смятах, тя също можеше да е напълно съпричастна към формирането на тези случайности, или поне в моя живот.

– Нещо като че ли те безпокои Владимир? – тихо попита Анаста-сия, и дори се надигнах.

– И още питаш? Аз ти повярвах... Искаше ми се да вярвам... Осо-бено в това, че човек, всеки човек е способен сам да си построи живота. Особено ти повярвах за екологичните селища, в които хората ще живеят осигурени чрез своята родова земя. Ще възпитават щастливи деца. Учи-лища добри че ще има за децата. Повярвах ти че всеки човек е любимо дете на Бога. „Човекът е върховното творение“ – нали така казваше? Казваше ли?

– Да, Владимир, казвах ти това.

– И още как говореше. И как убедително всичко ми доказваше. И аз не просто ти повярвах, а и започнах да действам за да организирам таква селище. Книжата вече са изпратени по разните органи. Във Фонда вече събират заявките на хората. Проектът е поръчан, планирането на градините и насажденията разни. Да бях ти вярвал само и толкова, но аз започнах с радост да действам. Ти си знаела! Ти си знаела, че ще действам!

– Да, Владимир, знаех. Ти си предприемач. Ти си винаги готов за реални действия, за възплъщение...

– Винаги готов? Колко е просто всичко. Разбира се. Тук не е нужно да се ясновидец. Всеки предприемач, ако повярва в нещо, ще започне да действа. И аз, като глупак започнах.

Не можех повече да лежа и скочих от постелята, отидох до прозореца и го отворих, защото в стаята или отвътре ми стана горещо.

– Защо си сметнал за глупави своите действия? – спокойно ме попита Анастасия.

И нейното спокойствие и лицемерие, както ми се стори тогава, още повече ме озлобиха.

– И така спокойно говориш? Спокойно! Сякаш не знаеш, че човек всъщност е винтче в нечий ръце. Човекът го управляват чрез разни обстоятелства. С лекота някакви сили могат да управляват всеки човек. Ако поискат ще въвлекат във война и половината човечество. Ще въвлекат и ще гледат, отнякъде си отгоре, как хората се убиват един друг. Ако поискат, религия ще подхвърлят, и пак ще наблюдават, как хората от различни религии за своята вяра ще воюват. Ако поискат могат да си поиграт с един човек. Аз се убедих в това. Убедих се благодарение на хората, способни да анализират ставащото, умни хора.

– И по какъв начин се могли тези умни хора да те убедят, че човек е само играчка в ръцете на някакви сили?

– Слушах един доклад. Там ставаше дума за мен. Умни хора се заинтересували от това, което се случва в обществото заради книгите. От тебе се заинтересували и от мене. Проследили всеки ден от моят престой в Кипър, когато четвъртата книжка пишех. Всичко фиксирани, а после анализирани. И аз представи си, не тая обида. Дори съм им благодарен за това, че най-после ми отвориха очите. Показаха ми как си играят с човека. Няма случайности, тях ги уреждат, аз се убедих в това от собствен опит.

– От какъв опит, нима си правил опити, Владимир?

– Не аз съм правил, с мен са правили. Когато бях в Кипър, казах за

речната риба – и рибата се появи. За кедрите казах – и кедри се появиха. Поисках в църква през нощта да отида – и църква се появи, и църковните двери се отвориха през нощта, и много други неща се случиха, само и само да пиша сигурно им се е искало. Но, главното, внучката на богиня Афродита се появи. Аз бях казал на някои хора в Кипър, че искам да се срещна с внучката, защото ми досадиха със своята Афродита. Навсякъде бяха окачени плакати за баните ѝ, с високомерие говореха за нея. Изобщо казах им, че ще се срещна с внучката на Афродита. Казах, а след няколко дни се яви девойка с пламтящи очи, и изобщо обстоятелствата така се наредиха, че всички решиха, – изпратила е богиня Афродита своята внучка, чрез тази девойка се извършваха чудеса, и самата тя се преобрази. И кой подреждаше тези обстоятелства едно след друго? Кой? Аз нищо не съм уреждал. Едно само да беше станало случайно, а там всичко, и това всичко не беше случайно, а закономерно. До този извод стигнали учените. Аз съм убеден, че изводът им е правилен. И ти няма да можеш да отречеш това.

– Аз и не смятам да отричам закономерността на ставащото Владимир, – спокойно отбеляза Анастасия.

Вътре в мен всичко изстина, мигновено ме обзе апатия от последните думи на Анастасия. А аз се надявах, слабо, но се надявах, че тя ще може да разпръсне утвърдилото се в мен съзнание за нищожността на човека и цялото човечество, но тя не направи това. А и кой би могъл да отрече очевидното? Безучастен към всичко, аз стоях до прозореца на осветена от луната стая и гледах звездите.

Някъде там, може би на някоя от тези звезди живеят управляващите нас, играещите си с нас. Те живеят! А нима може да се нарече живот нашето съществуване? Послушната пред нечия воля играчка не може да живее самостоятелно, а значи, и ние не живеем. На нас много неща са ни „все едно“.

Отново с тих и спокоен глас заговори Анастасия. Но гласът ѝ не извикваше никакви емоции в мен, той звучеше като някакъв страничен звук.

– Владимир, ти и хората, изпратили ти тази аудикасета с доклада, правилно сте определили: Действително съществуват енергии, способни чрез вариране във времето, да съединяват в единна верига разни събития, или както се е случило с теб, да построят верига от обстоятелства, необходими за постигането на определена цел. Чисти случайности няма, това вече на мнозина е ясно. Случайностите, дори най-невероятните, се програмират. Програмира се всичко ставащо с всеки човек. И това,

което се случило с теб в Кипър, и е станало нагледен пример за изследователите и за тебе, също е било програмирано, а после въплътено в реалността. Каж ми, моля те, Владимир, не би ли искал сега да разбереш къде се намира сега програмистът на твоите случайности?

– Какво значение има къде се намира. Все ми е едно. На Марс, на Луната... Хубаво ли му е или лошо.

– Той се намира в тази стая Владимир.

– Значи това си ти? Ако е така, то нищо не се променя. Дори не съм изненадан и ядосан. Все ми е едно. Ние сме управляеми, в това е трагичната безизходност на всички хора.

– Аз съвсем не съм главния програмист на твоите случайности Владимир. А мога само малко да им повлияя.

– Кой е главният тогава? Само двама сме в стаята. Или има трети, невидим програмист?

– Владимир, този програмист е в теб самия, това са твоите желания.

– Как така?

– Само желанията, стремежите на човека могат да включат една или друга програма за действие. Такъв е законът на Създателя. Никой и никога, никакви енергии във Вселената не могат да нарушат този закон. Защото човекът е властелин на всички Вселенски енергии! Човекът!

– Но аз нищо не съм включвал в Кипър, Анастасия. Всичко си ставаше от само себе си, случайно, без мен.

– Незначителното, но като важна част от по-същественото, водещо към изпълнение на основното, ставаше без теб. Но основните събития бяха предшествани от твоите желания. Нима не беше ти който пожела среща с внучката на богиня Афродита? Дори изрази желанието си пред свидетели и неведнъж го повтори.

– Да, изразих...

– А щом помниш това, как можеш да наречеш слугите, изпълняващи волята на господаря си властелини, а господарят – играчка в техните ръце?

– Да, глупаво звучи. Интересно се получава. Хайде де... Желанията... А защо тогава не всички желания се изпълняват? Мнозина искат нещо, но то не се изпълнява.

– От значимостта на целта зависи много. От съответствието на желанието на светлото или тъмното. От силата на желанието. Колкото е по-съществена целта и по-светла, толкова повече светли сили ще бъдат привлечени за изпълнението ѝ. За достигането ѝ.

– Ами ако целта е тъмна, ами например да се напиеш, да се сбиеш,

да започнеш война?

– Тогава ще се хванат на работа тъмните сили, със своето желание човекът им дава възможност да действат. Но както виждаш, първично и главно въпреки всичко е желанието на човека! Твоето желание Владимир.

Започнах да осмислям казаното от Анастасия, и на душата ми ставаше все по-хубаво и по-хубаво. Много приятна лунна светлина запълваше цялата стая, и звездите на небето изглеждаше че светят не със студена, а с топла светлина. И даже седящата на ръба на леглото Анастасия започна да изглежда някак по-хубава. И аз й казах:

– Знаеш ли Анастасия, ако трябва да бъда честен, там в Кипър, отначало аз едва не се запих. Защото отначало нищо не ми харесваше. Никой не говореше на руски. Пречеа ми да работя, наоколо само пиянстваха. Какъв вятър, мислех си, ме доведе тук, може би да се запозная с проститутките. Много жени има там, ами с такова, с леко поведение, и от Русия има, и от България.

– Виждаш ли Владимир, поискал си и те веднага са се появили. И ти се напи с водка, и си уговори среща с тях. И с жена от България и с друга от Русия. Само че още от по-рано беше поискал среща с внучката на Афродита, първото ти желание беше по-силно, и тя се появи, и те предпази от всичко пагубно, помогна ти.

– Да, помогна ми. А ти откъде знаеш за българката?

– От своите преживявания, Владимир.

– Не ми е ясно, но както и да е. По-добре ми кажи, тази девойка, Елена Фадеева, та тя не е внучка на богиня Афродита, тя е рускиня, само работи в Кипър за една туристическа фирма. А аз говорех за внучката на Афродита. Значи, тези светли сили не са могли истинската внучка да ми покажат?

– Можаша. И ти показаха. Богиня Афродита сега е енергия. Тя е способна за известно време да бъде в съприкосновение с енергията на всеки човек. Ако в това има съответен смисъл. Елена Фадеева, когато беше край теб, притежаваше и двете енергии. Тя имаше сила да направи много неща през тези дни. Много неща успя да направи и на теб да помогне успя.

– Да. Благодарен съм й. И на Богиня Афродита благодаря.

Отлетяха всичките ми притеснения и неприятни усещания, които се появиха когато сметнах, че всички хора са играчки в ръцете на някакви сили. Сега, след разговора с Анастасия в мен настъпи сигурност и спокойствие.

Известно време гледах, как седи на ръба на леглото със смирено положени на коленете ръце Анастасия, а после... сам не мога и досега да разбера, как се получи, но изведнъж казах:

– Аз разбрах коя си ти Анастасия, ти си велика богиня, – така казах и паднах пред нея на колене.

Възглас на отчаяние и болка се изтръгна от устата на Анастасия. Тя бързо стана и отскочи от мен, подпря се на стената и като за молба притисна ръце към гърдите си.

– Владимир, умолявам те стани, не трябва да се прекланяш пред мен. О Боже, Боже, какво направих, аз бързах, прости ми за неразбирането на поясненията на твоите синове. Владимир, пред Бог хората са равни, един пред друг не трябва те са се покланят, аз съм просто жена, аз съм човек!

– Ти толкова се различаваш от всички хора Анастасия, и ако просто си човек, то кои сме ние тогава, кой съм аз?

– Ти също си човек, но в суета живял си своя век, и още не успял си да осмислиш своето предназначение.

– Мойсей, Христос, Мохамед, Рама, Буда, кои са те, как се отнасяш ти към тях?

– Ти на големите ми братя имената назова, Владимир. Деянията им да съдя нямам право, едно само ще кажа: никой от тях напълно земната любов не е получил.

– Това не може да бъде, всеки от тях и днес поклонници милиони има.

– Но поклонението не значи любов. То от прекланящия се отнема присъщата само на човека сила на мисълта. Велик егрегор имат моите братя, за милион години подхранвали са го мнозина хора, като при това, прекланящият се е намалявал своята сила. През вековете желаещи мнозина е имало да съдят на моите братя деянията. И аз не разбирах, защо егрегора си тъй старателно подхранвали са, хилядолетия защо са трупали енергия. Никой да разгадае тайната им не е можел докато не е настъпило днешното време. И братята ми взели са решение: натрупаното да съберат в единство и на живеещите на земята хора днес, енергията своя да раздадат. И идва на Земята ново хилядолетие, земята в него ще населят Богове, това са тези хора, чиято осъзнатост ще им позволи енергията да приемат.

Владимир, умолявам те, стани! Всеки баща ще го боли да види своя син поробен и преклонен. Тъмното само се е стремило винаги да принизи значимостта човешка. Владимир, моля те, стани, не се предавай. Не

се отдалечавай ти от мен.

Анастасия много се вълнуваше, и аз изпълних молбата ѝ, вдигнах се и казах:

– Но аз не се отдалечавам, напротив, струва ми се, че най-после започнах да те разбирам. Но не съм съгласен, че пречи поклонението на любовта. Напротив, всички вярващи говорят, че обичат Бога. И аз се преклоних пред теб като Богиня, а ти изплаши се незнаяно от какво, вълнуваш се.

– Познаваме се повече от пет години с тебе Владимир. От онази нощ, когато синът ни бе заченат, изминаха немалко дни, но оттогава у тебе ни веднъж желание да ме докоснеш не се появи, да ме погледнеш с онзи поглед, който даряваше на другите жени. Неразбирането, а сега и преклонението не ще дадат на любовта да се разкрие. От преклонение не раждат се деца.

– Така е може би защото ти не си като другите жени Анастасия, а сякаш си съгъстена информация. Не само аз, и други не разбират веднага, това, което ти говориш. Какво ще значи примерно „не се предавай“? Защо ми каза това?

– На Президента руски ти писмо написа, Владимир, но сам в себе си тогава усъмни се, едва не загина. Престана да твориш, на друг възложи проблемите, и при това единствено на единия Президент.

– Това е защото, единствено той в Русия може да направи нещо.

– Сам няма да може, на мнозинството волята е нужна. Освен това към един от президентите ти само се обърна. Имат си президент и Украйна, и Белорусия и в Казахстан...

– Нали говореше ти само за Русия, Русия е родината ми.

– А в паспорта ти е писано че ти си белорус.

– Да, белорус съм. Баща ми е от Белорусия.

– А детството ти минало е в Украйна.

– Да там премина. И е най-хубавото, което спомням си от моето детство. И бялата колиба със сламен покрив, и блатото където змиорки със съседските деца ловяхме. И баба ми и дядо, пред мен никога не се караха, не ме наказваха.

– Да, да, Владимир и спомни си как ти с дядо си в градината фиданки мънички си сял...

– Помня... Баба ми поливаше ги с ведро.

– Но и сега в селото Куздничи в Украйна, в селото където си се родил, градината опазена е, и старите дървета в нея раждат и чакат теб.

– Тогава къде, Анастасия е Родината ми?

– В тебе е тя.

– В мен?

– В теб! Материализирай я за вечно там, на тази земя, която душата ти подсказе.

– Да, трябва някак си да разбере това, а засега чувството имам, че съм размазан аз по цялата земя.

– Владимир, уморен си, изминалият ден емоции много и на двамата поднесе. Легни, заспи, сънят ти нови сили в теб ще натрупа, и ще дойде ново осъзнаване...

Легнах на постелята, почувствах че Анастасия хвана в длани моята ръка. Сега ще потъна в дълбок сън, вече знаех, че тя може да направи сънят дълбок и спокоен, за да бъде утрото хубаво, но преди да заспя успях да кажа.

– Знаеш ли Анастасия, направи така, че отново да мога да видя прекрасното бъдеще на Русия.

– Добре, сега заспивай Владимир, и ще го видиш.

С тих глас, без думи запя Анастасия сякаш приспивна песен. „Хубаво е все пак, че хората могат сами всичко за себе си да програмират“ – успях да помисля аз потъвайки в приятен спокоен сън за бъдещата Русия.

ВЕЧНОСТТА Е ПРЕД НАС

Изгряващото слънце светеше през вдигнатите щори на прозореца направо върху постелата, то ме събуди. Хубаво се наспах! Отвътре сили необичайни имаше у мен, даже ми се прииска гимнастика да направя или нещо друго физическо. И настроението ми беше повече от отлично. От кухнята се носеше подрънкване на съдове. „Какво става, – помислих аз, – нима Анастасия се опитва да приготви закуска. Тя не знае как трябва да борави с кухненските уреди и как да включи газта. Може би трябва да ѝ помогна?“ Облякох си анцуг, отворих вратата към кухнята и като видях Анастасия, изведнъж нещо като гореща вълна пробяга в мен.

За пръв път виждах отшелницата от тайгата Анастасия, не в сибирската гора, не на нейната полянка в тайгата, не на морския бряг, а в най-обикновена за градската жена обстановка – в кухнята. Тя се беше навела над газовата плоча и се опитваше да регулира притока на газ. Ту увеличаваше, ту намаляваше, но старата газова плоча не се регулираше добре.

В кухнята Анастасия изглеждаше като съвсем нормална жена. И защото ли вчера така я изплаших с моето преклонение, сигурно бях пил много или бях много изморен.

Анастасия почувства, че я гледам и се обърна към мен. Едната ѝ буза беше малко изцапана с брашно, на леко изпотеното чело беше залепнал кичур, измъкнал се от завързаните ѝ коси. Анастасия се усмихна. И гласът... нейният чуден глас...

– Добро утро Владимир, прекрасен е настъпващият ден. А аз вече почти всичко приготвих за закуската. Мъничко остана. Докато се миеш, всичко ще е готово. Ти се мий, не се притеснявай, аз нищо няма да разваля, оправих се...

Не отидох веднага в банята. Стоях и като омагьосан гледах Анастасия. За пръв път от години познанство с нея, виждах истински колко е красива тази жена. Не може да се опише красотата ѝ. Даже с изцапана с брашно буза, даже без прическа, просто със завързана на опашка коса, и с прости дрехи, не модерни, въпреки всичко е необикновено красива.

Отидох в банята, старателно се обръснах, взех душ, а Анастасия не ми излизаше от главата със своята красота. От банята влязох в стаята, седнах на вече оправеното легло и не отивах в кухнята, ами за нея продължавах да мисля с вълнение, за Анастасия.

Пет години познавам тази жена – отшелницата от сибирската тайга.

Пет години... А колко се измени живота ми за тези пет години! Рядко се виждаме, я сякаш винаги е до мен. И все тя! Разбира се, благодарение на нея се подобриха отношенията ми с дъщеря ми. Сега имаме прекрасни отношения. И жена ми, макар нито веднъж за тези пет години да не съм си ходил в къщи, но съм се обаждал на жена ми и по гласа ѝ чувствам, че без обида и без студенина говори с мен жена ми по телефона. Разказва че всичко е нормално в семейството.

Анастасия... Тя ме излекува. Лекарите не можаха, но тя можа. Аз разбирах, че мога и да умра, а тя ме излекува, и ме направи знаменит. Сега ми предлагат високи хонорари за книгите, а там са нейните думи. И винаги говори толкова ласкаво, никога не се ядосва. Дори да ѝ се разсърдиш не се ядосва. Разбира се тя съществено промени живота ми, но го промени за добро. Тя ми роди син. Разбира се положението е нестандартно – в тайгата на нейната полянка живее моят син, но на него сигурно му е добре с нея. Тя е много добра. Трябва да ѝ кажа нещо хубаво и да направя нещо добро за нея. Само че какво? Нищо не ѝ трябва на нея. Не знам как се получава така – и половината свят да владееш, тя все ще има повече. Но въпреки всичко ми се прииска да ѝ подаря нещо. Отдавна ѝ бях купил перли. Не изкуствени, а истински и много едри. Реших ей сега да отида и да ѝ ги подаря. Извадих от куфара си кутийката, извадих от нея перлите, но вместо да тръгна към кухнята веднага, започнах да се преобличам. Вместо анцуга облякох панталони, бяла риза и вратовръзка си сложих. После сложих в джоба на панталоните си перлите, а от вълнение все още не можех да отида в кухнята. Заставах до прозореца и така си стоях целият издокаран. После се взех в ръце. „Ама какво е това, в края на краищата, – мислех в себе си, – какво е това глупаво вълнение“ – и тръгнах към кухнята.

Седящата в очакване на подредената маса Анастасия стана да ме посрещне. И тя вече беше сресана и стегната. Стана и мълчаливо ме загледа с ласкавия поглед на своите сиво-сини очи. А аз стоя и не зная какво да кажа. После казах, не знам защо на „вие“:

– Здравейте Анастасия. – Това „вие“ съвсем ме обърка. А тя все едно че не забеляза, ми отговори сериозно:

– Здравей Владимир. Седни, моля те, закуската вече те чака.

– Сега ще седна... Първо исках да ти кажа... Да ти кажа ето какво... – но не си спомнях думите.

– Говори Владимир.

Но аз бях забравил какво исках да кажа. Приблжих се до Анастасия плътно и я целунах по бузата. И цялото ми тяло пламна като от

жарава. А бузите на Анастасия се покриха с руменина, и тя замига бързо. И аз проговорих сякаш не с моя, а с някакъв сподавен глас.

– Това е за теб от всички читатели, Анастасия. Много от тях ти благодарят.

– От читателите? Много благодаря на всички читатели. Много голямо благодаря, – тихо прошепна Анастасия.

И тогава аз бързо я целунах и по другата буза и казах:

– А това е от мен. Ти си много добра и хубава, Анастасия. Ти, Анастасия си много красива. Благодаря ти, че те има.

– Смяташ ме за красива ли Владимир? Благодаря ти. Така ли смяташ?...

Тя също се вълнуваше. Не знаех какво да направя след това. Но после си спомних за перлите в джоба си. Бързо-бързо ги извадих и започнах да завивам закопчалката.

– Това е подарък за теб Анастасия. Това са перли, истински... не са изкуствени. Знаем, че не обичаш изкуственото, но това са истински перли.

Закопчалката не се отваряше, аз я дръпнах и нишката се скъса, а перлите се посипаха по кухненския под и се затъркаляха в разни посоки. Аз клекнах да ги събирам, и Анастасия също се зае да ги събира, но тя се справяше по-бързо. Гледах я как подрежда в шепата си мънистата. Разглеждаше всяко едно внимателно, и аз се любувах на движенията ѝ. Седях си направо на пода, подпрян на стената и гледах като омагьосан. Седях и си мислех колко е обичайна обстановката в стандартната кухня, но колко ми е необичайно и прекрасно всичко в душата. От какво? Сигурно от това, че в тази кухня е тя – Анастасия. Съвсем близо е до мен, а да я прегърна не ми достигаше решителност. Тази, изглеждаща ми отначало там в тайгата, преди пет години, не съвсем нормална отшелница, сега вече е звезда, сякаш слязла от небето за минутка. Съвсем близо е тя, а като звезда е недосегаема. И годините... Ех, тези мои години... Гледах без да отмествам очи, как Анастасия стана, как изсипа в чинийката на масата събраните мъниста. После обърна глава към мен. А аз като омагьосан все така си седях на пода, подпрян на стената и гледах сиво-сините ѝ очи. И тя не отместваше своя ласкав поглед.

– Ти си до мен Анастасия, а не мога сега да те докосна. Имам чувството, сякаш си далечна звезда в небето.

– Звезда? Такова усещане ли имаш? Защо? Ето! В краката ти е тя – звездичката стана обикновена жена.

Анастасия бързо коленичи и седна до мен на пода. Сложи двете си

ръце на раменете ми и притисна глава към мен. Аз слушах как бие сърцето ѝ, само че моето се блъскаше много по-силно. А косите ѝ ухаеха на тайга. Дъхът ѝ като топъл ветрец упояваше с аромат на цветя.

– Но защо Анастасия не те срещаш в младостта си? Колко си млада ти, а аз на колко години съм вече. Почти половин век съм проживял.

– Към твоята блуждаеща Душа аз векове пътя съм си проправяла, от себе си не ме гони сега.

– Скоро ще остарее аз Анастасия. Животът ми ще свърши.

– Докато остарееш, ти ще успееш родово дърво да посадиш, основи да положиш на бъдещ и прекрасен град за хората и чудесна градина.

– Ще се постарая. Жалко само, че аз самият ще поживеея само малко в тази градина. Докато тя расте ще минат не една години.

– Основите като положиш, винаги в нея ще живееш ти.

– Винаги?

– Разбира се. Ще остарее тялото ти, ще умре, но ще излети Душата.

– Ще излети Душата на умрелия, това го зная. Ще излети Душата ми и край на всичко.

– О, колко е прекрасен днешния ден! Защо Владимир сътворяваш бъдеще безрадостно? Сам сътворяваш го за себе си.

– Не аз го сътворявам. Такава е реалността. Настъпва старост и после за всички – смърт. И даже ти, мечтателко ти мила моя, не ще измислиш друго.

Анастасия потрепера цялата, отдръпна се едва, очите ѝ весели и добри ме гледаха, сияеха с увереност и радост напук на всичко.

– Да го измислям не е нужно, една е истината. Смърт има за плътта: това е ясно. За плътта! В останалото съм е само смъртта, Владимир.

– Сън?

– Да, сън.

Анастасия застана на колене и заговори в очите ми направо като гледаше. И някак заговори тя така, че радиото в кухнята заглъхна, и замълчаха гласовете зад прозореца, стихна шума, когато с глас висок Анастасия произнесе:

– Любими мой! Пред нас е вечността. Животът влиза винаги в правата си. На слънчицето лъч ще блесне в пролетта, и в ново ще се прероди Душата. Но не напразно ще се прегърне тленното ни тяло със земята. Свежи цветя и трева от нашите тела през пролетта ще никнат. Ще слушаш вечно ти на птици песните, ще пиеш капки дъжд. В небето синьо облаците вечни ще те радват с танца си. Дори ако на прах се разпилееш по необятната Вселена, в неверие обхванат, от този прах, блуждаещ във

вечността, любими мой, аз ще те събера. От теб дървото посадено ще ми помогне, в ранна пролет със своя клонка ще посегне то натам, където твоята Душа в покой безчувствен се намира. И комуто добро дарил си на земята, за теб ще си помисли, и с любов. Дори и ако цялата земна любов не стигне за новото ти възплъщение, тогава тя сама, ти я познаваш, и тя на всички планове на битието ще пламне с единствено едно желание – „любими, ти се възплъти“, – за миг умирайки самата тя.

– Ти ли ще си това Анастасия? Ти сигурна ли си че можеш да направиш това?

– Така да стори всяка една жена ще може, ако успее да свие Логоса в чувства.

– А ти Анастасия. На тебе кой ще може да ти помогне да се върнеш пак?

– Сама ще мога аз, без да занимавам никой.

– А как ще те позная аз? Ще бъде друг живот.

– Когато ти, отново възплътил се на земята, пораснеш малко. Ще видиш малко момиченце с рижа косичка и сополивичко, в градината на твоята съседна. Кажки на мъничката с кривите крачета, дума добра, вниманието свое към нея обърни. Ти ще пораснеш, юноша ще станеш, красавици ще почнеш да заглеждаш. Но не бързай ти съдбата си със тях да съединяваш. В градината, на твоята съседна расте девойче, цялото в лунички, все още не красиво. Веднъж ще видиш как крадешком тя подир теб ще се загледа. Но ти не се смей, не я гони, когато плахо тя към тебе доближи се, да те отдръпне от красавици съзрели. Ще минат само три пролети и в красавица девойка ще се превърне съседското момиче. Веднъж ще я погледнеш и любов ще пламне. И с нея ти ще си щастлив. И тя ще е щастлива. Владимир, в избраницата тази твоя, Душата моя ще живее.

– Благодаря ти за прекрасната мечта, Анастасия, ти моя мила приказнице.

Внимателно я хванах за раменете и я привлякох към себе си. Исканше ми се да чувам как бие сърцето ѝ, как ухаят косите на прекрасната жена, вярваща само в доброто, в безкрайността. А може би и да се задържа като за сламка за нейните невероятни мечти. От думите ѝ за бъдещето всичко стана по-радостно около мен.

– Дори и ако това което казваш Анастасия са само думи, все пак те са прекрасни, и на Душата ми става по-радостно като ги слушам.

– Словата на мечтата енергия велика привеждат във движение. С мечтата своя и с помислите си сам бъдещето си човекът ще твори.

Повярвай Владимир, тъй ще се случи всичко, което с думи нарисовах за нас двамата. Но си свободен ти в мечтата си, и можеш всичко да промениш, като изричаш други думи. Ти си свободен, ти си волен, и всеки сам си е творец.

– Аз нищо от словата казани от тебе не ще променям, Анастасия.

Ще се старая да повярвам в тях.

– Благодаря ти.

– За какво?

– За туй, че не разруши ти вечността за двама.

* * *

В този прекрасен слънчев ден ние се къпахме в морето, пекохме се на пустия морски бряг. Вечерта Анастасия си отиде. Както винаги ме помоли да не я изпращам. Стоях на балкона и гледах, как тя върви по тротоара покрай дома ми, главата ѝ покрита със забрадка, с простички дрехи, със самоделната си платнена чанта. Вървеше, старайки се да не се откроява сред другите минавачи, – жената, сътворила прекрасно бъдеще за цялата страна. То обезателно ще дойде, нейната мечта ще материализират хората и ще започнат сами да живеят в прекрасен свят.

Преди да завие зад ъгъла, Анастасия спря, обърна се към мен и ми помахна. И аз помахих за сбогом на Анастасия. Лицето ѝ вече не можех да видя, но бях сигурен, че се усмихва. Тя винаги се усмихва, защото вярва и прави само добро. Може би така и трябва? Аз също ѝ помахих с ръка и прошепнах като на себе си: „Благодаря ти, Настенка.“

КРАЙ

© Владимир Мегре
© 2003 Ирина Пунчева, превод от руски

Владимир Мегре
Кто же мы?

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ: КН. 5. КОИ СМЕ НИЕ?. 2003. Изд. Аливго,
София. Превод: [от рус.] Ирина Пунчева [Кто же мы?, Владимир МЕГРЕ]. Формат: 20
см. Страници: 270. ISBN: 954-8454-03-3.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1672>]